

**Lucrările Sesiunii de comunicări
științifice "Cartea- leac pentru suflet"
ediția a VIII-a**

ISSN 2810 – 1995

ISSN – L 2810 - 1995

CATEDRA
SUPLIMENT

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

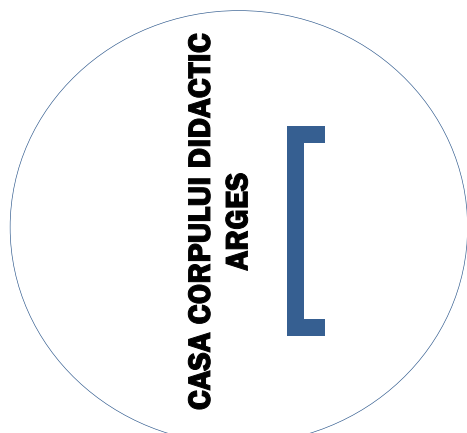

Formează-te și vei putea forma!

Cuprins

BADEA CÂRȚAN- PROTAGONIST AL CĂRȚII ROMÂNEȘTI	4
CUM ÎI ÎNDRUMĂM PE CEI MICI SPRE A ÎNDRĂGI LECTURA	5
CITITUL MOTIVAT. FAMILIARIZAREA ELEVULUI CU CARTEA	7
AVENTURA LECTURII.....	8
DESPRE LITERĂ ȘI CARTE	10
SCRISUL	11
CUM PUTEM FACE CARTE FOLOSIND TEHNOLOGIA.....	13
CUM ÎNCURAJĂM COPIII SĂ DEVINĂ CITITORI PASIONAȚI?	15
PROIECT EDUCAȚIONAL ÎN PARTENERIAT INTERNAȚIONAL „ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚILOR PENTRU COPII,,	17
REÎNTOARCEREA LA COPILĂRIE AVENTURILE LUI HABARNAM ȘI ALE PRIETENILOR SĂI.....	19
DESPRE LITERĂ ȘI CARTE	20
IMPORTANȚA LECTURII SUPLIMENTARE ÎN VIAȚA COPIILOR.....	22
PEDAGOGIILE ALTERNATIVE.....	24
ROMÂNIA DE IERI ȘI DE ASTĂZI.....	27
IMPORTANȚA CĂRȚILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ.....	28
STRATEGII ȘI METODE DE STIMULARE	29
A INTERESULUI PENTRU LECTURĂ LA ELEVI.....	29
LECTURA COPIILOR ȘI DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE	31
CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET	33
UN EXEMPLU DE LEAC PENTRU SUFLETUL COPILOR	34
CARTEA FEREASTRĂ CĂTRE O LUME MAI BUNĂ	35
CĂRȚILE SUNT O COMOARĂ!	36
ÎNDRĂGOSTIȚI DE LECTURĂ	38
CARTEA - IZVOR NESECAT DE INFORMAȚIE ȘI SATISFACȚII PENTRU ORICE VÂRSTĂ.....	39
CARTEA - LEAC PENTRU SUFLET	39
IMPORTANȚA LECTURII ÎN FORMAREA ELEVULUI.....	40
CARTEA, UN SUFLET MEREU DESCHIS.....	41
PROMOVAREA LECTURII DE PLĂCERE ÎN CDI.....	43
BALANȚA.....	45
CARTEA, SPRIJINUL MEU.....	47
ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIE	49
CARTEA-LEAC PENTRU SUFLET	50
ROLUL CĂRȚILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ	51
NEVOIA DE...” A CITI ”	52
IN LUMEA LUI EMINESCU	54

PLEDOARIE PENTRU INTRODUCEREA BUNEI-CUVINȚE ÎN VIAȚA ELEVILOR DE ASTĂZI CITIND ÎN CADRUL UNEI BIBLOTECI SCOLARE	55
UNIVERSUL DIN CĂRȚI	56
COMPOZIȚIA PLASTICĂ	57
DESPRE CARTE ȘI IMPORTANȚA LECTURII	61
MENȚINEREA MOTIVAȚIEI ELEVILOR ÎN PREDAREA LIMBILOR STRĂINE PRIN FOLOSIREA TEHNOLOGIEI.....	64
MISTER ȘI CUNOAȘTERE	65
CARTEA - LEAC PENTRU SUFLET	66
CARTEA- LEAC PENTRU SUFLET!.....	68
LECTURA COPIILOR ȘI DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE	68
SINGURUL DRUM SPRE ETERNITATE...CARTEA	70
ROLUL CĂRȚILOR ÎN EDUCAREA ELEVILOR	72
CARTE ROMÂNEASCĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ – DE LA PRIMA CARTE TIPĂRITĂ LA CARTEA DIGITALĂ	74
SĂ MOTIVĂM ADOLESCENȚII SĂ CITEASCĂ!.....	75
SE POATE FACE CARTE ONLINE?.....	77
CITITUL – LEAC PENTRU SUFLET	79
LECTURA ÎN DEZVOLTAREA CULTURALĂ A ELEVULUI.....	80
ARTA LECTURII.....	81
IMPORTANȚA LECTURII SUPLIMENTARE ÎN FORMAREA INTERESELOR PENTRU LITERATURĂ	81
ARTA DE A MANAGERIA COLECTIVUL DE ELEVI.....	83
IMPORTANȚA LECTURII.....	85
ROLUL CREATIVITĂȚII ÎN PREDAREA BIOLOGIEI	87
LECTURĂ ȘI EDUCAȚIE	89
E-BOOKS VERSUS CĂRȚI TIPĂRITE.....	90

BADEA CÂRȚAN- PROTAGONIST AL CĂRȚII ROMÂNEȘTI

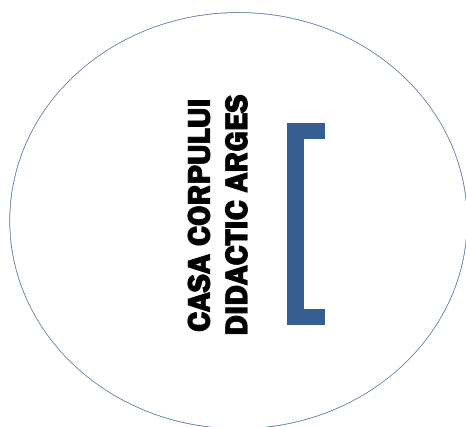
Badea Cârțan este o figură de legendă, care a cunoscut satisfacțiile, dar și deziluziile celebrității, plătind cu închisoarea pasiunea lui pentru răspîndirea cărții românești în Ardeal. A fost îndrăgit mai ales de tinerii ardeleni pentru că le aducea, cu mari sacrificii, în desagă, trecând munții Făgărașului, manuale școlare și cărți românești. Locul de obârșie al lui Badea Cârțan este comuna Oprea-Cârțișoara. La vârsta de cinci ani, **Gheorghe** (născut la 24 ianuarie 1849), cunoștea bine toate împrejurimile satelor Oprea și Streza - Cârțișoara. Vara căuta cuiburi de păsări, iar toamna culegea zmeură, alune și mere. Așa s-a obișnuit cu viața departe de sat și cu singurătatea. La 15 ani, Gheorghe Cârțan cunoștea toate tainele muntelui, dar curiozitatea îl îndemna să vadă ce este dincolo de munți. În luna mai 1867, Gheorghe și-a luat rămas bun de la familie și a pornit cu cele 50 de oi, rămase ca moștenire de la tatăl sau, în necunoscut. A ocolit Brașovul și s-a oprit deasupra Săcelelor. Aici a cunoscut un cioban care îi va schimba soarta. Acesta era Ion Cotigă, un flăcău chipeș de 28 de ani. Era om cu carte, umblase prin mai multe școli înalte, tatăl său fiind subprefect în România. Pe Traian și Decebal îi considera părinții poporului român. Cârțan asculta uimit și nu pricepea cum de acest cioban cunoaște atâtea lucruri. După câteva zile au legat o prietenie trainică. „Te învăț eu carte îi spunea Cotigă, avem timp berechet și în câteva luni începem citirea și scrisul, cărți avem destule”. Într-o zi, au început lecțiile ca la școală, cu abecedar, cărți de citit, de aritmetică, o tăbliță de gresie etc. Cârțan, cu mintea limpede, prindea ușor, astfel că la 25 de ani a ajuns să poată citi orice carte și să scrie corect. Citea multe cărți de istorie, iar paginile în care se vorbea despre trecutul poporului român le cunoștea pe dinafară. Dorința de a vedea Bucureștiul, capitala tuturor românilor, l-a determinat pe Cârțan să pornească la drum, în cojocul lui nelipsit, cu traista cu pâine de secară, o bucată de slănină și cu toiagul șlefuit de atâta folosință. Pe parcursul a peste o săptămână cât a durat drumul la București, Cârțan s-a tot gândit la ce avea să-i spună statuii celui care a fost unificatorul românilor din cele trei provincii românești. Ajuns la statuia lui Mihai Viteazul a privit îndelung și s-a închinat la acest soclu precum la un altar. Nu și-a pus problema unde urma să doarmă, fiind obișnuit de pe munte să doarmă oriunde. Așa că, și-a așezat cojocul la picioarele domnitorului și a dormit cu imaginea voievodului în gând. *Urechia, care i a fost gazdă la București, l-a numit pentru prima dată „Badea Cârțan” și astfel i-a rămas acest apelativ care a devenit atât de cunoscut mai apoi.* Cârțan se hotărăște să meargă la Roma să vadă cu ochii lui și să simtă cu inima istoria scrisă pe Columna lui Traian. Urechia îi oferă sprijin de a obține un pașaport, bilete de tren și ceva bani de călătorie. Cârțan le refuză pe toate cu demnitate, spunând că va merge pe jos până la Roma, așa cum și Traian a ajuns în Dacia. A pornit la drum pe 3 ianuarie 1896, și a ajuns la Roma după 45 de zile de mers pe jos. Coboară lângă soclul Columnei, se închină în genunchi, desface desaga și scoate din ea săculețul cu pământ și grâu din Țara Făgărașului, pe care le presară drept prinos dacic, marelui împărat. Cârțan și-a așternut cojocul în fața ușii de intrare în Columnă și, frânt de oboseală adoarme fericit. Când s-a trezit dimineața, Columna era înconjurată de vizitatori. A doua zi, ziarele anunțau evenimentul zilei: „Un dac a coborât de pe Columnă”. Ajuns acasă cu cărțile, printre care erau și douăzeci de volume din Istoria românilor a lui N. Iorga, găsește lacățul scos și ușa forțată. A doua zi a fost arestat și dus la Făgăraș, unde, după umilințe, bătai, amenințări suportate, a fost eliberat a treia zi. În munte, avea ascunse cărți în diferite peșteri de unde le lua și le transporta în Transilvania. Nestor Urechia amintește că Badea Cârțan avea în Bucegi câteva depozite de cărți. **Timp de cincisprezece ani, din 1896 și până în 1911, a transportat în desagi lui mii de cărți peste munte.** Cărțile erau așezate, de regulă, în trei desagi: doi legați la cap, pe care îi transporta pe umeri, iar al treilea îl ținea sub braț, dar se pare că-i transporta în diferite etape, abandonând pe fiecare într-o ascunzătoare. I. C. Brătianu i-a dat odată bani ca să-și cumpere cizme, nevoind să-l mai vadă în opinci, însă el a cumpărat tot cărți. **A considerat că ardeleni au nevoie mai mult de cărți decât picioarele lui de cizme.** Drumul prin munți dura una sau două zile, dar nu se făcea întotdeauna pe același traseu. În 5 ianuarie 1904, este prins că transporta patru saci cu cărți din România, drept pentru care se declanșează o

percheziție la familia Constantin Folea, tot din Cârțișoara. Funcționarul care a avut responsabilitatea să facă inventarul din partea Ministerului de Interne, înaintează poliției din Brașov un raport din care rezultă că au fost prelucrate 41.175 cărți și 35.449 ziare, reviste, hărți, tablouri, în total 76.621 publicații. Cârțan este interogat în legătură cu cele peste 70000 volume confiscate anterior, precum și în legătură cu 90 cărți de vizită, 28 bilete de tren gratuite, 202 cărți poștale și nenumărate tablouri. Acțiunea penală contra lui Badea Cârțan se va sfârși prin arderea acestora. Au fost salvate totuși multe cărți de către locuitorii din Cârțișoara, printre care unele se găsesc acum la muzeul din acest sat. Aceasta a fost soarta zecilor de mii de cărți pe care Badea Cârțan, înfruntând condiții deosebit de vitrege, le aducea spre a lumina poporul român din Ardeal. Într-o iarnă, când se îndrepta spre Ardeal, a fost surprins de o avalanșă de zăpadă, care l-a ținut îngropat timp de trei zile. Cu mare greutate s-a desprins din nămeți și a ajuns la Cârțișoara, unde a căpătat o congestie pulmonară. Săptămâni în șir, l-au îngrijit nepoții, zbatându-se între viață și moarte. În primăvara anului 1911, și-a revenit. La sfârșitul lui iulie s-a hotărât să pornească din nou prin România. Ultimele zile din viață au fost senine. Era fericit că a ajuns în România, unde se găsea în libertate, între prieteni, putea să închidă ochii mulțumit că și-a făcut datoria. Ultima sa dorință a fost să fie înmormântat la Sinaia, aproape de regele tuturor românilor. În dimineața zilei de 7 august 1911, s-a stins ultima picătură de viață din trupul lui de luptător. Prin felul său de a călători și prin activitatea de iluminare a celor din Transilvania, Badea Cârțan constituie o figură singulară în istoria neamului românesc.

Bibliografie:

CONSEMNARI de Radu MOȚOC, inginer, secretarul Asociației Pro Basarabia și Bucovina, Filiala Costachi Negri, Galați, in CONFLUENTE BIBLIOGRAFICE, 3-4 2007

*bibliotecar Badea Irina, Școala Gimnazială "George Topîrceanu" Mioveni
prof. inv. primar Tican Elena Aurora, Școala Gimnazială "Petre Țuțea" Boteni*

CUM ÎI ÎNDRUMĂM PE CEI MICI SPRE A ÎNDRĂGI LECTURA

Un copil care citește va fi un adult sănătos fizic și mental. Un copil care citește povești se implică emoțional în viața personajelor și își îmbunătățește astfel capacitățile afective. Un copil care citește descoperă lumi neimaginabile până acum, învață să vizeze cu ochii deschiși, să depășească situații imprevizibile, să înțeleagă fenomene și concepte abstracte, intangibile în realitate.

Dar cum ajungem în acest punct? Cum îi îndrumăm pe cei mici spre a îndrăgi lectura, într-un mod atractiv și neobositor? Inspirat din cartea psihologului Daniel T. Willingham *The Reading Mind: A Cognitive Approach to Understanding How the Mind Reads*, iată câteva mici trucuri:

Exemplul personal

Un copil împrumută încă din primii ani de viață obiceiurile regăsite în familie; un copil care își vede părinții citind constant și cu plăcere va deveni la rândul lui un cititor.

Citiți împreună, rugați-l să vă citească cu voce tare sau citiți alternativ, fiecare câte o pagină. Citiți-i de mic, din cărți care să conțină imagini și text; în felul acesta, când va crește, copilul va cunoaște deja conținutul și îi va fi mai ușor să se acomodeze cu textul.

Mergeți împreună la bibliotecă pentru a împrumuta și restitui cărți. Unele sedii au rafturi scunde, cu cărți pentru copii de unde își pot alege și un loc de citit special amenajat, măsuțe și scaune pentru ei unde se pot așeza pentru a răsfoi. În modul acesta copilul își va manifesta interesul pentru lectură și va vedea cărțile dintr-un unghi diferit.

De gustibus non disputandum est

Lasă-l pe el să aleagă subiectul cărții. Interesele pot varia de la copil la copil, așa cum diferă de la adult la adult. Nu vei obliga un adult să citească despre un subiect care nu-l interesează. Dacă copilul tău este pasionat de viața și animalele din junglă, aventurile lui Mowgli îl vor ține cu sufletul la gură. Dacă îi plac snoavele, întâmplările cu „Păcală și Tândală” vor fi preferatele sale. Iar pentru povestea de dinainte de culcare, sigur se va da în vânt după aventurile lui Sinbad Marinarul.

Ce anume îi pui la dispoziție și unde

Pune în bibliotecă celui mic o diversitate cât mai mare de cărți. Cărți cu povești, cu elemente științifice adaptate pentru copii, cu poze sau fără poze, cărți audio, reviste pentru copii, benzi desenate. Uneori propriul tău copil te poate surprinde. Orice forma de lectură este benefică pentru formarea sa ca cititor dacă este adecvată vârstei sale.

De asemenea, lasă materiale de citit peste tot prin casă- amenajează o mini-bibliotecă în baie sau bucătărie. Nu știi niciodată când nu va avea ce face și astfel, va avea la îndemână mereu ceva de citit.

Distrageri

Elimină din jurul copilului pe perioada lecturii orice i-ar putea abate atenția. Creierului uman îi ia în medie 20 de minute pentru a se acomoda și a-și concentra atenția către acțiunea pe care o execută. Cum cititul este în sine o acțiune care durează pentru a capta, camera trebuie să fie una primitoare și lipsită de orice i-ar putea distra atenția.

Recompense

Metode care funcționează doar parțial sunt recompensarea și condiționarea. „Dacă citești, îți cumpăr prăjituri” sau „dacă citești 10 pagini acum, poți ieși seara în parc” nu vor da roade pe termen lung. Lectura va fi asociată cu o obligație, cu un sentiment negativ. În momentul în care recompensa va dispărea, va înceta și cititul. De aceea, e de preferat să asociem cărțile cu un sentiment pozitiv și să ne axăm pe a-l face pe copil să descopere cititul într-un mod plăcut.

Când nimic nu merge

Sunt copii care nu vor să citească, indiferent de cât de multe ai încerca. În acest caz nu trebuie să vă întristați. Ce puteți face în schimb este să căutați alternative pentru cărți. Încercați aplicațiile cu povești!

Noi credem că nu e conținutul de vină, doar forma este uneori neadaptată. O poveste își păstrează frumusețea și când nu este pe hârtie, dacă este transpusă cu drag, povestită și ilustrată având în minte să trezească interesul copiilor.

Un mare avantaj al copiilor cărora li se citește este că au o mai mare expresivitate în limbaj și o coerență a ideilor: prin citit, copiii învață structura de baza a limbajului, început – cuprins – încheiere, ceea ce îi va ajuta pe viitor în construirea discursurilor, argumentărilor și a compunerilor școlare. Poate pare mult, am auzit mulți părinți care susțineau că un copil de grădiniță nu trebuie să fie „chinuit” să învețe să vorbească corect, să coloreze ținând cont de anumite contururi sau să identifice obiecte și proprietăți ale acestora. Studiile arată că, indiferent de câte povești ați citi în cursul zilei, copiii au nevoie de o oră de citit seara, înainte de culcare, deoarece aceste momente îi relaxează și îi ajută să aibă un somn liniștit. Este o minunată alternativă pentru televizor.

Pe scurt, prin citit, copiii:

1. aud și învață cuvinte noi
2. își dezvoltă atenția și memoria
3. dezvoltă abilități de ascultare
4. acumulează informații, își îmbogățesc vocabularul și asociază cuvintele și ilustrațiile
5. au imaginația și simțurile stimulate
6. își creează o strânsă legătură cu cel care citește, construind o relație părinte-copil bazată pe interese și pasiuni comune
7. poate fi familiarizat cu noi concepte și teme de interes ca să fie pregătit pentru evenimente viitoare
8. este încurajat în iubirea față de lectură!

Perioada de concentrare a copilului crește în timp. De aceea cărțile pentru cei mici au pagini și cuvinte puține, iar pe măsură ce copilul crește, crește și complexitatea cărților pe care le preferă.

Dacă nu pare interesat, nu insistați în momentul acela. Încercați mai târziu sau cereți-i să vă cheme când dorește să citească împreună. Astfel, i se va părea că inițiativa îi aparține și lectura nu îi este impusă.

Cu un copil de vârstă preșcolară, nu e nevoie să vă limitați la cărți cu ilustrații și texte simple. Chiar dacă vi se pare prea grea cartea aleasă de copil, citiți-o! Copiii pot asculta și înțelege povești mai complexe decât credeți!

Pe măsură ce copilul crește și începe să citească singur, puteți să vă citiți reciproc. Citiți alternativ pagini întregi sau doar paragrafe. În cazul în care copilul nu știe un cuvânt, ajutați-l să îi înțeleagă sensul. Acest lucru ajută la menținerea coerenței lecturii, astfel încât copilul să nu-și piardă firul lecturii și deci interesul în timp ce încearcă să citească.

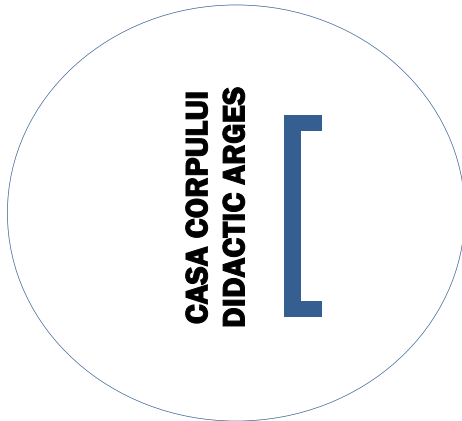
Încurajați-l să facă schimb de cărți cu prietenii săi, vor fi foarte bucuroși să vorbească despre un personaj pe care îl cunosc cu toții.

Așadar, copii, mămici, tătici, bunici, unchi și mătuși, la citit!

Bibliografie: <https://hyperliteratura.ro/cum-sa-i-citesti-unui-copil-ca-sa-l-inveti-sa-iubeasca-lectura-grupe-de-varsta>

<http://www.kidsopia.com/copiii-si-cititul>

prof. Bădulescu Gabriela, Școala Alexandru Davila, Pitești

CITITUL MOTIVAT. FAMILIARIZAREA ELEVULUI CU CARTEA

MOTTO: „Cărțile sunt prietenii cei mai liniștiți și constanți, consilierii cei mai accesibili și înțelepți și profesorii cu cea mai multă răbdare.” Charles W. Eliot

Prin citire motivată se înțelege acel act de decodare a unei scriituri, devenit trebuință/ interes cognitiv/ scop/ obiectiv pentru informare/ învățare.

Lectura de studiu (învățare), obligatorie, lectura complementară (de plus de informare, de deschidere spre noi orizonturi de cunoaștere) și lectura de consultare (de cercetare: dicționare, enciclopedii, bibliografii, ghiduri, auxiliare, fișe etc.), în ansamblul lor sau fiecare în parte, au caracter motivat când:

- Elevul vizează performanța în realizarea sarcinilor creative de învățare școlară;
- Elevul dorește/ este interesat să participe la concursuri școlare pe diferite teme sau la olimpiadele școlare;
- Elevul conștientizează, din ce în ce mai mult, că nu orice carte îi este utilă și că, prioritare, pentru satisfacerea trebuințelor sale superioare de învățare îi sunt anumite cărți la care poate să ajungă și prin sfatul învățătorului și al părinților.

Pentru apropierea elevului de carte și pentru ca acesta să ajungă la stadiul de citire motivată, noi învățătorii, avem multiple resurse de educare a interesului pentru lectură al fiecărui aspirant la acest mod de informare/ documnetare:

- Mai întâi elevul trebuie familiarizat cu cartea, despre care trebuie să știe anumite date semnificative;
- Urmează: îndrumarea/ dirijarea lecturii, nu impunerea citirii unor cărți neagreate de copii; orientarea spre biblioteca școlară; sfatul pentru realizarea unor biblioteci personale; valorificarea lecturii elevilor.

În scopul stimulării elevului pentru cărți și dezvoltarea dragostei și respectului față de acestea, putem utiliza diferite mijloace educative, cu atât mai eficiente atunci când au în vedere preferințe de lectură, nevoile de cunoaștere, informațiile despre carte și bibliotecă:

- Prezentarea bibliotecii școlare;
- Prezentarea unor cărți anume;
- Proiecte educaționale;
- Realizarea unor parteneriate cu bibliotecile comunale/ municipale/ județene și participarea la activități desfășurate în aceste instituții;
- Realizarea de diferite activități cu cartea și de confecționare a unor cărți cu diferite tematici;
- Cultivarea actului de citire prin diferite exerciții atât în cadrul lecțiilor cât și în cadrul activităților extracurriculare sau extrașcolare.

BIBLIOGRAFIE

Ion Dumitru, Gheorghe Matei- „Metodica formării, dezvoltării și cultivării abilităților de comunicare ale preșcolarii și elevilor din clasele I- IV”, Editura Cuvântul Info, Ploiești, 2005.

*Profesor pentru învățământ primar BĂDESCU MARIOARA,
Școala Gimnazială Cosâmbesti, județul Ialomița*

Motto:

"Cartea este cea mai complicată și cea mai măreață minune dintre minunile create de omenire în calea ei spre fericire" Maxim Gorki

În aceste vremuri agitate, în care „timpul nu mai are răbdare”, cu noi, dorința de a citi, tinde să dispară cu repeziune iar urmările sunt dramatice pentru întreaga societate. Viața pe care o trăim la început de secol XXI este marcată de amprenta marilor descoperiri științifice. Televizorul, calculatorul, internetul au devenit repede, alegerea ideală pentru fiecare generație. Aceste mijloace de informare rapidă și comodă oferă oamenilor posibilitatea dobândirii de cunoștințe în orice domeniu. Astfel și cărțile au intrat într-o nouă etapă evolutivă - cartea electronică, sau e-cartea - ce reprezintă o versiune digitală a unei lucrări, versiune ce poate fi vizualizată fie prin intermediul unui [calculator](#), fie prin intermediul altor dispozitive compatibile. Este deja destul de clar că e-cărțile reprezintă viitorul conceptului de „carte” și că, la un moment dat, „cărțile de hârtie” vor fi privite ca niște curiozități, ca niște obiecte de anticariat iar lectura acestora va deveni o adevărată provocare, o reală aventură. Evident, acest moment este încă departe în viitor, dar se pot observa deja semnele sale prevestitoare. Și atunci se naște întrebarea: mai este cartea o fâgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți, așa cum menționa poetul Tudor Arghezi? Mai aleg oamenii cărțile pentru beția cuvintelor, pentru plăcerea de a simți sub degete mângâierea dulce a hârtiei, pentru ceea ce găsești uitat între paginile cărții (fulgi de zăpadă întârziați, doi, trei munți, toporași, niște steluțe căzute de azi-noapte sau câteva frunze uscate nu se știe de când), pentru felul în care miroasă, mai ales acelea vechi, vechi ...?

Mulți dintre elevii mei spun că în ziua de azi este mult mai ușor să vezi un film decât să citești cartea după care a fost realizat, să vezi o emisiune tv, să asculți o emisiune radio decât să citești un roman sau o carte care te poate ajuta să te dezvolți din anumite puncte de vedere, te adâncesc într-o baie de imaginație și emoții profunde determină maturizarea noastră. Anumite cărți secretă în noi un puternic antidot împotriva îndoielilor și nesiguranțelor inerente vieții cotidiene, altele ne conduc la o pace interioară și ne liniștesc dezordinea emoțională. Tot elevii mei spun că nu există timp (și) pentru lectură, însă cititul trebuie să facă parte din viața noastră. Și a citi subtitrările filmelor pe care le vedem nu înseamnă lectură... O carte te poate marca în multe feluri. Poveștile (reale sau nu), personajele și situațiile prin care trec, toate ne dezvoltă capacitatea de a cunoaște oameni noi (fictivi sau reali, pe care îi întâlnim în cărți) și de a înțelege diverse tipuri de personalități.

Statisticile arată că în mediul urban, un om din zece apelează la „serviciile” bibliotecii, în vreme ce în mediul rural situația e cu adevărat dramatică. Practic, la unii adolescenți se observă absența unei lecturi susținute este evidentă în vocabularul lor sărac, în comportament, în gândire, în violența limbajului. Tocmai de aceea e nevoie mai mult ca oricând ca noi, bibliotecarii și profesorii de limba și literatura română, să ridicăm bariera dintre copil și carte. Cred cu tărie că fiecare elev are disponibilitatea sufletească necesară apropierei de lectură, în ciuda faptului că poate unii nu au susținerea familiei în această nobilă îndeletnicire. Imaginația lor atât de bogată la vârste mici trebuie valorificată.

În timp ce citim, creierul este foarte activ; el trebuie să deruleze procese pentru a înțelege informația, pentru a descifra simbolurile scrise, dar și ... sunetele. Cititul impune creierului să devină inventiv, să vizualizeze ceea ce descifrează în litere, cifre, desene, simboluri, să selecteze informația, să o sorteze, să o repartizeze etc. Cât despre sunete... în timp ce citești, creierul se comportă de parcă ar asculta cuvinte rostite cu voce tare, ca și cum ai auzi pe cineva care îți vorbește. Poate că de aceea copiilor le este mai ușor să învețe să citească atunci când cei mari le citesc o poveste cu voce tare, lângă ei, astfel încât cei mici să vadă literele. Copiii noștri trebuie să învețe sau să reînvețe să vizeze pornind de la texte, nu de la imagini!

Mi-am spus de foarte multe ori că nici măcar nu mai contează ce citesc elevii mei ,ci că o fac. Așa, ca o joacă sau destindere. Să citească de dragul de a citi, fără nimic impus, fără teama de notă sau rușinea de a nu cunoaște opera unui anumit autor. Foarte puțini citesc de plăcere, dar, totuși, câțiva chiar au ca pasiune lectura. Sunt cei în ale căror familii largite se citește frecvent, sunt cei care au crescut în lumina blândă a cărților. Sunt cei care îmi spun că atunci când citesc au senzația, deseori, că stau de vorba cu un prieten care povestește ceva; și vor să afle mai mult, și mai dau o pagină, și mai află ceva, și încă o pagină, și încă una ... Iar când parcurg ultima pagină a unei cărți care le-a plăcut mult, o fac încet, pe îndelete și cu părere de rău ca s-a terminat, exact ca atunci când își iau rămas-bun de la un prieten apropiat. Sunt elevi care îmi spun cu entuziasm că atunci când deschizi o carte și începi să o citești, ai mental o șansă pe care fizic nu o are nimeni pe Pământ, să mai trăiești o viață! Două, trei, cinci, cincizeci!!! Vă dați seama? Să poți trăi atâtea vieți câte dorești? Alți cititori îmi spun că tot cartea este cea care reușește să-i extragă dintr-o realitate mohorâtă și să-i transpună într-o alta, mai captivantă decât cea cotidiană.

Pentru elevii mei care au nevoie să descopere în interiorul lor dorința de a citi, organizez proiectul anual „o carte nouă pentru școala ta”, având scopul de a trezi interesul pentru lectură, dorindu-se a fi un mijloc de cultivare la elevi a lecturii de plăcere, transformându-i pe aceștia din cititori pasivi în cititori activi și motivați, într-o lume în continuă transformare. Am dorit ca lectura să nu fie doar o competență dobândită într-un cadru instituționalizat, o activitate școlară obligatorie. Obiectivele pe care le-am urmărit în proiectarea activității au fost stimularea unei atitudini pozitive față de lectură, formarea unor criterii proprii prin care elevul să distingă singur ce și când să citească, formarea la elevi a unei gândiri autonome, reflexiv critice și redescoperirea lecturii pasionante în contexte mai puțin convenționale și eliberată de orice fel de constrângeri (catalog, programa școlară). De aceea, în prima zi a proiectului, elevii au fost invitați la un club de lectură, o oră neconvențională de literatură desfășurată în cadru natural, pe o pajiște înverzită de lângă școală(Parcul Lumina). Fiecare elev a adus cu sine o carte aleasă personal din care a lecturat, individual, timp de patruzeci de minute, apoi, prin discuție și dezbateri au ajuns să concluzioneze că există foarte multe modalități de distracție, dar numai cartea permite să îndeplinești plăcutul cu utilul, păstrând mereu bunul-simț și noblețea intențiilor. De asemenea, am urmărit stabilirea relațiilor de prietenie și colaborare între elevi și stimularea interesului și a grijii pentru carte, ca bun de valoare, prin activitatea „Elevii mari povestesc școlărilor”. Pentru a stabili legătura între generații, am implicat elevii de la Centrul Școlar de Educație Incluzivă” Sf. Filofteia”-Valea Mare care au fost conduși la bibliotecă, să le prezinte cărțile lor preferate, totul într-o atmosferă destinsă.

În următoarele zile, am organizat o expoziție a calendarelor literare și a sloganurilor despre carte, create de elevi, și am avut surpriza să constat seriozitate și foarte mare interes pentru realizarea acestora, activitatea fiind o reușită absolută. *Concursul de citire expresivă în limbile română, engleză și franceză* a fost unul cu jurizare și am remarcat abilitatea cadrelor didactice de a construi un mediu educațional care să motiveze copilul în procesul instructiv – educativ. Câștigătorii au fost popularizați și li s-au oferit diplome.

Scopul acestui concurs a fost demonstrarea / dobândirea abilităților și deprinderilor de pronunțare a unor sintagme considerate dificile. Pentru că activitatea a avut loc înainte de luna mai, Florarul a fost oglindit în creații literare ale poezilor Ana Blandiana, Dimitrie Anghel, Șt.O Iosif în manifestarea „*Florile-cuvintele sufletului*”. Elevii au căutat semnificațiile florilor preferate și le-au prezentat în cuvinte (povestiri, legende etc.), desene și imagini. Prin acestea, am dorit realizarea unei legături între oameni, flori și cuvinte și îndepărtarea barierei dintre copil și carte, încurajarea exprimării libere a impresiilor, sentimentelor, trăirilor provocate de lectură.

Pentru a stabili o legătură spirituală cu ceilalți elevi, neimplicați în manifestări, elevii participanți au format *Lanțul cărții* ca simbol al continuității ideii de lectură susținută și implicării în tendința de a crește și a ne perfecționa prin carte.

Activitățile au luat sfârșit prin vizita ghidată la Biblioteca Județeană „Dinicu Golescu” din Pitești, unde elevii s-au familiarizat cu Biblioteca virtuală - biblioteca viitorului, declarându-se încântați de informațiile primite, dar și de stabilirea unor relații bazate pe încredere, respect și prietenie.

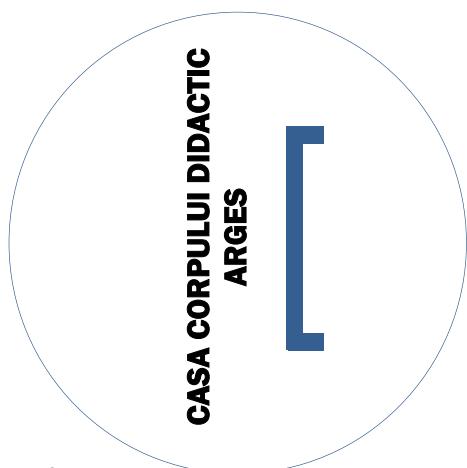
Manifestările diverse privind lectura apar din dorința de a realiza activități care să combine arta literară cu celelalte arte, din dorința de a-i determina pe elevii mei și nu numai, să îndrăgească cartea, să o considere prieten

adevărat și permanent, să aleagă să-și înceapă ziua cu sufletul zâmbind în lumină, deși poate au adormit în obscur, să îndrăznească să creadă în miliardul lor de vise și să transforme în realitate o parte din ele.

Bibliografie

1. Revista „Perspective” – Revistă de didactica limbii și literaturii române, București, 2010
2. Pamfil Alina, „Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise”, București, 2009

*bibliotecar Daniela Brebene
Liceul Teoretic "Ion Cantacuzino" Pitești*

DESPRE LITERĂ ȘI CARTE

În viața de zi cu zi folosim mereu scrisul. E un mod de comunicare și așa cum un proverb latin: „Verba volant, scripta manent” scrisul e singurul care rezistă trecerii timpului.

Dar știe toată lumea cum a apărut scrisul?

Primele urme de comunicare scrisă datează din epoca pietrei. Pe pereții grotei din Altamira (Spania) datând de aproximativ 20.000 de ani, apare zimbrul în atac, făcut cu roșu, cu cărbune.

Sumerienilor li se atribuie cea mai veche scriere din lume. La început desenau imagini pe tăblițe mici de argilă. Drept condei le serveau niște lujere de trestie cu un vârf ascuțit în formă de triunghi, de aici forma de cuișor a liniilor scrijelite, de la care această scriere a fost denumită cuneiformă. Orientarea scrierii se făcea vertical, de la dreapta la stânga; odată cu creșterea dimensiunii tăblițelor, scrierea se făcea pe orizontală de la dreapta la stânga.

Egiptenii au creat cel mai ingenios sistem de scriere – hieroglifile. Ele erau folosite mai ales pentru scrierea pe monumente funerare și în temple. Durata de executare a acestor semne era foarte mare.

Datorită posibilității oferite de papirusul care creștea în mlaștinile Nilului, egiptenii și-au dezvoltat scrierea pe hârtie de papirus, care rezista mai mult decât tăblițele de argilă și a ajutat la perpetuarea caracterelor hieroglifice pe toată durata civilizației. Scribii aveau un rol important în immortalizarea curții regale și de aceea beneficiau de un tratament preferențial, cum ar fi faptul că nu trebuiau să se alăture armatei.

Cea mai veche din câte au supraviețuit până azi este scrierea chineză. Primele inscripții cu scriere chineză sunt date în 1.500 î.Hr. și prezintă ideograme nemiintâlnite în alte spații antice. Un merit deosebit în are Țai-Lun care a descoperit cel mai utilizat suport de scris: hârtie, în jurul anului 75 d. Hr. Până atunci semnele și caracterele scrisului au fost așezate pe o paletă largă de materiale, specifice fiecărei zone: papirus în Egipt, lut în Mesopotamia, bambus în China, frunze de palier în India, piei de animale, os, lemn, piatră, etc.

Nu se cunoaște cu exactitate unde și de cine a fost inventat alfabetul. La jumătatea mileniului al II-lea î.Hr. sunt prezente două forme de alfabet: cel cuneiform din Ugarit (acum Siria) și cel linear fenician. Se crede că alfabetul grecesc s-a format după adoptarea celui fenician. Primele inscripții grecești datează din 770-750 î.Hr. și corespund unor caractere feniciene. Noutatea alfabetului grecesc este dată de faptul că există semne diferite atât pentru consoane cât și pentru vocale.

Odată cu extinderea Imperiului lui Alexandru Macedon, cultura grecească se răspândește în tot bazinul mediteranean. Biblioteca de la Alexandria, înființată în 300 î.Hr. a adunat la un loc manuscrisele marilor gânditori grecești, dar care au dispărut odată cu incendiul care a mistuit Biblioteca în 391 î.Hr. Atunci multe papirusuri care puteau spune povestea alfabetului, dar și a înțelepciunii grecești au fost pierdute pe vecie.

Cele dintâi cărți cunoscute de omenire provin din spațiul culturii mesopotamiene, concretizate în acele tăblițe cuneiforme care cuprind texte literare, religioase, coduri de legi, etc. În Egiptul antic se scria pe papirus, cartea avea

aspect de sul, în care foaia era înfășurată în jurul unui băț lung de 40 m și lat de 43 cm. O carte de dimensiunile „Iliadei” ar avea 100 m lungime.

Cea mai veche scriere din Europa și poate și din lume este cea de pe Tăblițele de la Tărtăria, județul Alba. Acestea sunt 3 plăcuțe din lut: două sunt găurite și a treia are o formă de scris pictografică, reprezentată de o capră.

Este cunoscut faptul că, oficial, primul text scris în limba română este „Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung”, adresată judeului Brașovului, Hans Benckner, în 1521.

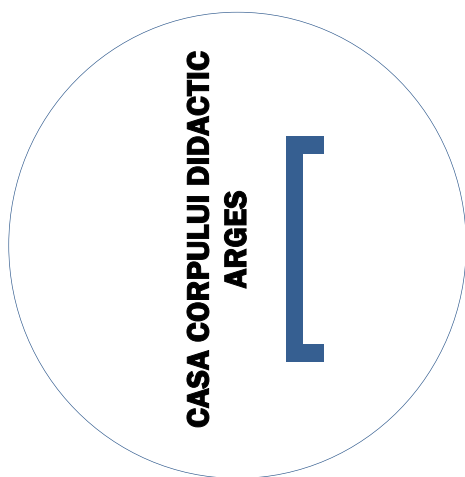
Înainte de apariția tiparului, cărțile erau realizate manual și erau considerate adevărate opere de artă. Pergamentele pentru pagini erau făcute din piele uscată și tăbăcită, erau tăiate la mărimea potrivită și cusute împreună. Unii meșteri se ocupau cu pregătirea cernelurilor, în timp ce alții pregăteau instrumentele de scris. Scribii se ocupau de copierea manuală a textului, iar diverși artiști înfrumusețau cărțile cu ilustrații, cu forme geometrice stilizate pe marginile paginilor și cu alte elemente artistice.

Inventarea tiparului (1440) de către Johannes Gutenberg a marcat începutul unei revoluții care avea să schimbe nu doar istoria cărții, ci și pe cea a civilizației creștine. Prima lucrare tipărită a fost Biblia cu 43 de rânduri (1455) ea însumând 2.500.000 de semne tipografice, având un total de 1282 de pagini, în două volume. Se pare că această biblie a fost trasă în 48 de exemplare. Munca de imprimare a durat 2 ani. Acum se vede clar superioritatea textului imprimat, față de manuscris, dar costurile erau foarte ridicate în comparație cu manuscrisul.

Apariția tiparului în Țările Române a avut loc la numai șase decenii de la invenția lui [Gutenberg](#). Domnitorul [Radu cel Mare](#) l-a chemat pe iscusitul tipograf sârb [Macarie](#) să tipărească documente bisericești în [limba slavonă](#). În 1556 Diaconu Coresi tipărește prima carte românească la Schei. „Catehismul luteran”

Acum există Internetul și calculatorul, facilitând informația globalizată. În întreaga lume se pune obsesiv aceeași întrebare: cine va învinge – hârtia sau ecranul calculatorului.

bibliotecar Buligai Anișora, Liceul de Arte „Dinu Lipatti” Pitești

SCRISUL

Scrierea reprezintă metoda de conservare a cuvintelor prin înregistrarea lor pe un suport, folosind anumite semne sau simboluri. Tot termenul *scriere* denumește și textul astfel înregistrat. Astfel, scrierea se deosebește atât de picturile rupestre și de pictură în general, cât și de înregistrările audio, fotografice sau video.

“Scrierea nu oprește timpul, ci-l face vizibil” – Costel Zăgan

Scrisul de mână

Primul beneficiu al scrisului de mână este dezvoltarea limbajului. Atunci când vrem să scriem o scrisoare, vom avea timp să ne alegem cu grijă cele mai potrivite cuvinte. Astfel, acest proces ne va îmbunătăți modul în care citim și ne exprimăm în scris și ne va îmbogăți vocabularul. Cu cât facem acest exercitiu mai des, cu atât ne vom bucura mai mult de îmbunătățirea abilității de a scrie cuvinte.

În comparație cu scrisul la tastatură, scrisul de mână ne poate ajuta să avem o memorie mai bună. Vom reține mai ușor informațiile pe care le scriem și ne vom îmbunătăți și gândirea critică.

Scrisul de mână ne va ajuta să ne îmbunătățim și capacitatea de exprimare, atât în scris cât și verbal. De pildă, atunci când alegem să îi trimitem o scrisoare persoanei iubite, vom acorda mai multă atenție caligrafiei și înșiruirii ideilor. Exprimarea sentimentelor în scris va fi mult mai simplă atunci când alegem scrisul de mână.

“Ce-i scris cu penița nu se taie cu bărdița” – proverb românesc

Scrisoarea lui Neacșu

Și cel mai important, anul acesta se celebrează 500 de ani de la scrisoarea în limba română a lui Neacșu de la Câmpulung către judele Brașovului, Hans Benkner. Un moment emoționant pentru noi toți, pe care nu-l putem privi altfel decât cu subiectivitate. Faimoasa scrisoare este cel mai vechi document păstrat și găsit în limba română și se crede că este, de asemenea, și primul.

Declarația de independență a Statelor Unite ale Americii

De asemenea, anul acesta s-au împlinit 245 de ani de la semnarea declarației de independență a Statelor Unite ale Americii (în engleză, conform originalului, [The] Declaration of Independence). Thomas Jefferson este autorul primei schițe a Declarației de independență, făcând apoi corecțiile și schimbările cerute cu ajutorul lui Benjamin Franklin, John Adams și mai apoi cu întregul Congres Continental.

Acesta este un document prin care cele treisprezece colonii ale Marii Britanii din America de Nord s-au declarat independente de Regatul Unit al Marii Britanii explicând totodată clar motivul pentru care au făcut-o. Fără puterea conferită de scris, și nu de cea a armelor și forței brute, acest moment istoric nu s-ar fi întâmplat.

Biblia

Biblia este cea mai importantă scriere pentru creștini. Aceasta a fost scrisă pe parcursul a circa 1500 de ani, de aproximativ 40 de scriitori cu statuturi sociale diferite, de la pescari și ciobani până la preoți, doctori și chiar împărați. Deși au beneficiat de educații diferite, toți au susținut că sunt insuflați de Duhul lui Dumnezeu, care este dovedit prin faptul că toți s-au concentrate asupra unui singur subiect: mântuirea prin jertfa perfectă a Domnului Isus Hristos pe crucea de pe dealul Golgota, chiar dacă unii dintre ei au trăit cu sute de ani înainte ca aceste evenimente să se întâmple.

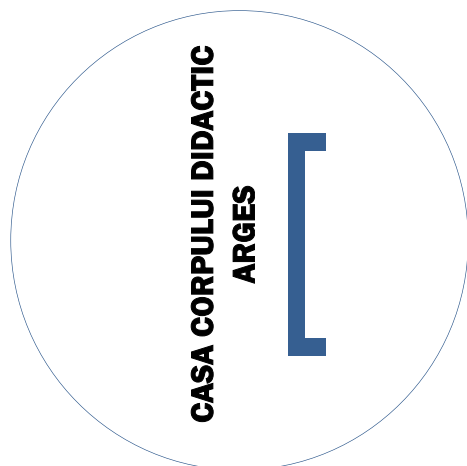
Biblia conține o paletă largă de stiluri și genuri literare: narațiuni istorice și frumoase povestiri ale eroilor credinței, versuri în care scriitorii și-au transmis într-un mod artistic trăirile în relația lor cu Dumnezeu, îndemnuri și proverbe practice precum și alte metode de exprimare a Adevărului Divin.

“În Biblie sunt scrise multe, dar nimeni nu le ia în serios.” - **Harriet B. Stowe**

“The dust of this book is gold” – Paul Washer (Praful acestei carti este aur înseamnă că și cele mai neimportante capitole sunt neprețuite, mai ales ca Dumnezeu a îngăduit să fie lăsate în Sfântul Său Cuvânt)

Dumnezeu a dat o cinste deosebită scrierii prin faptul că a decis să Se reveleze printr-o carte. Deși sunt multe opere care au influențat lumea, Aceasta a schimbat viețile a milioane de oameni aducându-i de la întuneric la lumină, din moarte la viață, din păcate și vicii la sfințenie și ascultare de Dumnezeu, de la egoism și trăirea pentru propria plăcere, la dragoste și dăruire față de semenii.

bibliotecar Satîrbașa Carmen, Colegiul Național “Dinicu Golescu” Campulung, Argeș

CUM PUTEM FACE CARTE FOLOSIND TEHNOLOGIA

Utilizarea tehnologiei și a softurilor educaționale în procesul instructiv-educativ promovează un alt model de învățare și interacțiune didactică, ce reușește să transforme comunicarea electronică într-una educațională. Astfel, apar posibilități de încredințare a unor sarcini pentru elevi și în afara contextului instituționalizat al școlii, în locuri alese de profesor sau în care se află elevul. Aceste sarcini pot fi pentru un elev sau pentru un grup de elevi – trimise de unul sau de mai mulți profesori – coordonate, de asemenea, de la distanță. Rolul profesorului în acest context se schimbă, ajutând elevii să identifice singuri răspunsurile și să descopere informațiile necesare, în spațiul exterior școlii. Profesorului îi revine sarcina să ofere elevului criterii de identificare a informației, de selecție și analiză, să-l orienteze pe parcursul activității. Învățământul la distanță desemnează o nouă experiență de învățare, pe care elevii noștri o experimentează. În timp ce această învățare la distanță (Distance Learning) reproduce învățarea la fața locului, profesorii au început să ofere o instruire adecvată care să permită elevilor să îndeplinească standardele așteptate într-un mediu online. Competența digitală este una dintre acele alte competențe pe care instituțiile de învățământ le au incluse în programele și planurile de realizare a procesului educativ. Astfel, elevii apreciază comunicarea cu profesorul și relația continuă pe care o oferă această metodă modernă de predare-învățare.

Eu, personal, m-am stăduit să fac tot posibilul să ofer aceeași educație de înaltă calitate și să-mi îndeplinească misiunea și atunci când școala cu prezență fizică a fost închisă. În învățarea online, am oferit un mijloc alternativ de educație sub forma unui plan de învățare la distanță, fie când am folosit **platforma Adservio** pentru fișele de lucru, **platforma zoom sau meet** pentru ședințele cu părinții sau cu colegii, cadrele didactice, **platforma Classroom**, tutorialele de pe **canalul propriu Youtube sau rețeaua de comunicare Whatsapp**, pe care le-am folosit atunci când am comunicat sau am dorit să îi văd pe elevii mei și să îi simt și mai aproape.

În învățarea online din timpul pandemiei am folosit următoarele instrumente, platforme, aplicații și resurse digitale: Premium

➤ Instrumentelor pentru învățare asincron:

- **Google Classroom** face parte din suita de aplicații G Suite for Education creată de Google. Pot fi create **clase virtuale** pentru elevii cu care se lucrează. Este accesibilă atât de pe desktop, cât și de pe telefon și este folosită pentru toate nivelurile de învățământ.
- **Class Dojo** este o platformă gratuită, disponibilă pentru desktop sau mobil, foarte cunoscută și utilizată în rândul profesorilor.

- **Activități la alegere (EN: Choice boards)** sunt documente colaborative în care profesorul oferă instrucțiunile pentru activitatea de start, iar elevii continuă explorarea conținutului în funcție de preferințe.
- **HyperDoc** este un Document Google interactiv, care își propune să înlocuiască oferirea de instrucțiuni elevilor prin fișe de lucru sau mijloace verbale.
- **Instrumente pentru învățare sincron:**
 - **Zoom** este aplicația ce permite efectuarea de apeluri video de grup, folosirea chat-ului, partajarea ecranului profesorului, utilizarea unei table virtuale interactive și împărțirea elevilor în echipe, în camere separate (EN: breakout rooms).
 - **Google Meet** este o aplicație de teleconferință, dezvoltat de Google.
 - **Jitsi** este o platformă de video conferințe gratuită, 100% sursă deschisă (open source) flexibilă, pentru care nu este nevoie de cont pentru a fi utilizată.

Resurse digitale:

- **Explorare în web:**
 1. **Explore.org** oferă acces la mii de camere video live din diverse locuri din lume: rezervații naturale, adăposturi pentru animale, ferme și altele.
 2. **Youtube** este un spațiu online de explorare pentru elevi, unde pot găsi materiale video live.
 3. **Hărțile virtuale** le dezvoltă elevilor reprezentări reale ale lumii prin activitățile de orientare.
 4. **Google Arts & Culture** găzduiește „colecții virtuale de colecții de artă”.
 5. **Explorare: pământ, cer și mare** – există instrumente interactive care îi vor captiva și motiva pe elevi să exploreze pământul, cerul și mediul subacvatic.
- **Aplicații grafice:**
 1. **Platforma WordArt** ajută la crearea propriilor materiale vizuale relevante pentru activități la clasă; îi sprijină pe elevi să își dezvolte competențele de comunicare, creativitatea și simțul estetic;
 2. **Canva** este o platformă de design grafic care permite utilizatorilor să creeze grafică socială, prezentări, afișe și alt conținut vizual. Este disponibilă pe web și mobil și integrează milioane de imagini, fonturi, șabloane și ilustrații.
- **Aplicații video:**
 1. **Chatter Pix Kid** este o aplicație de editare foto gratuită, care dă voce unor imagini (fotografii / desene etc.) și care se pliază pe conținuturi diverse. Este recomandată pentru activități individuale sau de echipă, pentru crearea de conținut media și literație.
 2. **Quik GoPro** este un bun start pentru profesori și elevi în universul editării video.
 3. **Stop Motion**, este aplicația care folosește cadre succesive, care puse împreună în ordine cronologică, fac ca obiectele 2D surprinse în imagine să prindă viață.
 4. **Loom** este un instrument care permite realizarea de tutoriale video pentru elevi, se pot face capturi de ecran, se pot înregistra video-uri și se poate împărți ecranul cu colegii de echipă.
- **Aplicații interactive:**
 1. **Padlet** este un website și o aplicație care le permite elevilor să creeze proiecte individuale sau de echipă cu imagini, text, linkuri, fișiere audio și video postate ca niște notițe pe un perete virtual.
 2. **Flipgrid** este un website și o aplicație recomandată pentru literație media, crearea de resurse media, evaluare și prezentări de proiecte.
 3. **Edpuzzle** este o platformă accesibilă care promovează interacțiunea elevilor cu conținutul de învățare, sub forma unui videoclip presărat cu întrebări create special pentru conținutul video.

4. **Nearpod** este o platformă de implicare activă a elevilor în activități variate de învățare interactivă.

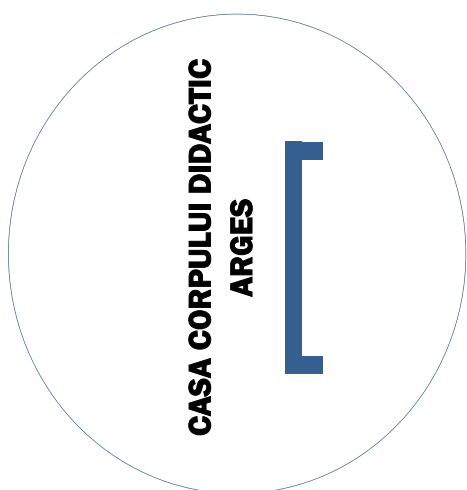
Când elevii sunt motivați să se implice în activitățile de învățare, aceștia simt că pot obține trei lucruri importante: succesul (nevoia de a fi competent); originalitatea (nevoia de exprimare personală) și curiozitatea (nevoia de înțelegere).

Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia îți permite să o exprimi este ceva de care trebuie să ne bucurăm cu toții.

Bibliografie și Webografie:

1. Adăscăliței, A. - „Instruire asistată de calculator: didactică informatică”, Ed. Polirom, Iași, 2007
2. Brut, M. - „Instrumente pentru e-learning: ghidul informatic al profesorului modern”, Ed. Polirom, Iași, 2006
3. <https://digital.educred.ro/>

prof. înv. primar Ceapă Irina Mihaela, Șc. Gimnazială „Marin Preda” Pitești, Argeș

CUM ÎNCURAJĂM COPIII SĂ DEVINĂ CITITORI PASIONAȚI?

Cititul de plăcere a devenit în ultimii ani o rară avis la tânăra generație. Afundați cu nasul în telefoane și calculatoare încă de la vârste la care nici măcar nu știu să vorbească, multora dintre copiii de astăzi lectura nu li se mai pare la fel de interesantă. Ce facem însă noi, părinți și dascăli deopotrivă, pentru a readuce cititul în topul preferințelor copiilor?

Educarea pasiunii pentru citit trebuie să înceapă de acasă, în mediul familial, acolo unde copilul se formează în primii ani de viață. Psihologii spun că cea mai bună metodă de a-l împrieteni pe copil cu lectura reprezintă puterea exemplului, de aceea recomandă părinților să le citească micuților zilnic, încă de la vârsta de șase luni. Copiii care își văd părinții citind au mai multe șanse să devină ei înșiși cititori.

Folosirea tehnicii pauzelor și a schimbului de rol în timpul lecturii poate avea rezultate spectaculoase în dezvoltarea gândirii copilului. Cum se poate realiza acest exercițiu? Când acțiunea cărții, poveștii pe care o citesc copiii ajunge într-un punct culminant – de exemplu, când două personaje intră în conflict – părintele sau profesorul închide cartea, apoi îi întreabă pe copii ce ar face dacă ar fi în locul personajului. Atât acasă, cât și în sala de clasă, se poate apela la brainstorming, după care se redeschide cartea pentru a vedea varianta aleasă de autor.

Cercetările arată că învățarea profundă are loc în timpul procesului de reflecție. Cea mai importantă parte a cititului se întâmplă după ce pui jos cartea. Valoarea poveștii stă în modul în care este filtrat mental conținutul – gândurile care confruntă presupunerile lor. Erin Clabough, specialist în neuroștiințe care a studiat tehnici de dezvoltare prin lectură a empatiei intelectuale și emoționale la copii, ne arată că dacă luăm o decizie cu privire la ceva, ne amintim mai bine acel subiect. Creierul devine mai bun pe măsură ce exersează, iar

procesul de reflecție permite copilului să practice în mod activ luarea deciziilor în loc să asculte pasiv cum i se citește cartea. Clabough recomandă exersarea împreună cu copiii a pauzelor de reflecție și a schimburilor de rol cu personajele. A citi cărți pur și simplu, fără pauze de reflecție, este doar o viziune pasivă, în care altcineva ia deciziile. Adevărata magie se întâmplă în capul nostru doar atunci când încercăm să trăim viața altcuiva.

Este bine ca rutinele legate de citit să înceapă înainte ca cei mici să știe să citească, prin interacțiunea cu cărțile, prin inserarea cititului în jocurile alese, explicându-li-se că lectura este o modalitate de a descoperi lumi noi și prieteni minunați. Copiii care se prefac că citesc când sunt mici și se joacă de-a cititul au mai multe șanse să devină cititori pasionați mai târziu.

Chiar și pasiunea pentru jocurile video poate fi exploatată pentru a stimula interesul pentru lectură. Bunăoară, dacă cei mici iubesc jocurile video și să se uite la TV, părinții pot conecta aceste experiențe vizuale cu actul lecturii. De exemplu, după o repriză de desene animate în care personajele principale sunt animale, părinții le pot citi o carte care să le aducă informații în plus despre acest subiect. La fel, după o repriză de jocuri video, se poate apela la o carte cu temă similară, dar care să pună mai bine în valoare tema jocurilor.

Părinții se plâng adesea că cei mici au învățat să citească, dar nu sunt interesați să o facă. Majoritatea copiilor trec prin această etapă și au nevoie de sprijinul părinților. Problema celor mici este că pot citi cărți scrise în limbaj simplu, dar imaginația lor are nevoie de intrigi și personaje mai complexe. Pentru un novice într-ale cititului, cărțile cu conținut complex și multe cuvinte noi sunt o provocare care îl descurajează. Efortul de a citi îl distrage de la povești. Soluția? Copilul are nevoie să i se citească și în această perioadă, pentru a i se păstra fascinația pentru carte. Aceasta îl va ajuta să devină în timp un cititor pasionat.

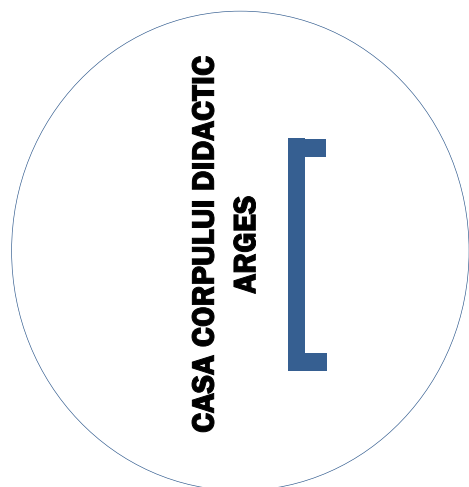
Cititul nu trebuie să fie perceput de copil ca o obligație. De aceea, părinții și profesorii trebuie să le inspire dragoste și atenție pentru cărți și povești. Atunci când se pune presiune pe copil, iar acesta nu este încă pregătit, putem obține exact opusul, în sensul în care copiii pot dezvolta aversiune față de lectură. Cu cât îi forțăm mai mult, cu atât vor citi mai puțin.

Nu le spuneți că o carte îi ajută peste 20 de ani, găsiți o bucurie imediată! După cum arată multe studii, la copii efectele unei acțiuni trebuie să fie imediate pentru a conta. Dacă le explicăm cum îi va ajuta peste 20 de ani faptul că acum își rup din timpul pentru distracție ca să citească, cel mai probabil că nu le vom capta prea mult interesul. Psihologii spun că este mai eficient să trezești interesul copilului pentru citit ajutându-l să exploreze varietatea de teme și subiecte și să aleagă ceva ce îl interesează cu adevărat atunci, decât să le povestim despre importanța acestei activități și despre cum ne petrechem noi timpul la vârsta lor. În cazul în care copilul este pasionat de cosmos sau de corpul uman, iar părintele sau profesorul îl pune să citească pentru a treia oară „Amintiri din copilărie”, nu doar că nu îi va plăcea să citească, dar îl va descuraja să-și urmeze calea spre domenii care sunt în acord cu personalitatea și pasiunile lui. Aceste mici hobby-uri îl pot ajuta mai târziu să își aleagă o carieră adaptată nevoilor și abilităților personale.

Este important să încurajăm copiii să citească ce le place. Important, până la urmă, este ca ei să citească? Pe de altă parte, însă, în special la vârste mai mici, este important ca părinții să știe ce fel de cărți citesc copiii lor, dacă subiectele sau limbajul este unul adecvat pentru ei.

Odată conturat acest obicei bun, plăcerea pentru lectură se va autoîntreține și va contribui la dezvoltarea emoțională, cognitivă și culturală a copilului. Indiferent de suportul folosit (carte fizică, Kindle, tabletă etc.) și de faptul că am evoluat tehnologic, lectura are ceva magic, ne amplifică și ne îmbogățește viața. Cum spunea George R.R. Martin (autorul seriei „Urzeala Tronurilor”) - „Un cititor trăiește o mie de vieți înainte de a muri. Omul care nu citește niciodată trăiește doar una!”

Prof. Ciochină Mihaela Nadia, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

PROIECT EDUCAȚIONAL ÎN
PARTENERIAT INTERNAȚIONAL „ZIUA
INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚILOR PENTRU
COPII,,

Argument:

”Citește. Numai citind mereu creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini.” spunea nemuritorul Mihai Eminescu...

Cu prilejul aniversării scriitorului Hans Christian Andersen, la 2 aprilie, începând din anul 1967, este celebrată Ziua Internațională a Cărții pentru Copii. Este o sărbătoare dedicată amintirii celui mai îndrăgit autor de povești și basme, danezul Hans Christian Andersen, operele sale fiind îndrăgite și în zilele noastre.

Analfabetismul funcțional este estimat în țara noastră la procentul de aproximativ 42%, un procent extrem de ridicat față de alte țări europene.

Lecturarea cărților potrivite vârstei copilului poate forma și exersa abilitatea de a înțelege, de a face asocieri și de a explica legături dintre diverse informații. Cititul îi ajută pe copii nu doar să își dezvolte vocabularul, ci și să înțeleagă ceea ce citesc și să facă conexiuni cu ceea ce deja știu sau au auzit. Lectura poate să îl orienteze pe copil către pasiuni și interese noi, putând oferi acestora distracție și ocupație, beneficii intelectuale, dar și emoționale. Ea poate crește empatia și compasiunea copiilor de orice vârstă, arătându-le perspective diferite asupra unei situații, dar poate și să scadă nivelul de stres, fiind o modalitate de relaxare. De asemenea, este una dintre abilitățile de bază ale oamenilor. Citind, reușim să ne adaptăm la tot ce ne înconjoară, evoluând intelectual și moral. Lectura influențează toate aspectele dezvoltării copilului.

Așadar, avem un prilej întemeiat de a sublinia importanța cărților în viața noastră, a tuturor, dar mai ales în cea a copiilor pe care-i îndrumăm, oferindu-le posibilitatea de a descoperi, în ritm propriu, autori români sau străini consacrați, care prin operele lor ne pot purta într-o lume magică, deosebită.

Scopul activităților a fost de a promova, în primul rând, în mediul școlar și extrașcolar necesitatea adoptării unei atitudini potrivite față de lectură, față de cărți în general, indiferent de autor, de limba în care scrie sau de naționalitatea pe care o are. Prin aceasta se dorește descoperirea de către elevi a unei atitudini pozitive față de scriitori și de operele lor, a echilibrului emoțional, prin dorința de a citi, prin jocuri de dezvoltare personală, toate fiind un alt mod de a descoperi frumusețile înconjurătoare și lumea în general, dar mai ales a emoțiilor celui cu care interacționează în diferite momente ale vieții prin intermediul cărților.

1. Informarea permanentă a tinerilor despre activități și valori naționale și internaționale;
2. Formarea și dezvoltarea unui comportament social corect, plăcut și responsabil;

3. Cultivarea aptitudinilor artistice, experimentarea concretă a fenomenului artistic, posibilitatea exprimării individuale;
4. Dezvoltarea unei comunicări active și asertive între participanți, printr-un schimb de experiență potrivit;
5. Educarea în scopul dezvoltării lecturii, dar și a abilităților emoționale, a încrederii în propriile posibilități de exprimare în public, cu scopul de a transmite gânduri, emoții;
6. Promovarea creativității în învățământul preuniversitar românesc în conformitate cu standardele educaționale europene;
7. Dezvoltarea colaborării cu instituțiile de învățământ din țară, dar și cu cele internaționale în care se lucrează cu elevi români.

Obiective au fost:

1. Implicarea elevilor în activități extrașcolare care să dezvolte deschiderea spre o viață informată prin descoperirea cărților și a plăcerii de a citi;
2. Familiarizarea cu acțiuni de acest gen și schimbul de experiență între participanți din țară și internațional;
3. Disponibilitatea pentru conștientizarea propriului potențial (fizic, cognitiv, emoțional) și descoperirea/ dezvoltarea abilităților de lectură.

Descrierea activităților: Pornind de la proverbul chinezesc: „*Comoara cea mai de preț a unei națiuni sunt cărturarii ei*”, împreună cu partenerii implicați din țară și din străinătate au fost realizate în fiecare clasă, din fiecare unitate școlară parteneră, activități diverse prin care poate fi evidențiată tema proiectului, *importanța lecturii și a cărților în viața noastră*, evidențiind în mod special autorii români care au scris cărți pentru copii.

Parteneri din diferite zone ale țării, d-nele profesor Angela Bițan și Carmen Ungureanu de la Școala Gimnazială „O. D. Iorgulescu” Câmpulung, prof. Aurelia Neamțu și prof. înv. primar Muller Alina Ștefania de la Școala Gimnazială ”Take Ionescu” Vâlcea, prof. înv. primar Bratosin Alina și Bloju Mariana de la Școala Gimnazială Nr.40 București, prof. înv. primar Liliana Gabriela Onuț de la Școala Gimnazială Nr.3 Suceava, prof. înv. primar Claudia Cârstocea de la Școala Gimnazială Nr.38 „Dimitrie Cantemir” Constanța, prof. Iulia Mândășescu de la Școala Gimnazială Specială pentru Surzi, nr.1, București, profesori Cristina Drăgan, Alexie Neamțu de la Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea, director- profesor Mirela Pandrea și profesor Raluca Dumitrescu de la Școala Gimnazială „I.L.Caragiale,, Pitești, profesori Veronica Diaconu de la Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân,, Pitești, profesor Mihaela Moise de la Școala Gimnazială Nr. 22 „I.C.Brătianu” Constanța, profesor Elena Badea de la Școala Gimnazială „Gheorghe Lazăr” Corbu Constanța, profesori Elena Odă și Ana Boșoagă de la Școala Gimnazială „Matei Basarab,, Pitești, și partenerii externi: profesor Mariana Paliev de la Istituto Comprensivo Duca D’Aosta, Torino/ Istituto Comprensivo I.C. Marghetita Hack- San Donato Milanese, Italia, profesor Mihaela Angelescu de la Colegio San Isidro, Tomelloso/ Colegio Maternidad, Tomelloso Spania, profesor Mariana Toma de la Colegio JUAN XXIII, Zaragoza, Spania, profesor Oana Topală de la Ecole fondamentale de l’Heliport/ Ecole fondamentale du Canal/ Ecole Communale Colombe de la Paix, Bruxelles, profesor coordonator Anna Franț de la Liceul Teoretic,, Ștefan cel Mare,, Chișinău, Republica Moldova, profesor Daniela Nicolae de la Colegio Claudio Vazquez, Morata de Tajuna, Madrid, Spania, profesor Anișoara Biru de la Ecole des Magnolias, Bruxelles au realizat împreună cu elevii, ample și diverse activități dedicate acestui proiect.

Așadar, împreună cu elevii inimoși și îndemânatici din clasele fiecărei doamne profesor au fost redescoperiți autori români/ străini care au scris pentru copii, au fost realizate dezbateri pe tema propusă fiind create prezentări PPT, jocuri creative, colaje, mici cărți, afișe, materiale diverse de artă plastică, fotografiile de la activități în Photogrid sau filmulețe cu ajutorul unor aplicații cunoscute de nativii digitali.

Fiecare profesor partener a postat momente și produse din timpul întâlnirilor cu elevii, online sau față în față, în funcție de modul cum și-au desfășurat activitatea. În acest scop a fost realizată o clasă pe platforma classroom și de la fiecare coordonator partener am primit ca material o descriere a tuturor activităților desfășurate cu fotografii și filmulețe.

După ce materialele au fost încărcate de către toți partenerii, am selectat fotografii, am realizat colaje de prezentare pentru fiecare școală parteneră pe care le-am direcționat către pagina Palatului Copiilor din Pitești, sugerându-le colegilor parteneri să promoveze și dumnealor aceste activități realizate, pe site-urile de socializare.

Au fost utilizate metode, procedee și tehnici inovative: predare-învățare reciprocă, problematizarea, descoperirea, pălăriile gânditoare, brainstorming în funcție de nivelul de vârstă al elevilor. S-au realizat fotografii din timpul activităților care au devenit colaje, fimulețe.

Consider ca inițiator și coordonator că, activitatea a avut impactul scontat, elevii au fost foarte încântați de informațiile pe care le-au aflat, bucurându-se și de produsele pe care le-au realizat mânuțele lor iscusite și mințile luminate. Și la nivelul comunităților din care provin, reacțiile au fost numeroase, pozitive, mai ales că părinții elevilor au fost cei care au susținut și laudat activitățile, bucurându-se de inițiativă, propunând desfășurarea multor altora care să ajute la dezvoltarea echilibrului emoțional, a unei comunicări eficiente, benefice și constructive.

Din punctul meu de vedere, este benefic să-i ajutăm pe elevi să îndrăgească lectura, să descopere scriitorii consacrați și să aprecieze adevăratele valori.

profesor Cîrstea Ileana- Mihaela, Palatul Copiilor Pitești, Argeș

REÎNTOARCEREA LA COPILĂRIE AVENTURILE LUI HABARNAM ȘI ALE PRIETENILOR SĂI

„Sunt două lucruri esențiale care te vor face înțelept – cărțile pe care le citești și oamenii pe care-i întâlnești.“ Jack Canfield

Nu am crescut în epoca tehnologiei, eu fac parte din generația cu cheia de gât, cei care ne adunam cu mic și cu mare în curtea blocului și căutam să petrecem zilele călduroase de vară jucându-ne. Însa existau zile ploioase care te țineau în casă și atunci cu ce îți puteai umple timpul? Cu o carte. Sunt nenumărate motive pentru care toți ar trebui să citim. S-au făcut și se fac în continuare nenumărate studii care să ne răspundă întrebării *De ce e bine să citim*. Fiecare avem un alt motiv pentru care citim, uneori citim de plăcere, alteori pentru a acumula cunoștințe, cert este că cititul ne este de foarte mare folos. Indiferent de motivul pe care-l avem pentru citit, dacă ne vom face un obicei din citit, finalitatea va fi că vom avea o viață mai bună. Fără să ne dăm seama vom învăța

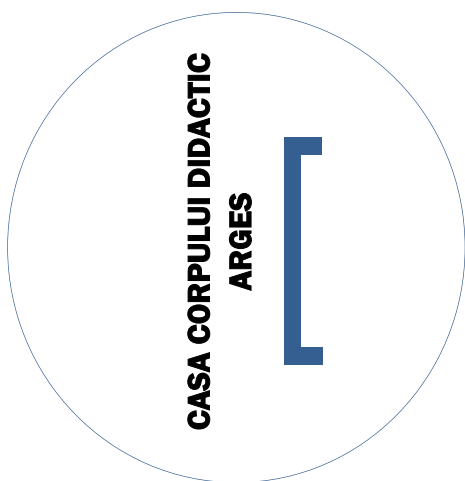
să luăm decizii mai bune, ne va ajuta să ne înțelegem mai bine (pe noi și pe ceilalți) și ne va ajuta să ne menținem un echilibru/stabilitate emoțională.

Cărțile au fost și sunt în continuare modul meu de a-mi petrece de la câteva minute pe zi la poate ore navigând prin diverse lumi și însușindu-mi rolul diverselor personaje. De aceea îmi aduc aminte cu drag de o carte mare, cu coperta albastră și cu un pitic cu o pălărie mare –Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi, de Nikolai Nosov. Pentru mine este una dintre cele mai citite cărți, dovadă stau cotorul și coperta uzate, precum și paginile care uneori poartă urma unui deget cu dulceață, pentru că, da chiar și când mâncam nu puteam lăsa cartea din mână.

În Orașul Florilor, locuitorii săi prichindei au nume care spun totul despre talentele, ocupațiile și firile lor: Știetot, Pilulă, Șurubel și Piuliță, Zahăr Zaharescu, Limonadă, Glonțișor, Acuarelă, Guslă, Grăbila, Dondănel, Tăcutul, Gogoasă, Zăpăcilă, Posibil și Probabil. Este clar că Habarnam nu știe nimic! Degeaba încearcă să se facă muzicant, pictor, poet, șofer de curse... Dar transformarea lui începe să se petreacă odată cu plecarea într-o expediție nemaipomenită în lumea prichindeilor, la capătul căreia Habarnam știe chiar să și citească!

Fiecare capitol aduce alte aventuri minunate care te țin uneori cu sufletul la gură, altele te fac să râzi cu toată gura. Recomand această carte pentru că este o poveste bine scrisă, cu personaje inedite, care reușesc să se descurce deși statura lor nu este mai mare decât a unei insecte, aventuri amuzante și un exemplu că prietenia este importantă în viață.

profesor David Elena-Georgeta, Colegiul Național "Dinicu Golescu" Câmpulung, Argeș

DESPRE LITERĂ ȘI CARTE

MOTTO:

În viața de zi cu zi folosim mereu scrisul. E un mod de comunicare și așa cum un proverb latin: „Verba volant, scripta manent” scrisul e singurul care rezistă trecerii timpului.

Dar știe toată lumea cum a apărut scrisul?

Primele urme de comunicare scrisă datează din epoca pietrei. Pe pereții grotei din Altamira (Spania) datând de aproximativ 20.000 de ani, apare zimbrul în atac, făcut cu roșu, cu cărbune.

Sumerienilor li se atribuie cea mai veche scriere din lume. La început desenau imagini pe tăblițe mici de argilă. Drept condei le serveau niște lujere de trestie cu un vârf ascuțit în formă de triunghi, de aici forma de cuișor a liniilor scrijelite, de la care această scriere a fost denumită cuneiformă. Orientarea scrierii se făcea vertical, de la dreapta la stânga; odată cu creșterea dimensiunii tăblițelor, scrierea se făcea pe orizontală de la dreapta la stânga.

Egiptenii au creat cel mai ingenios sistem de scriere – hieroglifile. Ele erau folosite mai ales pentru scrierea pe monumente funerare și în temple. Durata de executare a acestor semne era foarte mare.

Datorită posibilității oferite de papirusul care creștea în mlaștinile Nilului, egiptenii și-au dezvoltat scrierea pe hârtie de papirus, care rezista mai mult decât tăblițele de argilă și a ajutat la perpetuarea complicatelor caractere hieroglifice pe toată durata civilizației. Scribii aveau un rol important în immortalizarea curții regale și de aceea beneficiau de un tratament preferențial, cum ar fi faptul că nu trebuiau să se alăture armatei.

Cea mai veche din câte au supraviețuit până azi este scrierea chineză. Primele inscripții cu scriere chineză sunt datate în 1.500 î.Hr. și prezintă ideograme nemaiîntâlnite în alte spații antice. Un merit deosebit în are Țai-Lun care a descoperit cel mai utilizat suport de scris: hârtie, în jurul anului 75 d. Hr. Până atunci semnele și caracterele scrisului au fost așezate pe o paletă largă de materiale, specifice fiecărei zone: papirus în Egipt, lut în Mesopotamia, bambus în China, frunze de palier în India, piei de animale, os, lemn, piatră, etc.

Nu se cunoaște cu exactitate unde și de cine a fost inventat alfabetul. La jumătatea mileniului al II-lea î.Hr. sunt prezente două forme de alfabet: cel cuneiform din Ugarit (acum Siria) și cel linear fenician. Se crede că alfabetul grecesc s-a format după adoptarea celui fenician. Primele inscripții grecești datează din 770-750 î.Hr. și corespund unor caractere feniciene. Noutatea alfabetului grecesc este dată de faptul că există semne diferite atât pentru consoane cât și pentru vocale.

Odată cu extinderea Imperiului lui Alexandru Macedon, cultura grecească se răspândește în tot bazinul mediteranean. Biblioteca de la Alexandria, înființată în 300 î.Hr. a adunat la un loc manuscrisele marilor gânditori grecești, dar care au dispărut odată cu incendiul care a mistuit Biblioteca în 391 î.Hr. Atunci multe papirusuri care puteau spune povestea alfabetului, dar și a înțelepciunii grecești au fost pierdute pe vecie.

Cele dintâi cărți cunoscute de omenire provin din spațiul culturii mesopotamiene, concretizate în acele tăblițe cuneiforme care cuprind texte literare, religioase, coduri de legi, etc. În Egiptul antic se scria pe papirus, cartea avea aspect de sul, în care foaia era înfășurată în jurul unui băț lung de 40 m și lat de 43 cm. O carte de dimensiunile „Iliadei” ar avea 100 m lungime.

Cea mai veche scriere din Europa și poate și din lume este cea de pe Tăblițele de la Tărtăria, județul Alba. Acestea sunt 3 plăcuțe din lut: două sunt găurite și a treia are o formă de scris pictografică, reprezentată de o capră.

Este cunoscut faptul că, oficial, primul text scris în limba română este „Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung”, adresată judeului Brașovului, Hans Benckner, în 1521.

Înainte de apariția tiparului, cărțile erau realizate manual și erau considerate adevărate opere de artă. Pergamentele pentru pagini erau făcute din piele uscată și tăbăcită, erau tăiate la mărimea potrivită și cusute împreună. Unii meșteri se ocupau cu pregătirea cernelurilor, în timp ce alții pregăteau instrumentele de scris. Scribii se ocupau de copierea manuală a textului, iar diverși artiști înfrumusețau cărțile cu ilustrații, cu forme geometrice stilizate pe marginile paginilor și cu alte elemente artistice.

Inventarea tiparului (1440) de către Johannes Gutenberg a marcat începutul unei revoluții care avea să schimbe nu doar istoria cărții, ci și pe cea a civilizației creștine. Prima lucrare tipărită a fost Biblia cu 43 de rânduri (1455) ea însumând 2.500.000 de semne tipografice, având un total de 1282 de pagini, în două volume. Se pare că această biblie a fost trasă în 48 de exemplare. Munca de imprimare a durat 2 ani. Acum se vede clar superioritatea textului imprimat, față de manuscris, dar costurile erau foarte ridicate în comparație cu manuscrisul.

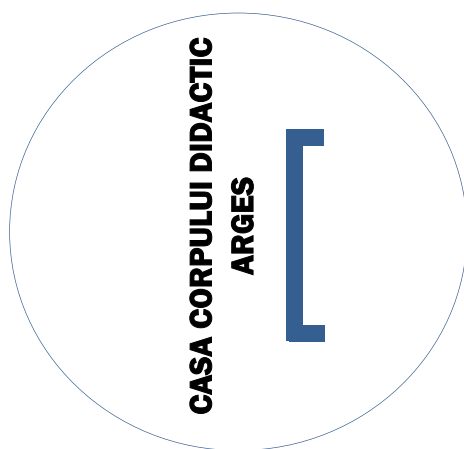
Apariția tiparului în Țările Române a avut loc la numai șase decenii de la invenția lui [Gutenberg](#). Domnitorul [Radu cel Mare](#) l-a chemat pe iscusitul tipograf sârb [Macarie](#) să tipărească documente bisericești în [limba slavonă](#). În 1556 Diaconu Coresi tipărește prima carte românească la Schei. „Catehismul luteran”

Acum există Internetul și calculatorul, facilitând informația globalizată. În întreaga lume se pune obsesiv aceeași întrebare: cine va învinge – hârtia sau ecranul calculatorului.

Bibliografie:

1. Andronescu, Șerban C. Cadmos, *Scurtă istorie a scrisului*; cuvînt înainte de acad. Emil Condurachi, București, Editura științifică, 1966.
2. Dîmboiu, Aurel, *De la piatră la hîrtie*, București, Editura științifică, 1964.
3. Duță, Victor, *Călătorie în lumea scrierii*, București, Editura Sport-Turism, 1988.

*Buligai Anișora - bibliotecar, Liceul de Arte „Dinu Lipatti” Pitești
Vlădău Violeta- profesor de limba română, Liceul de Arte „Dinu Lipatti” Pitești*

IMPORTANȚA LECTURII SUPPLEMENTARE ÎN VIAȚA COPILOR

Cartea este o comoară fără de preț, în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir secole ale vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Cartea ne este prieten credincios de nădejde. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Există factori care determină lectura elevilor : particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-IV. Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și în fiecare lecție.

Lecturile parcurse de elevi date ca teme (de exemplu, lectura literară a operelor studiate în fragmente), prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului : exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă. Studiul lecturii în ciclul primar este grupat în trei forme de realizare: texte de citire studiate prin manualele de citire ale fiecărei clase; texte de lectură (intercalate între textele de citire); lecturi suplimentare extrașcolare prevăzute în lista programei școlare, grupate pentru fiecare clasă de studiu a ciclului primar, pentru a fi citite și cunoscute de elevi. Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice. În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile « Cine știe, răspunde ! » pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc. Pentru a-i determina pe copii să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură. Îndrumarea lecturii elevilor este o acțiune dificilă și de durată. Lectura sistematică și bine îndrumată îi ajută pe elevi să-și lărgească orizontul cunoștințelor și să asimileze mai ușor lecțiile, contribuie la dezvoltarea gândirii și a limbajului, trebuie să se țină seama de toate aceste considerente, precum și de emotivitatea accentuată a școlarului. Școala trebuie să sublinieze importanța lecturilor pentru stimularea imaginației, pentru informarea copiilor și, mai ales, pentru educarea voinței, a curajului, a stăpânirii de sine și pentru cultivarea unor sentimente nobile. În zilele noastre, computerul și mass-media concurează serios cu lectura independentă a elevilor. Informația este mai rapidă prin televiziune sau prin calculator, iar citirea cărților pare ceva învechit. În prezent, omul este pragmatic și grăbit, are puțin timp pentru citit. Fără a minimaliza importanța mijloacelor moderne de informare, învățătorul are datoria de a apropia elevii de carte încă de la vârstele mici, dar nu obligându-i să citească, ci trezindu-le interesul pentru această activitate.

Scriitorul român I.L. Caragiale afirmă acum aproape un secol: „O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbrele multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic.”

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.” Lectura literară este, de asemenea, unul dintre factorii care favorizează în cel mai înalt grad cunoașterea și folosirea limbii române, îmbogățirea și activizarea vocabularului sau dezvoltarea capacității de comunicare.

Acad. Iorgu Iordan consideră

că „o limbă frumoasă și corectă se învață în primul rând din lecturi literare”.

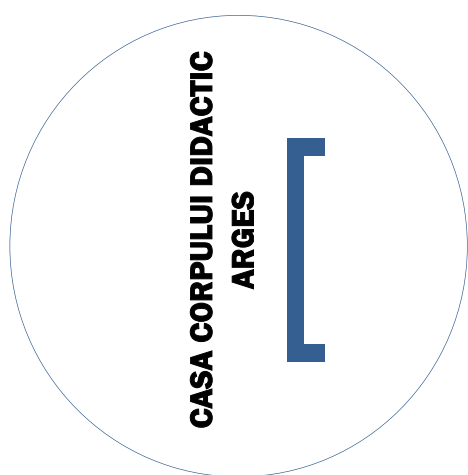
Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, Metodia predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Corint, 2009
2. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română și literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007
3. G.F. Morozov, Cărți prietene, Editura pentru artă și literatură, 1946
4. Popescu, Ion, Lectura elevilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1983

5. Stancu, Adriana; Aspecte metodice ale predării literaturii în învățământul primar, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010
6. Șerdean, Ioan; Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Teora, București, 2008
7. Șincan, Eugenia; Alexandru, Gheorghe; Lecturi literare pentru ciclul primar – Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Vol. I – clasa I, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1993.
8. Strategii de predare – învățare ale literaturii române la clasele I-IV, LUCRARE METODICO-ȘTIINȚIFICĂ PENTRU OBȚINEREA GRADULUI DIDACTIC I- ÎNVĂȚĂTORI, Coordonator științific: Conf. univ. dr. Victor Zaharescu, Candidat: Prof. înv. primar și preșcolar Oancea M. Marina Adelina, *Universitatea din Pitești*, Facultatea de Științe ale Educației, 2011.

prof. înv. primar Din Luiza Elena, Școala Gimnazială "Vintilă Brătianu" Ștefănești, Argeș

prof. Prodan Elena Maria, Școala Gimnazială "Vintilă Brătianu" Ștefănești, Argeș

PEDAGOGIILE ALTERNATIVE

Termenul de pedagogii alternative este folosit în multe zone ca fiind sinonim cu pedagogia reformei. Atât pedagogia oficială cât și pedagogiile alternative sunt centrate pe ideea de copil. Pedagogiile alternative consideră că o educație unică pune omul în ipostaza de a fi înghițit de o lume exterioară. Învățământul trebuie să devină o posibilitate de diversitate și să-i confere elevului o așa zisă libertate. Dificultățile pedagogiei oficiale conservatoare sunt de deschidere, în sensul că percepe ca atacuri ideile noi. Pedagogiile alternative sunt pedagogii de autor, care valorifică ideile unor autori (de exemplu: Pedagogia Waldorf, Pedagogia Montessori, Planul Iena, Planul Dalton etc.). Acești autori au creat sisteme noi. Atât în spațiul românesc, cât și în întreaga lume, înfruntarea dintre tradițional și alternativ a avut loc întotdeauna. Dacă pentru pedagogia tradițională centrul este în profesor, în manual, pentru pedagogiile alternative acest centru este reprezentat de copil. Copilul este acceptat ca fiind autonom, capabil de autoconducere și este pus în situații concrete de viață. Învățarea prin descoperire, învățarea prin utilizarea unui contact, serbarea școlară, colțurile speciale pentru activități, utilizarea unor tehnici individuale de învățare și alte asemenea idei consideră copilul ca având un spirit absorbant. Diviziunea activității în mici unități de muncă confirmă faptul că fiecare trebuie să urmeze drumul său. Alternativele educaționale au apărut la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea și s-au conturat ca o mișcare pedagogică internațională în raport de opoziție cu pedagogia tradițională.

Alternativa educațională "Montessori"

"Prima noțiune pe care copiii trebuie să o capete pentru a fi disciplinați, în mod activ, este aceea de bine și de rău, iar sarcina educatoarei constă în a împiedica pe copil să confunde binele mobilitatea și răul cu activitatea cum se considera până acum, scopul nostru este să creăm o disciplină a muncii, a binelui și nu am imobilității și pasivității... copilul este constructorul spiritual al omenirii, iar obstacolele în calea dezvoltării sale libere sunt pietrele din zidul în care a fost închis sufletul omului. Trebuie să ajutăm copilul să acționeze singur, să voiască singur, să gândească singur; aceasta este arta celor ce aspiră să slujească spiritul" Dr. Maria Montessori a accentuat ideea conform căreia fiecare copil trebuie văzut ca un individ cu personalitate unică și potențial intelectual unic. În scrierile sale pune accent pe cât de important este pentru părinți și educatori să admită nielul de dezvoltare și rata progresului pentru fiecare copil, în

mod individual, așa cum este el. Indiferent de naționalitate sau etnie, toți copiii au aceleași nevoi de bază, trec prin aceleași stadii, ea numind aceste stadii "perioade senzitive". "De la naștere la șase ani toți micuții noștri au impresia unor descoperiri continue în lumea care îi înconjoară și ei găsesc în aceasta o mare bucurie". Ei doresc să învețe, sunt asemuiți cu niște "bureți" care absorb în mod constant informații despre lumea lor cea nouă. Copiii trebuie observați îndeaproape pentru a le putea oferi ceea ce au nevoie în timpul fiecărei perioade senzitive, iar accentul trebuie pus întotdeauna pe învățare – pentru copii, mai degrabă decât pe predare – din partea adultului. Autoarea metodei spune că rolul educatorului este de a "observa" copilul și de a "pregăti mediul", pe baza observațiilor făcute, de a crea situații de învățare și nu de a preda direct, fiind mai mult un ghid decât un lider. Astfel, după observația copiilor ea a descoperit că:

- Motivarea este naturală în procesul de învățare;
- Copii mici sunt capabili să se concentreze mai mult decât își pot da seama adulții, dacă o activitate răspunde nevoilor lor și dacă procesul permite implicarea fizică; copii resping o activitate care nu răspunde nevoilor lor;
- Copii sunt capabili să-și dezvolte autodisciplina dacă au libertatea să aleagă;
- Educatorul nu este sursa tuturor învățăturilor;
- Copiii pot învăța să-și rezolve propriile probleme.

În cadrul metodei sale, Dr. Montessori a conceput un rol cu totul nou pentru educator. Copiii învață singuri, folosind materialele specifice, timp în care rolul educatorului este să direcționeze, să stimuleze și să ghideze activitatea acestora. Educatorul nu se amestecă niciodată atunci când un copil e concentrat, și nu intervine decât dacă a constatat că acesta are nevoie de ajutor, nu știe ce să facă, sau îi deranjează pe ceilalți colegi. Ajutorul pe care un educator Montessori îl oferă copilului este întotdeauna extrem de limitat – atât cât să se asigure că acesta a ieșit din impas. Copilul nu este corectat atunci când greșește. Se consideră că încă nu a ajuns să stăpânească suficient conceptul respectiv iar materialul va fi strâns și reluat cu alt prilej, deupă o lecție individuală, ori după o anumită perioadă de timp.

Educatorul Montessori nu pedepsește copiii niciodată dar nici nu le oferă recompense. Se consideră că singura recompensă de care are nevoie un copil este cea provenită din mulțumirea de sine, din faptul că a realizat un lucru bun și corect bazându-se pe propriile lui puteri.

În cazul în care un copil îi deranjează pe colegii lui sau se comportă într-un mod care afectează armonia și ordinea din clasă, acesta va fi luat de către educator și dus într-un loc retras de ceilalți copii. I se va asigura jocul favorit dar va fi lipsit de libertatea de a se deplasa prin clasă după voința proprie. Educatorul va veni din când în când și îi va adresa cuvinte blânde de simpatie sau ajutor, în cazul în care are nevoie. Se consideră că lipsa libertății de mișcare și tratarea copilului ca pe un bolnav este suficientă pentru a-l face să înțeleagă că a greșit. Copiii prosperă atunci când li se oferă libertatea într-un mediu propice nevoilor lor. După o perioadă de intensă concentrare și lucru cu materiale care le stârnesc interesul, copiii dau dovadă de vitalitate și mulțumire de sine. Concentrându-se la o activitate liber aleasă, neîntreruptă, copiii ajung la auto-disciplină și pace interioară. Dr. Montessori a denumit acest proces "normalizare" și este citat ca fiind "cel mai important rezultat al muncii noastre". (Maria Montessori, *Mintea absorbantă* 1949). Filosofia educațională a doamnei Maria Montessori încurajează dezvoltarea copilului într-un mediu care să inspire siguranță, sprijin, diversitate culturală care să le dea libertatea de a explora, de a coopera. Ținta noastră ar trebui să fie cea de a crea un mediu plăcut care să ducă la o dezvoltare armonioasă intelectuală, socială, fizică și artistică. Să cultivăm copiilor respectul de sine și să le dezvoltăm dorința lor naturală de a învăța. Părinții, copiii și personalul didactic vor lucra împreună pentru a atinge scopul propus.

Principiile metodei Montessori:

-în loc să înlăturăm obstacolele ce-i stau în cale, ajutăm copilul să le depășească. Principiul de bază la metoda Montessori este auto-educarea și aplicarea celor învățate direct, nemediat; Copilul este privit ca un om în toată firea, i se respectă personalitatea, deoarece este un individ unic și irepetabil; Copilul este ajutat să-și dezvolte voința, acordându-i-se libertate asupra hotărârilor sale, este îndrumat să gândească și să acționeze independent;

Copilului îi este dat prilejul de a-și urma propriul ritm de învățare, deoarece copiii nu-și doresc doar să învețe, ci să învețe ceva anume, într-un anumit moment dat;

Încurajarea copiilor de a lua mereu decizii proprii pe care să le respecte

Cercetări științifice arată că:

- învățarea se produce în condiții optime când procesul gândirii este însoțit de mișcare;
- se învață mai bine atunci când ne interesează subiectul de învățat;
- persoanele evoluează când simt că pot efectua alegeri și când simt că dețin controlul;

- învățăm mai bine când subiectul de învățat se află în context concret;
- copiii pot învăța foarte bine "de la" și "împreună" cu persoane astfel că după vârsta de șase ani copiii răspund foarte bine la situații în care pot învăța și colabora în același timp;
- copiii răspund pozitiv la rutină și la disciplină;
- anumite comportamente pozitive la adulți (semnalate de Montessori) se pot observa în rezultatele ulterioare ale copilului.

Dacă un copil va găsi câmpul de acțiune care să corespundă celor mai intime exigențe ale sale, acesta va revela în timp ce altceva îi este necesar pentru dezvoltarea sa optimală. Copilul încearcă pe moment raporturi cu genul uman care-l înconjoară și le găsește. Dar în același timp există în individ exigențe intime, exigențe cărora cere să li se abandoneze într-o muncă misterioasă care solicită completa solitudine, separarea de tot și toate. Nimeni nu poate să ajute copilul să atingă această intima izolare care sa-i permită să ajungă la lumea sa cea mai profundă, misterioasă, bogată, plină de trăiri. Acest câștig care se obține prin eliberarea față de lumea externă trebuie să provină de la însuși sufletul nostru. Această stare de reculegere totală se regăsește doar în marii oameni. Putem ajuta copilul mic să dea un sens acestei mulțimi de informații oferindu-i un mediu în care el poate să învețe să distingă, să diferentieze, să categorisească și să emită judecați. Aceste aptitudini pun bazele întregii învățături viitoare.

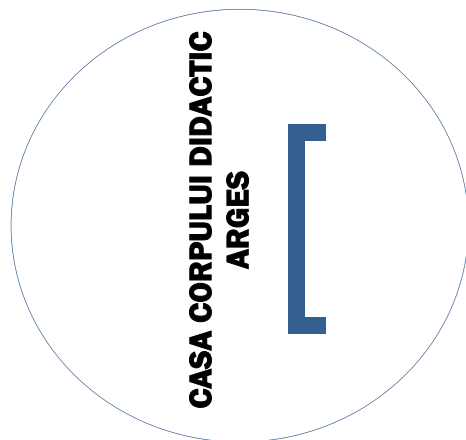
Concluzii

Dr. Maria Montessori a elaborat o filosofie a educației bazată pe respectul pentru copil și nevoile sale. Conceptul de respect pentru copil este esențial în metoda Montessori. A fost convinsă că vârsta preșcolară, când copilul își dezvoltă concepția de sine, este fundamentală pentru împlinirea sa viitoare. Pentru Maria Montessori educația echivalează cu a învăța copilul să gândească și să acționeze independent într-o manieră responsabilă. Dr. Montessori a văzut educatorul mai degrabă ca un creator al situațiilor de învățare, decât o persoană care predă în mod direct anite cunoștințe, mai mult ca un ghid, decât ca un lider. Instruirea trebuie să înceapă la o vârstă fragedă dacă se vrea o hrană pentru minte și o satisfacție pentru copilul care este stăpânit de dorința de a învăța. Filosofia Montessori accentuează importanța prezentării de materiale educative potrivite în timpul fiecărei perioade. Calmul adultului prefigurează adultul de mâine. Adultul nu trebuie să facă niciodată pentru copil ceea ce acesta poate să facă singur, pentru că îi fură copilului posibilitatea de a învăța, îl face dependent. Din obișnuință, din dragoste, adulții servesc copilul. Acest act este periculos deoarece manifestă o tendință de sufocare a unor activități utile și spontane ale copilului.

Bibliografie:

1. D'Hainaut (coordonator), „Pedagogia secolului XX”, „Programe de învățământ și educație permanentă”, E.D.P., București, 1981
2. Montessori, Maria, „Descoperirea copilului”, E.D.P., București, 1977.
3. Montessori, Maria, „Mintea absorbantă”, traducere de Marcel Căpraru, Ed. Apa, Drobeta Turnu Severin, 2006.
4. Revista „Învățământul preșcolar”, „Educația în 2001”, nr.3-4, 2001.
5. „Revista de pedagogie”, nr.2, 1991.

profesor inv. primar Gagiu Anda, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

ROMÂNIA DE IERI ȘI DE ASTĂZI

România este un pacient imaginar care suferă de o boală reală. Or, din acest punct de vedere, confirmă boala imaginară, oferă o listă selectivă de simptome ale bolii reale, dar nu și un diagnostic etiologic. În fine: de ce este România altfel? Dar ce înseamnă „altfel”? Altfel față de Occident, ni se sugerează. Altfel comparativ cu Europa, că doar n-o să ne comparăm cu „republicile bananiere”, pricepe publicul. Dar atunci, din două, una: ori avem de-a face cu o geografie simbolică, trivială prin răspândirea sa de larg consum, despre „cealaltă Europă” (mai vulgar spus, Occidentul nu este Orient și invers), ori România este altfel într-un mod propriu, altfel decât altfelul altor națiuni învecinate – și atunci se închide într-o altfelitate incomensurabilă.

Găsim apoi următoarea punere în perspectivă a problemei: „Ceva nu merge în România, și nu doar sus, în clasa politică, și nu doar de ieri, de alaltăieri. Să fie un blestem?” Istoricul răspunde imediat și firesc: „Nu, e doar istorie”. În propoziția următoare revine însă într-un mod cu totul inexplicabil pentru un istoric: „Dar poate că înseamnă același lucru”. Iar peste câteva pagini se întrebă: „Să fi fost un reflex ancestral?”. Istoria ca blestem și/sau ca „reflex ancestral”?

Nimic din ceea ce stă scris mai apoi în carti nu justifică această interpretare, dar cutia Pandorei a fost deschisă, subminând astfel statutul și menirea istoriei înseși și permițând publicului să citească totul în cheia voiosului fatalism cu care s-a obișnuit. Din acest moment, tot românul va zâmbi satisfăcut: vezi, am avut dreptate, Iar receptarea se va muta din istorie în mitologie: diferența românească este deci un dat, care nu poate fi astfel decât ab originem, din illo tempore și care constituie destinul nostru.

Dar un specialist în ale imaginarului de talia domniei sale nu are cum să nu știe cărui imaginar colectiv se adresează prin acest soi de Raport al Istoricului despre Starea Națiunii și ce soi de reacții pot fi așteptate în consecință. *Nu asta am intenționat!* – mai poate spune domnia sa, pe bună dreptate. „Totul începe printr-o întârziere impresionantă” – ne spune Lucian Boia chiar de la început. Altfelitatea noastră se întemeiază, deci, pe o întârziere congenitală. Poate fi...

Tema „decalajelor” a fost și a rămas, de fapt, o angoasă recurentă a întregii noastre modernități. Dar nu despre fricile istorice ale românilor ar trebui să fie vorba, ci despre istoria lor. Iar în acest registru trebuie să începem prin a ne întreba pur și simplu ce înseamnă „întârziere” și care este criteriul de evaluare a ei.

admin. de patrimoniu Georgiana Cîrstea, Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

IMPORTANȚA CĂRȚILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ

Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul nostru, este uneori ceva mai mult decât un profesor deoarece cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi. Ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, într-un cuvânt ne întărește.

Cartea este un mod de comunicare și reprezintă o ordonare a cuvintelor la formele lor cele mai expresive. A scrie este o artă deoarece trebuie să ai dar pentru a putea să realizezi ceva de calitate. Trebuie să știi să îndeplinești să aranjezi cuvintele în așa fel încât cititorul să fie atras de ceea ce citește, și să aibă posibilitatea să învețe ceva din conținutul lecturii. Sentimentele pot fi exprimate prin cuvinte dar nu oricare dintre ele ci doar acelea ce provin din inima și care sunt una cu ceea ce simte autorul.

O carte, nu-i doar un obiect, cartea e un idol...citind o carte, putem să ne regăsim în ea, putem să ne regăsim pe noi și sentimentele noastre, care pozitive, care triste. Cartea ne oglindește pe noi, învățând din ea lucruri care ne vor ajuta pe viitor. Citind, uiti de tot, cartea te ajuta să pierzi negativul care îl simți, cartea te va duce în lumea sa, o lume plină de gânduri. În afara cărții nu poate fi concepută azi o cultură sistematică a individului și implicit a societății.

Cartea este un sprijin. Ea ne ajuta să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem adăposti de gurile rele.

O carte buna este o mângâiere deoarece ne alină, ne atrage cu ajutorul subiectelor ei și ne face să uităm de viața cotidiană.

Cartea mai este un îndemn pentru că citind o carte este un îndemn de a citi altele, astfel reușim să găsim răspunsuri la întrebările noastre. Cartea ne face să trăim în afară de minciună, nedreptate și prejudecăți (M. Sadoveanu). Aceste vorbe ale unui mare scriitor al țării noastre ne atrage atenția asupra unei mari calități a cărții adică puterea de influențare puterea de a ne transpune într-o altă lume o lume a fantasticului. Toti acei care au acces la o bibliotecă vor fi cu mult mai puternic sufletește, psihic. Aceștia sunt cei care vor putea înfrunța mai ușor viața cei care vor avea un vocabular adecvat.

Cărțile sunt cele care scot la iveală din noi ce e mai bun. Ele pot să descopere adevărate genii care pot ajuta la îndreptarea viitorului unei țări întregi. Cinstirea care i se cuvine cărții este ca și cinstirea atribuită Evangheliei și Bibliei deoarece este ceea ce avem nevoie, este ceea ce ne ajută mai mult decât ne putem imagina.

Dincolo de simplul exercițiu al cunoașterii și al câștigului de noi informații, rolul unei cărți frumoase este pur și simplu de a ne transporta, de a ne permite să ne pierdem în ea, și să ne lăsăm purtați de magie și de emoția momentului. Astfel, farmecul unei cărți este de a ne face să trăim alături de personaje aventurile și emoțiile prin care acestea trec, de a iubi, a urî, a plânge sau a ne bucura alături de ele și de a aștepta cu sufletul la gură următoarea pagină, următorul capitol, în care să aflăm ce se întâmplă în continuare cu noii noștri prieteni.

Cărțile sunt un portal către lumi mai mult sau mai puțin apropiate de realitatea noastră ca decor, dar profund legate de aceasta prin faptul că reflectă mereu esența umană, cu tot ce are ea de oferit.

Adeseori, cărțile ne forțează să ne confruntăm cu sentimente sau idei de care nu ne-am lovit în viața de zi cu zi dar față de care putem empatiza, sau din care putem învăța lecții prețioase despre alți oameni și despre viață, la orice vârstă.

Una dintre cele mai mari comori pe care le moștenim de la părinți și bunici este biblioteca plină-ochi de cărți de toate felurile și pentru toate vârstele, din care la rândul nostru putem selecționa una câte una, următoarea carte pe care o vom oferi sau citi micuților noștri, pentru a le oferi primele amintiri din lumi magice ale celor mai frumoase povești ale copilăriei.

Fără doar și poate, importanța cărților este la fel de mare indiferent de vârstă, iar beneficiile ne însoțesc pe tot parcursul vieții, dar nimic nu poate înlocui acel sentiment special pe care ni-l dau descoperirea primelor povești și lectura unei cărți preferate.

Ea este o grupare a cuvintelor, cuvintele fiind rostite fiecare cu alta inima deci cartea înfățișează inima în diferite posturi. O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi .Nu trebuie decât să profităm de aceasta imensă comoară, să învățăm să prețuim cartea.

Câte basme și povești minunate nu am citit în copilărie, care ne-au marcat și s-au adăpostit într-un colț al minții? Fiecare carte, fiecare poveste, a fost și rămâne o poartă spre o nouă lume, spre un alt univers, o cheie magică ce deschide o comoară a imaginației.

De aceea, unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le putem oferi copiilor noștri este magia cărților, vraja lecturii și a cunoașterii atâtor universuri și personaje care îi așteaptă mereu cu drag.

Poveștile au o importanță majoră în dezvoltarea și evoluția copiilor noștri: sunt un mod pentru copii de a înțelege viața, și de a descoperi noi lumi, un mod de a dezvolta imaginația și de a forma valori și principii, un mod de a îmbunătăți gândirea dar și comunicarea.

Poveștile formează caractere și dau sens vieții. Sunt peste tot în jurul nostru, de la felul în care înțelegem și percepem viața, până la istorie, învățături și sau chiar amintiri.

La fel ca orice formă de artă, poveștile stârnesc imaginația dar și emoțiile copiilor și le permit să exploreze lumea într-un mod diferit, dar și să-și formeze percepția și modul de gândire și de înțelegere, dincolo de posibilitățile oferite de realitate.

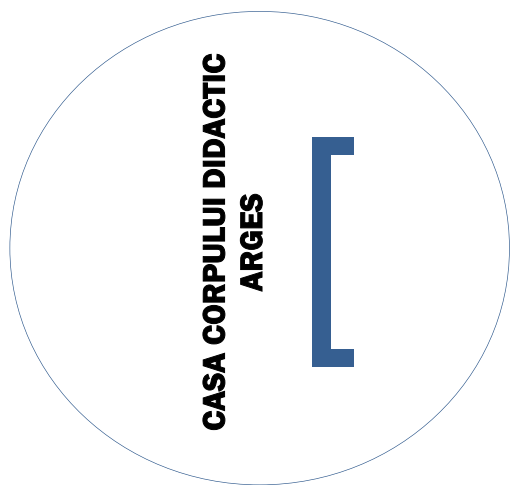
Cărțile sunt cel mai bun mod de a prezenta copiilor, pe înțelesul lor, situații complexe, și de a le dezvolta gândirea.

Copiii pot înțelege prin exemplul din povești noțiuni legate de bine și de rău, dar și faptul că uneori adevărul este undeva la mijloc, deoarece nimic nu este atât de simplu cum pare la prima vedere. O poveste bine gândită și complexă îi ajută să-și dezvolte atât simțul critic cât și spiritul de observație și le antrenează în același timp memoria și inteligența.

Pentru a avea o Românie educate trebuie să citim cât mai mult.

„Citește. Numai citind mereu creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini.”
(M.Eminescu)

bibliotecar Hera Maria Ionica, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni

STRATEGII ȘI METODE DE STIMULARE A INTERESULUI PENTRU LECTURĂ LA ELEVI

Motto: „Cartea este o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți.” (Tudor Arghezi)

Cartea și lectura trebuie să ocupe un loc deosebit în viața fiecărui elev, iar învățătorului îi revine datoria de a apropia sufletul inocent al elevului de paginile cărților. Dacă „o lectură plăcută este tot așa de folositoare sănătății noastre ca și exercițiile fizice” (Kant, sec. al XVII- lea), atunci trebuie să găsim o cale pentru a ne antrena zilnic. Cartea trebuie să devină părtașă în viața copilului de la cea mai fragedă vârstă. Paradoxal, în aceste vremuri agitate, în care „timpul nu mai are răbdare” cu noi, există și elevi care găsesc în interiorul lor dorința de a citi. De aceea, învățătorul are un rol important în a- i stimula, a găsi în permanență noi metode de a- i incita la lectură; desigur, totul trebuie să pară un

joc, destindere și relaxare: a citi de dragul de a citi. Formarea unei atitudini pozitive față de lectură reprezintă unul dintre obiectivele cele mai importante și mai grele ale disciplinei limba și literatura română. În vederea trezirii interesului elevilor pentru lectură se impun diferite activități și metode:

- Alegerea textelor în concordanță cu orizontul de așteptare al elevilor;
- Entuziasmul profesorului când citește;
- Valorificarea lecturii inocente;
- Transpunerea textelor literare în alt limbaj: mimă, joc de rol, pantomimă, dramatizare;
- Utilizarea metodelor interactive;
- Însotirea activităților de citire cu cele de scriere;
- Parteneriate și activități comune cu biblioteca;
- Întâlnirea cu scriitori și critici literari;
- Dramatizarea unor texte cunoscute;
- Organizarea unor cenacluri literare, a unor șezători și concursuri etc;

Dintre modalitățile aflate la îndemâna cadrului didactic pentru dezvoltarea interesului copiilor pentru lectură menționăm:

- modelul de cititor oferit de cadrul didactic;
- citirea/ povestirea incitantă: cadrul didactic trebuie să întrerupă lectura sau povestirea pe care o expune copiilor, într-un moment de maximă atractivitate, lăsându-i pe elevi să-și imagineze continuarea întâmplării (lectura cu predicții);

- recomandarea unor texte literare adecvate vârstei și preocupărilor elevilor; nu se va da lista anuală la începutul semestrului, ci se vor stabili titluri pe 2-3 săptămâni; va face prezentarea unor cărți în așa fel încât să ambiționeze elevii în achiziționarea și lecturarea lor; va povesti incomplet momente ale unor narațiuni, lăsând elevilor un semn de curiozitate în finalizarea întâmplărilor; va caracteriza unele personaje, îndemnând elevii la căutarea independentă, prin lectură integrală, a locului acestora în narațiune, a relațiilor cu alte personaje;

- organizarea unor concursuri de recitări de poezii, ghicitori, finalizate cu recompense; - desfășurarea unor jocuri de rol: Bibliotecarul și cititorii săi, Prietenii cărții;

- desfășurarea unor activități cultural-artistice, precum și dramatizarea unor texte literare;
- alcătuirea unor albume sau a unor fișe bibliografice și a unor fișe de lectură;
- șezători literare, medalioane literare, prezentare de benzi desenate, povești audio sau video etc.
- ora de „Ceai și lectură”;
- întocmirea de portofolii cu cei mai cunoscuți autori.

Învățătorii trebuie să îndrume lectura suplimentară a elevilor și să o introducă prin disciplinele opționale de Literatură pentru copii. Dragostea pentru lectură nu se moștenește, nu se învață, ci se dezvoltă prin apropiere de lumea minunată și sensibilă a cuvintelor potrivite. "Oricărui copil mic îi face plăcere să se exprime, pentru că aceasta îi dă bucuria de-a se simți trăind; de aici se deduce necesitatea de a se da exprimării personale cea mai mare libertate și de a o recunoaște drept cea mai instinctuală dintre manifestările spontane: a vorbi, a face, a crea, a acționa în toate domeniile, iată miezul pricipiului fundamental al pedagogiei - libera exprimare."

Bibliografie:

Cornelia Stoica, Eugenia Vasilescu, *Literatură pentru copii*, Ed.Didactică și Pedagogică, București, 1996;

Faguet, E., *Arta de a citi*, Editura Albatros, București, 1975;

Sugurlan L., Toma, M., *Literatura pentru copii*, EDP, București, 1980;

Șerdean Ion, *Metodica predării limbii române la clasele I – IV*, EDP, București, 1991; Șimcan, Eugenia și Alexandru,

Gheorghe, *Lecturi literare pentru ciclul primar*, Vol. 1, Editura Gh. Alexandru, Craiova, 1993.

prof. inv. primar: Ionescu Alina, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” – Pitești

LECTURA COPIILOR ȘI DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE

Motto: *“Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții”.* (Mihai Eminescu)

Lectura constituie piatra de hotar dintre cele două lumi - copilărie și adolescență. Poveștile, povestirile, poeziile ajută la formarea și dezvoltarea unui vocabular elevat, modelează caractere și conturează trăsături morale ce pot fi urmate.

Părinții ar trebui să se întrebe cât mai des *„Ce cărți a mai citit copilul meu?,”*

Niciodată nu este prea devreme ca părinții să înceapă să citească propriului copil. Cartea va deveni pentru el un prieten drag. Chiar dacă părinții sunt ocupați, trebuie să-și găsească timp, cel puțin treizeci de minute pentru povestea de fiecare seară.

Cititul în fața copilului și în special cititul cu voce tare dau rezultate deosebite. Este un moment special pentru ei, când se simt aproape de părinți și iubiți de aceștia. Părinții pot înregistra poveștile preferate ale copilului lor și să le dea acestuia pentru a le asculta atunci când dorește.

Studiile făcute în domeniu arată că de la vârsta de șese luni se poate citi bebelușului povești. Iată câteva avantaje ale cititului:

- copilul începe să comunice mai ușor;
- sunt stimulate aptitudinile de ascultare, memorie și pe termen mai lung capacitatea de exprimare și un vocabular bogat;
- ascultându-ți vocea, copilul se simte în siguranță;
- cu cât îi citești mai multe povești, cu atât copilul va fi mai expus comunicării orale și începe să vorbească mai repede, articulând corect cuvintele..

Cel mai important aspect este faptul că citindu-i copilului se creează o legătură unică între ceea ce-i place copilului –vocea ta – și cărți.

Părintele poate face din lectură un ritual zilnic de preferat înainte de somnul de după-amiază și seara la culcare. Copiii adoră să asculte aceeași poveste de mai multe ori.

Cărțile pentru copii au texte simple și imagini relevante.

Dacă un copil va crește într-o casă în care nu există nicio carte, iar părinții nu-și petrec timpul decât uitându-se la televizor sau jucându-se pe computer, copilului îi va fi greu să înțeleagă importanța cititului, iar lecturile recomandate de învățător sau profesor i se vor părea chinuitoare și chiar inutile.

Motivarea este esențială în munca de transformare a un copil într-un cititor înfocat.

Părinții împreună cu copiii trebuie să amenajeze un „colț al cărții”, special pentru el, unde să se regăsească și să citească (să i se citească) în liniște.

Împreună cu copiii, părinții pot merge în librării sa-i ajută să aleagă singuri cărțile. Îi vor îndruma să urmărească ecranizări și spectacole, adaptări după cărțile pentru copii.

Copilul nu trebuie forțat să citească prea multe poezii sau lecturi care-i depășesc vârsta, iar dacă vor descoperi o poveste care îi place foarte mult trebuie lăsat s-o citească de mai multe ori.

La bucătărie copilul poate fi pus să citească din cartea de bucate sau să scrie lista de cumpărături, iar în magazin să citească și să bifeze ceea ce s-a cumpărat.

Citirea alternativă –o pagină părinții, o pagină copilul sau un capitol părintele, un capitol copilul, oferă acestuia atractivitate și plăcerea de a citi. Plăcut pentru copii este și cititul pe mai multe voci, cu dialog preponderent, la care participă întreaga familie. Jocurile literare „*Termină propoziția*”, „*Continuă acțiunea*” sunt iubite de copii și le stimulează imaginația.

Din experiența noastră și a părinților s-a observat că orice copil se bucură cel mai tare când sunt în centrul atenției, când toată lumea vorbește și se joacă cu ei. Au apărut astfel cărțile personalizate, unde personajul principal este copilul respectiv, iar prietenii acestuia sunt celelalte personaje din poveste.

Cărțile personalizate pentru copii sunt o adevărată unealtă de educație având un impact pozitiv asupra dezvoltării ulterioare a copilului, inducându-i un sentiment de siguranță și încredere în forțele proprii.

În grădiniță și în familie, copilul se formează ca ascultător de lectură. De aceea, în primii ani de școală, trebuie să stimulam interesul pentru citit, să-l îndrumăm în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul, elevul să conștientizeze că lectura este o activitate individuală cu caracter permanent.

Cititul reprezintă o treaptă a succesului școlar. Spre deosebire de alte atracții, cititul necesită participare activă. Televiziunea, radioul, calculatorul necesită o participare pasivă. Stăm foarte liniștiți și ne uităm cu atenție la ecranul unui calculator sau televizor, în timp ce la lectura unei cărți este necesară, mai presus de toate, imaginație pentru a umple locurile libere din poveste. Aceasta înseamnă o lectură bine îndrumată, înseamnă criterii clare în legătură cu alegerea textelor, cu accesibilitatea acestora:

- mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului;
- numărul corespunzător de personaje;
- numărul mic de acțiuni pentru a fi reținute;
- pondre mică acordată descrierilor;
- alegerea genurilor și speciilor literare adecvate (acțiuni din lumea fantasticului, răsturnări de situații); limbajul folosit de autor.

Scriitorul român I. L. Caragiale afirma acum aproape un secol : "*O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbra multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic*".

Într-adevăr o carte bună e o călătorie prin care descoperi și te descoperi, te raportezi la ceilalți, la un ideal; îți ridică întrebări care te ajută să te cunoști mai bine, să analizezi, să compari și să-i înțelegi și pe alții.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu decât interesul pentru cartea științifică. De aceea în învățământul preșcolar și primar informațiile sumare legate de mediul înconjurător sau istorie se transmit prin intermediul povestioarelor. Acestea fac trecerea de la lumea fabuloasă a poveștilor din grădiniță la cea reală lămurită și explicată tot prin epos. Cu cât povestirea este mai atractivă și afectiv realizată captând în proporție mare atenția copiilor, cu atât ei se identifică cu eroii povestirilor, vor revenirea sau continuarea povestirii, ba chiar lectura proprie pentru a o comenta cu alți colegi sau prieteni. Cadrul didactic trebuie să răspundă prompt, la momentul adecvat, dorințelor copiilor de cunoaștere și înțelegere. Să-i conducă la biblioteca pentru copii, să-i impresioneze prin mulțimea și varietatea cărților și să le stârnească interesul prin povestirea doar a unui moment de mare tensiune din carte pentru a-i incita pe copii la continuarea lecturii în timpul liber.

Lectura este, probabil, cea care ne ajută cel mai mult în viața. Facută să lumineze mintea omului și să-i încălzească sufletul, cartea este purtătoarea peste milenii a înțelepciunii și a cunoașterii umane, un obiect de cultură, deopotrivă de important în toate domeniile: literatură, artă, știință, tehnică.

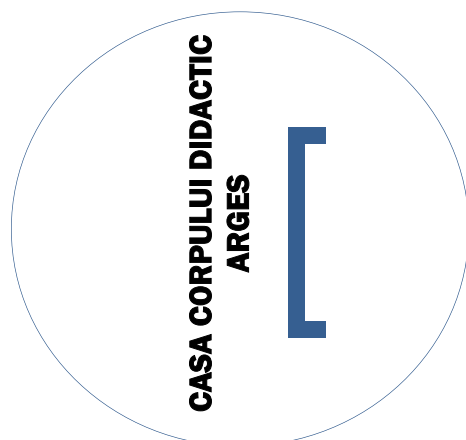
Dupa cum spunea Mircea Eliade în „*Incerarea labirintului*”, „*Suntem condamnați să învățăm și să ne trezim la viața spirituală prin cărți.*”

Cartea este un univers magic în care marii visători ai umanității au transmis generațiilor următoare zestrea lor de gânduri și de sentimente. Cartea este o lume în așteptare. Când o deschide, cititorul dă viață spiritelor ei vrăjite și cartea începe să trăiască.

Bibliografie:

- M. Peneș, „*Literatura pentru copii*”, Ed. Ana, București, 2006.
- Georgeta Pânișoară, „*Psihologia copilului modern*”, Ed. Polirom, 2011.

prof. învă. primar Ioniță Ioana, Șc. Gimnazială "Al. Davila" Pitești

CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET

Cărțile sunt adevărate comori ce ascund în ele atât de multe idei, trăiri, sentimente, încât putem cuprinde în ele un întreg univers. Adevărate porți spre lumi cu frumuseți de neimaginat! Cărțile găzduiesc lucruri pe care doar mintea le-ar putea făuri. Acestea pot transmite mesaje cu un impact atât de puternic încât pot schimba mentalități și nărvuri, obiceiuri și chiar întreaga perspectivă asupra vieții unui individ. Cărțile sunt, într-adevăr, leac pentru sufletele noastre.

De la cărți de literatură clasică, la autobiografii, romane polițiste, de dragoste, la cărți cu caracter științific, la volume cu poezii, cărțile ne pot ajuta să descoperim cine suntem, sau chiar să ne redescoperim și să aflăm lucruri a căror importanță ori am neglijat-o, ori nu am conștientizat-o vreodată. Până și în cărțile de ficțiune ne putem regăsi, făcând legături între fantastic și real și realizând ce avem sau ce am putea avea.

De altfel, cărțile, în special de literatură, ne stârnesc imaginația și ne ajută să evadăm din cotidian, să empatizăm cu personaje, să ne “punem în pielea lor” și să simțim aceleași senzații și emoții, de parcă ne-am afla într-un tot în acel univers. Așadar, ne ajută să progresăm, și ne hrănesc sufletul cu trăiri, care de altfel pot fi de neuitat.

Unele cărți rămân cu noi pe viață, prin intermediul personajelor și acțiunilor atât de bine conturate. De aceea, cele mai bine scrise cărți trec proba timpului, captând atenția cititorilor și lăsându-și amprenta, cel puțin pe personalitatea sau perspectiva acestuia. Cu toții avem în minte măcar o carte atunci când suntem întrebați care ne este cartea favorită, fie pentru că a fost scrisă așa bine încât ne-a impresionat cel mai mult, fie că empatizăm foarte bine cu protagonistul, fie că am învățat lecții importante și de folos.

Și pe lângă aceste cărți ce nu dau greș în a ne sensibiliza, există și cărți cu caracter informativ, ce ne întorc la realitate. Ne ajută să ne îmbogățim cultura generală, însă și să aflăm mai multe amănunte despre subiectul respectiv și chiar, unele, să ne specializăm într-un anumit domeniu. Sunt cărți de istorie, ce ne dezvăluie trecutul pe care l-au trăit strămoșii noștri, cărți de astronomie, ce ne impresionează cu informații despre univers și toate elementele sale hiperbolizate, cărți de gastronomie, ce conțin rețetele celor mai bune feluri de mâncare, și lista poate continua.

Făcând o paralelă între cărțile cu caracter literar și cele cu caracter informativ, găsim atât asemănări, cât și deosebiri.

Cărțile cu caracter literar folosesc un limbaj artistic, uzând de figuri de stil și imagini artistice, moduri de expunere, funcții literare și de momentele subiectului pentru a obține atenția cititorului, având atât perspectivă subiectivă, cât și obiectivă, iar scopul lor este de a transmite mesajul și de a captiva cititorii.

Cărțile cu caracter informativ folosesc un limbaj clar, lipsit de expresivitate pentru a fi înțeles de toți, dar folosesc și termeni științifici dintr-un anumit domeniu și au ca scop convingerea cititorilor și informarea acestora cu privire la anumite aspecte ale realității, păstrând perspectiva strict obiectivă, însă fără a-și exprima opinii sau emoții.

Însă există și asemănări, cum sunt scopul de a interacționa cu cititorul și de a îl ajuta să progreseze prin informațiile concrete din textele non-literare, cât și prin trăirile și sentimentele exprimate în textele literare.

Prin urmare, cărțile pot fi considerate, cât și folosite ca leac pentru suflet, indiferent de nevoile pe care le avem, scoțându-ne, măcar un scurt timp, din rutină, pentru a ne reconecta cu noi înșine.

Prof. Ivan Adina – Colegiul Național “Dinicu Golescu” Câmpulung

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

UN EXEMPLU DE LEAC PENTRU SUFLETUL COPIILOR

Lectura – spunea istoricul Nicolae Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită”.

Cartea este un izvor nesecat de informație de cunoștințe. Pășind pragul grădiniței, a școlii, copilul intră în lumea fascinantă a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va căuta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația, spiritul de observație, vor înregistra ritmuri galopante în dezvoltarea lui.

Mediul permanent al cărții îl vor ajuta pe copil să fie un elev bun. Din momentul când începe să citească această libertate de a citi îl ajută să pătrundă în captivanta lume a cărților, îl ajută să aibă acces la alte culturi, alte lumi, să călătorească pe alte continente și meridiane, să intre în lumea aventurii, a istoricului evoluției umane. Formarea personalității omului se datorează în mare cărților citite, rând pe rând, pe parcursul vieții.

De aceea, cu cât mai devreme copilul pătrunde în lumea miraculoasă a cărților, cu atât șansele lui de a fi un cititor bun, un om inteligent, format intelectual, sunt mai mari.

Aici se implică toți cei, din domeniul educației și bibliotecile neapărat, ele astăzi și-au diversificat activitatea și nu se mai rezumă doar la împrumutul cărților.

Din timp am convenit să le facem o lecție cu tema „Copilul și rolul cărții în viața lui”, fiindcă ei tocmai au în program această temă.

Și unde, dacă nu în bibliotecă, fără prea multe explicații teoretizate, le putem demonstra și arăta acea lume fascinantă și multicoloră a cărților. Curiozitatea lor nu are limite, dar orice curiozitate poate fi satisfăcută doar luând în mâini cărțile, răsfoindu-le cu explicațiile de rigoare.

A ieșit o lecție interesantă, interactivă, având ca metodă de bază discuția, copiii au demonstrat că știu ce înseamnă carte, ce îi învață ea, cum trebuie s-o păstrăm, s-o îngrijim, ei știu cine sunt acei care scriu cărți pentru copii.

Aflându-se în bibliotecă, era și firesc să vorbim despre poetul drag tuturor copiilor Mihai Eminescu. Le-am povestit basmul „Eminescu” de Geo Bogza, legenda „Darul lui Dumnezeu”, care i-a impresionat pe micuți, le-am arătat cea mai mare carte din bibliotecă, care încadrează mai multe poezii, însoțite de imagini din creația poetului. Am discutat, am recitat, ne-am dat cu părerea, unii copii au demonstrat că se lucrează cu ei mult la capitolul educație, au o gândire deschisă, clară, concisă, lucru care bucură enorm.

Știm cu toții că doar cu ajutorul cărții am învățat să scriem și să citim, tot cu ajutorul ei ne-am îmbogățit vocabularul și ne-am relaxat călătorind într-o lume fantastică și plină de aventuri. În concluzie, cartea este cel mai bun prieten al omului și fără ea omul nu ar fi fost unde este astăzi.

La finele întâlnirii le-am pregătit o surpriză de care copiii s-au bucurat mult. Le-am pregătit „Diploma micului cititor”, pe care le-am înmănat-o în mod solemn, după care i-am înregistrat cu acte în regulă, în rândurile cititorilor bibliotecii noastre. A fost emoționant, interesant, micuții au rămas foarte mulțumiți și noi la fel, am rămas satisfăcuți.

Ca activitate în completare a acestei activități, copiii au propus înființarea unei mini biblioteci în incinta clasei , pe care sugestiv au numit-o LEAC DE CURIOSITATE, și a fost amenajat un spatiu în clasa , unde elevii se pot relaxa în pauze , citind. Zona respectivă a fost numită UNGHERUL CU CARTI. Aici copii au adus cărți proprii și le-au împrumutat între ei. O data pe săptămână , toti elevii prezentau o recenzie a cărților lecturate și susțineau un scurt moment în care promovau citirea unor cărți din biblioteca creată. Au fost invitați și părinți ai unor copii care le-au lecturat în cadrul unor ore de Comunicare în limba română.

Prof. înv. primar STANCU Janina, Școala Gimn. ”N. Iorga”, Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

CARTEA FEREASTRĂ CĂTRE O LUME MAI BUNĂ

”Carte frumoasă cinste cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită
Mâinilor mele, care te-au deschis.”

Versurile lui Arghezi, aparținând poemului Ex libris, exprimă esența literaturii, cartea este scrisă de oameni pentru oameni. Actul cathartic, de ardere și de vindecare, îl eliberează pe creator și-l tămăduiește pe cititor, iar relația inefabilă a autorului cu propria operă și cu cititorul stă sub semnul miracolului.

Un rol esențial al literaturii este cel educativ, alături de bucuria estetică sau de plăcerea de a descoperi noi orizonturi culturale sau reale. Personalitatea tinerilor este în plină dezvoltare și ea poate evolua armonios și prin intermediul exemplelor culturale. În ultimii ani, lectura este privită ca aparținând unor epoci trecute, dar tinerii trebuie să descopere că literatura tratează probleme general umane. Citind, ei pot găsi soluții la dificultăți cu care se confruntă precum conflictul dintre generații, prima iubire, discriminarea, încălcarea drepturilor omului, etc. Sunt interminabile discuțiile despre faptul că nu se mai citește, că tinerii sunt absorbiți de farmecul tehnologiei și uită să trăiască și să citească. Și totuși lumea este un text, pentru că omul se deosebește de animal prin utilizarea limbajului articulat și prin forța imaginației. Oamenilor le place să povestească și să asculte și întotdeauna se va detașa dintr-un grup un individ care știe să spună o poveste și ceilalți se vor lăsa fermecați de plăcerea cu care acesta povestește și se povestește. Fiecare

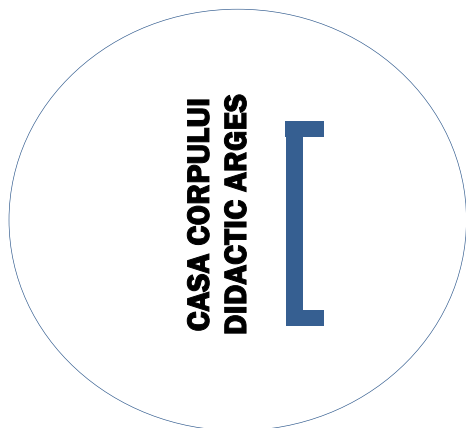
dintre noi jucăm acest rol al Șeherezadei, povestim pentru a ne salva, poate nu de mânia unui călău real, ci pentru a ne elibera de frica de moarte, de boală, de vicii, de nevroză și de toată suferința care amenință o ființă atât de complexă și de ambițioasă cum este omul.

În romanul "Idiotul", Dostoievski afirma că frumusețea va salva lumea. Cum poate frumusețea să facă asta, să îndrepte o lume nedreaptă? Doar dacă este forma vizibilă a manifestării binelui. În această direcție, Gabriel Liiceanu lămurește spusele lui Dostoievski afirmând că "în lume nu există decât o figură de o frumusețe pozitivă, Christos." Prin urmare, splendoarea binelui va salva lumea. Totuși de milenii frumusețea comportamentului exemplar nu a salvat lumea, pentru că ea nu este măsura lumii acesteia, dar o poate face să țină, să meargă mai departe prin intermediul unor oameni care se dedică semenilor.

În încheiere, pentru a aprecia frumusețea literaturii, adaug un catren al lui Omar Khayyam în care se îmbină meditația asupra fragilității condiției umane, cu regretul și cu bucuria de a trăi.

*"Puțină apă și puțină pâine
Și ochii tăi în umbră parfumată
N-a fost sultan mai fericit vreodată
Și nici un cerșetor mai trist ca mine."* (Singurătatea omului)

profesor Lovin Anca Daniela, Colegiul Național "Dinicu Golescu", Câmpulung Muscel

CĂRȚILE SUNT O COMOARĂ!

Motto: „Un copil care citește va fi un adult care gândește.”

După o discuție cu elevii din clasa pregătitoare, despre povești, personaje din povești și despre cărți în general, mi-am dat seama că este nevoie de o schimbare în schema orară a clasei mele. Am adăugat o oră de lectură pe săptămână în care citim, povestim, desenăm personajele îndrăgite sau participăm la diverse activități la bibliotecă, în aer liber, împreună cu părinții sau uneori avem un invitat surpriză. Observând că mulți dintre ei nu cunosc poveștile copilăriei, personajele poveștilor, iar unora dintre ei părinții lor nu le-au citit niciodată o poveste, din lipsă de timp sau interes, am hotărât să integrez aceasă oră de lectură în săptămâna de școală, activitate intitulată „Clubul de lectură”.

Primul pas a fost crearea unui colț de lectură, un colț cu o mică bibliotecă în care elevii găseau diverse cărți pentru copii. Curioși, au început să exploateze locul, să răsfoiască, să recunoască litere, stârnindu-le dorința de a afla ce se ascunde în filele cărților.

Astfel, am continuat prin a le citi cărți, stârnindu-le curiozitatea și dorința de a reuși să citească și ei cărți, purtam discuții despre întâmplări, personaje, realizând activități diverse în conformitate cu cartea citită. Ușor, ușor, micii elevi au învățat literele, reușind ei singuri să citească paginile cărților. Am început să citim colecția Editurii Gama-nivelul 0, cărți ce au fost atent alese, în funcție de particularitățile de vârstă a elevilor.

La început mai stângaci, dar exersând mai mult, elevii au învățat să citească atât literele mari cât și literele mici de tipar. Acest lucru a fost foarte folositor pentru consolidarea cititului, copiii reușind să citească cursiv și corect texte de întindere mică. Din lecturile citite, copiii au identificat personajele, locul și timpul întâmplărilor, au făcut legătura între personaje, locuri, timp, momente evocate și ilustrațiile cărții. Scrierea textelor cu caractere mari și inserarea imaginilor în carte fac mai plăcută lectura, dând copilului impresia că citește repede cele câteva rânduri de pe pagină. Au fost foarte mândri când au povestit părinților că au citit fiecare câte o pagină “întregă.”

Pentru perioada ce va urma, elevii își vor face abonamente la biblioteca școlii, sau își vor aduce cărți de acasă și vor citi în fața clasei, sau în curtea școlii, căci urmează să se încălzească vremea.

Astfel, în orele destinate "Clubului de lectură" elevii vor citi cu plăcere și interes cărți recomandate de mine, cărți care vor avea priză la elevi deoarece poveștile sunt legate de viața lor actuală, folosind un limbaj apropiat celui folosit de ei.

Eu cred că depinde de noi, învățătorii ca, în colaborare cu părinții, să convingem copiii să citească. Dacă vom folosi metode atractive, povești cu conținut apropiat de realitatea lor, copiii se vor apropia de lectură cu mai multă dragoste.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei de patrie, la educarea sentimentelor estetice.

Pentru o lectură bine îndrumată învățătorul și părinții trebuie să țină seama de mai multe lucruri:

Alegerea textelor în funcție de vârstă și ținând cont de accesibilitate (mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului, număr corespunzător de personaje, acțiune simplă pentru a putea fi reținută, ponderea mai mică acordată descrierilor- la clasele mai mici, pregătitoare și clasa I).

Transformarea copilului din ascultător de lectură (cum este obișnuit în familie și la grădiniță) în cititor conștient, cu preocupare statornică, prin lectura unor fragmente atractive în clasă, reținerea titlului volumului, a autorului și a personajelor care l-au impresionat (clasele a II-a – a III- a), redactarea unor însemnări sub formă de note sau rezumate (clasa a IV-a).

Studierea dotării bibliotecii școlii cu volume sau culegeri;

Cunoașterea cărților de lectură de care dispun elevii acasă.

Pentru vârsta claselor primare sunt potrivite texte narative care îndeplinesc cerințele de accesibilitate și dezvoltă teme în sfera de cunoștințe a copiilor. Cele mai apropiate copiilor sunt textele cu acțiuni din lumea fantasticului, în care se poate întâmpla orice, cu răsturnări de situații, în care, până la urmă, binele învinge răul, indiferent de forma pe care o îmbracă. Textele lirice, în special cele în versuri, oferă modele de exprimare și trezesc sentimente, provoacă emoții. Elevii atrași de creațiile științifico-fantastice, de aventuri nu trebuie opriți, ci stimulați să citească și astfel de texte.

Consider că astfel am reușit să stârnesc curiozitatea și interesul pentru lectură a elevilor și să sădesc în sufletele lor dragostea pentru carte.

O grijă deosebită cred că trebuie acordată evidenței lecturii elevilor. În acest sens am realizat o adevărată „galerie” a „cuferelor” pline cu cărțile citite de cei mici în care am trecut titlurile cărților, pe câte un diamant aflat în interior. Fiecare elev va adăuga de câte ori citește câte o nouă carte, câte un diamant în cuțar, pe care este scrisă lectura pe care a citit-o. Astfel, elevii intră într-o competiție cu colegii, doresc să citească cât mai multe cărți, pentru a-și îmbogăți „comoara”.

Pentru realizarea justă a organizării și îndrumării lecturii elevilor se impune o colaborare strânsă între școală și familie. Este necesar să se ia în discuție problema lecturii elevilor și să se scoată în evidență imensul rol al lecturii în formarea personalității copilului, să se dea îndrumări despre ce și cum trebuie să citească copiii, spre a-i ajuta să înțeleagă ceea ce citesc și a le dezvolta interesul pentru lectură.

Elevii care citesc mult ajung pe calea cea mai bună care îi va conduce spre succesul școlar. Aceasta înseamnă că un elev care are o motivație ridicată pentru a citi și citește foarte mult, oferă, de obicei, și o bună performanță școlară. Și o bună performanță școlară îl încurajează de obicei să nu se oprească din lectură sau să citească și mai mult.

Este necesar să-i conducem pe elevi la gândirea pozitivă și credința în propriile forțe și abilități, pentru a depăși obstacolele. "Dacă cred că pot să o fac, îmi voi mobiliza abilitățile, deși nu le-am avut la început"- M. Gandhi

În meseria mea de învățător am îndrumat copiii să iubească acest obiect minunat și i-am învățat faptul că o carte nu trebuie să stea în bibliotecă nedeschisă și prăfuită, ci trebuie deschisă, citită și recită, deoarece orice carte este o comoară de înțelepciune și o mare avuție.

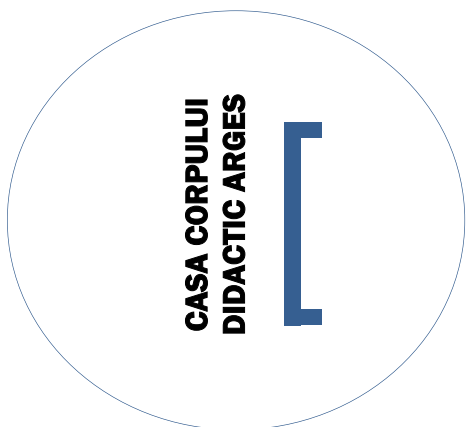
Bibliografie

Paul, Cornea- „Introducere în teoria lecturii”, Editura Minerva, 1988, București.

Nuță, Silvia-, „Metodica predării limbii române în clasele primare”, vol. I și II, Ed. Aramis, 2000, București.

Alexandru, Gheorghe, Șincan, Eugenia-, „Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi”, Editura „M. Duțescu”, 1993.

Prof. inv. primar Mathias Mihaela, Școala Gimnazială Nr.6, sector 1, București

ÎNDRĂGOSTIȚI DE LECTURĂ

Iubitorii de carte și pasionații de lectură, organizațiile și instituțiile cu atribuții în domeniile educației și culturii, începând din acest an, sărbătoresc în data de 15 februarie, ZIUA NAȚIONALĂ A LECTURII conform Legii nr. 21 din 14 ianuarie 2022.

Bibliotecarii din România vor marca această zi prin activități specifice.

Prin organizarea acestor evenimente, bibliotecarii își propun ca, an de an, să reunească pasionații de lectură, iar prin activitățile realizate să încurajeze publicul să citească mai mult, evidențiind beneficiile lecturii la toate vârstele. Aducând în prim plan personalități ale culturii românești sau străine, evenimentul se dorește a fi un bun prilej de promovare a lecturii la nivel național și desigur, o bucurie adusă participanților.

Mitologia lunii februarie e greu de desprins de sărbătorile și tradițiile neaoșe sau de import care fac din ultimele săptămâni de iarnă o perioadă asociată romantismului și un pretext pentru a sărbători *dragostea și îndrăgostirea*, la pachet cu toate excesele lor. Ca să vedem mai limpede cât de diverse pot fi manifestările acestora în lume, noi ne-am pus pe citit.

În lumea cărților, o poveste de dragoste nu e niciodată izolată, ci e mereu legată de alte povești, mituri, cuvinte care fac ca sentimentele să capete materialitate. Fără imaginație, iubirea nu poate exista, iar literatura a influențat și susținut, încă din vremurile de demult, modul în care cititorii își reprezintă sau trăiesc iubirea. Idile complicate și răscolitoare, pasiuni fulgerătoare și îndrăgostiți celebri se încadrează într-o bogată tradiție literară care ne arată, ca într-o oglindă, cum (să) iubim.

Pentru că „există tot atâtea pasiuni câți oameni”, nu putem să ne gândim la povești despre, cu și pentru iubire, fără a-i menționa pe bizarii, pasionalii și enigmaticii **îndrăgostiți de cărți**, pentru care cititul e o chestiune de iubire, de nevoie vitală.

Ce au în comun dragostea și cititul? „Să spunem că, la fel ca în dragoste, lectura e o întâlnire între două persoane imperfecte care se pot completa la perfecție.” (*Cititorul din Peșteră*, Rui Zink)

Învăluitoare și calde, cărțile exercită asupra cititorilor împătimiți o forță care-i atrage irezistibil, incontrollabil: „Se uita țintă la titlul cărții, simțind cum îl lua ba cu frig, ba cu cald. Da, asta era, la asta visase de atâtea ori și asta își dorise de când fusese cuprins de pasiunea sa: o poveste care să nu se sfârșească niciodată! Cartea tuturor cărților!” – pentru Bastian, protagonistul *Poveștii fără sfârșit*, există dragoste la prima vedere.

Și cum iubește un cititor împătimit? Cu nesăț, cu pasiune, cu posesivitate: „cărțile pe care le citesc vreau să le am”, mărturisește Alberto Manguel în **SFÂRȘITUL BIBLIOTECHII MELE**. „Literatura îmi dă viață, iar viața mă ucide”, spune Aaliya, **FEMEIA DE HÂRTIE** a lui Rabih Alameddine. Pe Jean-Pierre Gourvec, librarul din **MISTERUL HENRI PICK**, „starea propriei sănătăți îl preocupa mai puțin decât faptul că nu mai putea fi alături de cărțile sale”, asemenea unui îndrăgostit nevoit să îndure absența celui iubit.

Pornind de la cel mai cunoscut și îndrăgostit dintre acești cititori, Alonso Quijano, bătrânul care, citind, se transformă în Don Quixote, trecând prin Brooklynul lui Francie Nolan, tână idealistă pe care cărțile o învață să privească altfel la legăturile din care e alcătuită lumea, și aterizând în cele din urmă în mijlocul universului îngrozitor imaginat de Bradbury, în care speranța se naște din încercarea de a salva cărțile de la anihilare învățându-le pe dinafară, lista care urmează – eclectică, incompletă și subiectivă – este un omagiu adus cititorilor pasionați și, sperăm, o dovadă că cele mai mari gesturi de iubire pot încăpea uneori între copertile unei cărți.

Bibliotecar Mesteacăn Maria, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGES

CARTEA - IZVOR NESECAT DE INFORMAȚIE ȘI SATISFAȚII PENTRU ORICE VÂRSTĂ

Nevoile umane din primele clipe ale vieții sunt hrana, căldura, protecția, afecțiunea, lumina. Vorbele blânde ale mamei deschid căi nevăzute ale comunicării, care îmbracă forma gânguriturii stângaci al bebelușului. Urmează primii pași prin casă, primii pași în viața de școlar. De la acest prag se intră în fascinanta lume a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va cauta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația vor înregistra ritmuri galopante. Va observa că părinții au tot felul de preocupări importante, iar el trebuie să învețe să se descurce și singur, pentru a pătrunde în captivanta lume a cărților!

« Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental » (Irina Bokova).

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domeniu de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și îmbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie *cartea*. Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi.

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sirenă, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru.

Bibliotecar Mihai Ionela, Școala Gimnazială Poiana Lacului

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGES

CARTEA - LEAC PENTRU SUFLET

Cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflet, un lucru plin de gânduri și frumuseți. Sigur, înaintea scrierii și a scrierilor de cărți a fost cuvântul. Oamenii au adunat toate cuvintele și s-au gândit să le pună în cărți. Fiecare carte exprimă trăirile și sentimente noastre. Mi s-a întâmplat să citesc o carte și să am impresia că acele cuvinte scrise

acolo sunt de fapt gândurile mele sau să citesc alta și să mă minunez cum de a putut omul care a scris-o să umble cu atâta măiestrie cu cuvintele, să le împleticească și să le aranjeze în așa fel încât să-mi transmită mesajul care să-mi ungă sufletul. Rândurile care se plimbă în fața mea sunt chiar un leac pentru suflet, o alinare a sufletului. Unele cărți scot la iveală cele mai lăuntrice sentimente ale noastre, cuvintele prin viață și ne dovedesc puterea lor. Sentimentele pot fi exprimate prin cuvinte dar nu oricare dintre ele ci doar acelea ce provin din inimă. Când termin o carte de citit trăiesc totdeauna un sentiment de nostalgie ca și cum m-aș fi despărțit de un prieten bun.

Pentru mine cel mai sigur prieten, și cel mai bun, este cartea pentru că primește și mă acceptă așa cum sunt. Atunci când citesc, exist doar eu și acele pagini care ascund în ele bucuria și lumina. Cartea îmi înaripează sufletul și mă transferă în altă lume, o lume din care, din momentul în care am intrat, nu mai pot ieși. Ea mă încântă cu descoperirile ei și îmi dă ajutor dacă vreau, mă învață să gândesc, să trăiesc și să descopăr nenumăratele taine care se află în prețioasele ei pagini. Dacă sunt întrebate cum se cuvine, cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni, ne șlefuiască mintea cu vorbe înțelepte, ne modelează sufletul cu sentimente moralizatoare.

„Ai carte, ai parte !” este proverbul pe care adeseori mi l-au spus ca îndemn părinții și bunicii și pe tot parcursul vieții mele, s-a dovedit a fi adevărat.

Mihail Sadoveanu spunea : „Cartea ne face să trăim în afara minciunii, nedreptății și prejudecății.

Cartea a constituit, de la apariția ei, un mediu de comunicare între oameni, o cale puternică de transmitere de la un timp la altul, de la o societate la alta, de la un popor la altul, a valorilor culturale și artistice zămislite în fiecare colț de lume. Cartea a fost, este și va fi un liant care menține și dezvoltă relațiile dintre oameni.

Acest obiect, pe care Orientul antic îl păstra sub formă de tablete de argilă, grecii și romanii îl desfășurau sub ochii lor, Evul Mediu îl atașa de bănci, noi îl ținem în mână, cartea, are un loc important în exprimarea gândirii și în păstrarea oricărei cunoștințe.

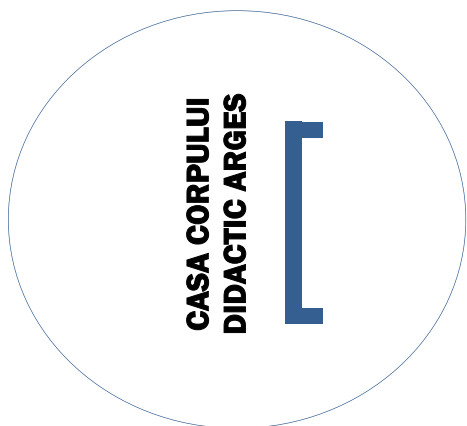
De la începuturile civilizației oamenii au manifestat o mare râvnă de a învăța, de a se iniția și a pătrunde tainele existenței. Nimeni n-a reușit să facă acest lucru de unul singur, ci a trebuit să preia ceea ce deja știau înaintașii săi. Antichitatea, Evul Mediu și Epoca modernă și-au perfecționat permanent formele de instruire, folosind consecvent cartea.

În meseria mea de profesor am grijă să îndrum copiii să iubească acest obiect minunat și să îi învețe că o carte nu trebuie să stea în bibliotecă nedeschisă și prăfuită, ci trebuie să fie deschisă în mintea și sufletul lor și atunci își vor da seama cât este de folositoare cartea. Le spun că orice carte este o comoară de înțelepciune și o mare avuție și că după ce se vor împrieteni cu cartea își vor da seama că lumea nu le mai este așa de necunoscută. Își vor da seama ce multe știu despre stele, despre soare, despre plante, despre oameni și animale. Și le mai spun că e bine să înveți la tinerețe ca să la bătrânețe să ai învățătură și cultură, căci cartea e o comoară, iar cheia ei este înțelepciunea.

Prof. Monica Morăreasa, Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

Prof. Mirela Sufariu, Casa Corpului Didactic Argeș

Coordonatori proiect

IMPORTANȚA LECTURII ÎN FORMAREA ELEVULUI

Unele studii de specialitate sunt de părere că lectura prelungește viața omului, altele că te fac mai bun, te ajută să te însănătoșești (biblioterapia). Economiiști Giorgio Brunello, Guglielmo Weber și Cristoph Weiss, profesori la Universitatea din Padova, au demonstrat importanța cărților, rolul acestora. Studiul celor trei profesori a implicat

subiecți din nouă țări europene și a arătat că persoanele înconjurată de cărți, de la vârste fragede, au înclinația de a învăța din ce în ce mai mult, au curiozitate intelectuală, capacitate de a se adapta mult mai ușor oricăror situații.

Lectura este foarte importantă deoarece:

- Prin intermediul ei, descoperim lucruri noi. Citind, ne putem educa în orice domeniu.
- Înțelegerea mesajului transmis, dezvoltarea abilităților lingvistice duc la dezvoltarea minții.
- Facilitează integrarea în diferite grupuri.
- Crește stima de sine.
- Dezvoltă imaginația.
- Ajută la mărirea vocabularului cu expresii și cuvinte noi.
- Contribuie la dezvoltarea creativității: citind un fragment, le putem solicita copiilor să continue povestirea, să găsească un alt final.

Lectura este importantă pentru toți, fie copii, fie adulți, în orice perioadă a anului. Citirea în timpul vacanței de vară este foarte importantă pentru realizările viitoare ale elevilor. Cei care nu citesc, sunt în pierdere. Ei uită tot ceea ce au învățat pe parcursul anului. Astfel, apar diferențe vizibile între elevi, de la o treaptă de școlarizare, la alta.

Strategii de promovare a lecturii:

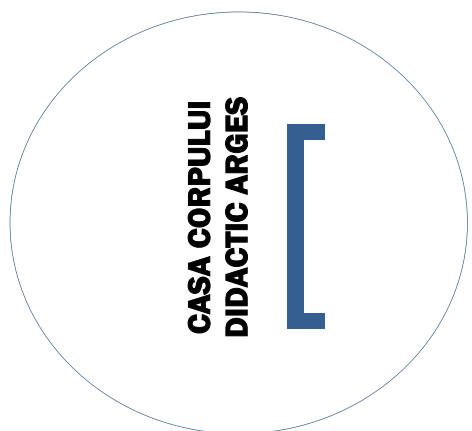
- Încurajarea cititului minim 30 minute pe zi.
- Oferirea de stimulente, cititorilor reticenți, având ca scop dezvoltarea gustului pentru citit.
- Stabilirea unei ore de lectură la care să participe întreaga familie.
- Picnicul/excursia în familie poate fi însoțit/însoțită de o carte tematică.
- Expunerea elevului la diferite tipuri de literatură.
- Participarea la diferite concursuri, campanii de lectură.
- Citirea în fața clasei/ unui prieten.

Fiecare carte este o poartă spre o lume necunoscută, spre un alt univers. Ea este un portal ce ne duce spre lumi paralele, ne prezintă esența umană în diferite ipostaze. Cunoaștem sentimente, idei, personaje cu care empatizăm sau nu, învățăm lecții prețioase, necesare la orice vârstă.

Poveștile copilăriei sunt cele care ne-au atras spre această comoară neprețuită – lectura. Am moștenit de la părinți și bunici cărți din toate domeniile. Beneficiile lecturării unei cărți ne vor însoți tot timpul vieții. Cu cât bagajul de cunoștințe este mai mare, cu atât orizonturile sunt mai largi. „Nu este alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților.” Miron Costin.

La nivel național și internațional, se promovează mesajul importanței cărții și a lecturii. Referitor la lectură, fosta Primă Doamnă a SUA afirma că „lectura nu este doar un lucru frumos de făcut, ci un mijloc de a ajuta copiii, de a le oferi cel mai bun început posibil în viață.”

prof. inv. primar Mucete Claudia-Laura, Școala Gimnazială „Al. Davila” Pitești, Argeș

CARTEA, UN SUFLET MEREU DESCHIS

Bunicul îmi spunea adesea: *Sfântă-i cartea, dar și sufletul omului.* Și sfinte parcă i-au rămas vorbele. El mi-a insuflat iubirea pentru carte și mi-a explicat de ce aceasta are o importanță covârșitoare. *Cartea îți va deschide ochii, dar nu uita să îți deschizi și sufletul,* mă sfătuia cu înțelepciune.

Iar azi, după multe experiențe și lectură, mă întorc la vorbele bunicului. De fiecare dată când deschid o carte îmi deschid și sufletul. Timpul se măsoară prin cunoaștere și iubire. Cărțile sunt cunoaștere. Noi trebuie să fim iubire. Să dezlegăm tainele cărților cu sufletul. Oricât am citi și am studia, dacă nu există lumină în noi, cunoașterea e zadarnică. Cea mai frumoasă cunoaștere este cea a profunzimilor. Și doar sufletul o poate atinge.

Când vine vorba de carte, mă gândesc atât la educație, cât și la lectură. În ceea ce privește învățătura, am întâlnit mulți intelectuali fără suflet, dar și oameni simpli de o rară frumusețe interioară. Totuși, asta nu înseamnă că trebuie să mizăm doar pe suflet și caracter. E drept că ele sunt în vârf, dar și cartea ne ridică la anumite înălțimi și ne aduce mari beneficii. Cei 7 ani de acasă nu vin din cărți, dar anii cei îi preced au o cerință primordială: studierea. Școala nu produce nici talente, nici oameni cu suflet deosebit. Însă ea ne șlefuește abilitățile, ne responsabilizează, ne deschide noi orizonturi și ne pregătește un viitor mai bun. Orice formă de educație este fundamentală. Dar să nu uităm de auto-educație. Tot ce înveți în școală trebuie să reverși în această lume într-un mod respectabil. Să deții principii și valori bine conturate și să fii mereu în slujba frumosului.

Să vorbim și despre *școala vieții*. Unii spun că este cea mai importantă și se bazează doar pe ea. Nu pot să îi contrazic în totalitate. Sigur că viața este un profesor și ne învață multe, dar de fapt învățăm din experiențe și devenim mai puternici. Această luptă numită viață ne poate aduce multe învățăminte, dar nu și cultură. Ne poate deștepta, dar nu și culturaliza. Orice talent deosebit are nevoie de artă și cultură pentru a progresa. Materii care lipsesc de la această "școală". Dacă este cea mai importantă, atunci ar trebui să ne îndrumăm fiii și nepoții astfel: *Draga/ dragul meu/mea, nu e nevoie să studiezi, tu trebuie doar să fii descurcăreș și să ai școala vieții. Asta contează*. Dar ar fi o greșeală cumplită, nu? Adevărul este undeva la mijloc și poate fi explicat frumos astfel: *Draga/dragul mea/ meu, trebuie să înveți pentru a reuși în viață, dar ia aminte și din tot ceea ce se întâmplă în jurul tău*. Cred că aceasta este îndrumarea corectă. Până să ne fie viața profesor, avem nevoie și de alți dascăli. Și, mai cu seamă, de cărți.

În ceea ce privește lectura, consider că este o altă cerință fundamentală pentru a progresa și a ne lumina. Și, poate, cea mai frumoasă pasiune. *Nu există cărți morale sau cărți imorale. Cărțile sunt bine scrise sau prost scrise. Asta e totul*, spunea Oscar Wilde. Și ce înseamnă cărți bine scrise? Aici e o problemă subiectivă deoarece suntem diferiți și asimilăm diferit expresia *bine scris*. Eu cred că sunt acelea în care autorul a reușit să pătrundă în universul tău interior și să îți transmită un mesaj puternic. Nu a rămas doar o semnătură pe copertă, ci a trecut dincolo de filele cărții. Prin originalitate, profunzime, înțelepciune și har. Sunt acele cărți după a căror lectură realizezi că ești mai bogat lăuntric. Că ai învățat ceva, că te-ai regăsit în paginile lor și te-ai redescoperit. Că te-ai identificat cu autorul. Și asta se întâmplă când el scrie cu har dăruind și celorlalți din lumina lor interioară. Scriitorul are o misiune importantă. Aceea de a transmite și a dăru. De a scrie eternitate. De a se detașa de el și de a crea stări în care să se regăsească și redescopere și alții. Și, pentru că suntem diferiți, ne alegem cărți diferite și scriitori diferiți.

Depinde de noi și de construcția noastră interioară ce cărți alegem să citim. De stările noastre interioare și de ceea ce dorim să descoperim. Așa cum ne alegem prietenii, așa trebuie să ne alegem și cărțile. Cu mare atenție. O carte din care nu înveți nimic înseamnă timp pierdut. Iar timpul este neprețuit. Fiecare carte bună în care pătrundem cu sufletul ne îmbogățește. Este una din cele mai frumoase maniere de a evada din tristețile și grijile cotidiene. Dar și o bună terapie pentru suflet.

Iată o definiție completă dată de Barbara Tuchman: *Cărțile sunt purtători ai civilizației. Fără cărți, istoria este tăcută, literatura toantă, știința schiloadă, gândurile și imaginația în repaos*. Într-adevăr, fără cărți ne depărtăm de lumină, frumusețe și adevăr. Ne depărtăm de artă și profunzime. Și, mai presus de toate acestea, ne depărtăm de noi înșine. Oamenii ne pot dezamăgi ușor, însă cărțile cred că nu o vor face niciodată. Ele ne vor lumina gândirea și interiorul. În ele trebuie să regăsim frumusețea și adevărul. *O carte extraordinară care vine de la un gânditor remarcabil este o corabie a gândirii, plină la refuz cu adevăr și frumusețe*, spunea Theodore Parker și îi susțin cu convingere ideea.

Astăzi se scrie foarte mult și, din păcate, puține cărți sunt calitative. Nu tot ce vede lumina tiparului iese și din tipare. Însă avem de unde alege. Cărți frumoase și bune ne-au rămas. S-a diminuat însă dorința de a lectura. Și, odată cu ea, ne-am rătăcit și noi. E nevoie de conștientizare și întoarcere la frumos. E nevoie de regăsire. Iar pentru a ne regăsi pe noi înșine, a ne purifica și a ne redescoperi, trebuie să ne întâlnim cu cartea. Acest unic adăpost unde ne putem odihni simțurile și atinge profunzimi nebănuite.

Bibliotecar Mustata Denisa

PROMOVAREA LECTURII DE PLĂCERE ÎN CDI

Este unanim recunoscut că, prin lectură, se urmărește formarea unor competențe și abilități care se vor dezvolta pe mai multe tipuri de practici: lectura de informare, lectura de plăcere, lectura instituționalizată. Se dorește așadar atât formarea unui lector competent, dar și a unui cititor care să-și formeze gustul propriu de lectură, astfel încât să fie un cititor activ pe tot parcursul vieții sale. Lectura devine astfel deopotrivă act de cunoaștere și act de comunicare (implică un rol activ, dinamic al lectorului, angajat într-un dialog cu textul).

Latura care nu se neglijează și care câștigă din ce în ce mai mult teren în contextul unui model didactic al dezvoltării personale, este formarea de *valori și atitudini*. Din cadrul acestora, cele pe care se bazează activitățile dedicate lecturii sunt *cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii, stimularea gândirii autonome, reflexive, critice, în raport cu diverse mesaje receptate; formarea unor reprezentări culturale privind evoluția și valorile literaturii*. Toate acestea valorizează arta ca pe o formă de comunicare și de cunoaștere care se răsfrânge asupra dezvoltării propriei personalități.

De ce este centrul de documentare și informare un organism care promovează lectura?

În cadrul școlii și, mai larg, al comunității, centrul de documentare și informare este un spațiu primitiv pentru orice elev, profesor, cetățean, în care fiecare își va găsi calea pentru dezvoltarea personală, prin accesul nemijlocit la informație (cărți, mijloace multimedia, computere conectate la internet), un spațiu în care informația trebuie prelucrată pentru a fi transformată în cunoaștere.

Acest organism își asumă două funcții esențiale: funcția de „bibliotecă” și funcția de „cercetare și prelucrare a materialului informativ”. Pornind de aici, centrul de documentare și informare îndeplinește mai multe roluri: este locul care incită la lectură, răspunde nevoii de cunoaștere a elevului și curiozității acestuia, este un centru de resurse documentare multimedia, furnizează documente necesare informării școlare și profesionale a elevilor, în vederea integrării lor socio- profesionale, este locul în care nu doar sunt păstrate documentele, este în același timp și locul de inițiere în căutarea de informații și a altor tehnici de documentare: utilizarea dicționarelor, enciclopediilor, a fișierelor de informație; luarea de notițe; realizarea fișelor de lectură, conceperea fișelor tematice etc.

Datorită acestor moduri de tratare a resurselor, centrul de documentare și informare joacă un rol pedagogic important în promovarea lecturii și în viața școlii în general.

Viziunea asupra lecturii este îmbunătățită în centrul de documentare și informare, întrucât în această nouă structură prioritară este *misiunea pedagogică*, de desfășurare și îndrumare a unor activități didactice menite să promoveze autodevenirea. Centrul de documentare și informare dispune de multiple spații, cărora le corespund funcții specifice. De asemenea, contează diversificarea suportului informativ: dacă în bibliotecă sunt exclusiv materiale pe suport clasic, hârtie, în centrul de documentare și informare, pe lângă cărți există casete video și audio, CD-uri, computere conectate la internet și, desigur, documentarea prin utilizarea acestor resurse rămâne absolut prioritar bazată pe lectură. Centrul de documentare și informare promovează pedagogia reușitei școlare, care îl plasează pe elev în centrul

Procesului educative, prin accesul tuturor la informative, prin oferirea posibilitatilor de a se initia in folosirea metodelor modern de lucru (munca in echipa, abordarea interdisciplinara), care conduc finalmente spre formarea de atitudini specific (spirit de initiative, deprinderi de cautare si preluare a informatiilor).

În primul rând, centrul de documentare și informare dezvoltă o politică culturală care favorizează actul lecturii și achiziționarea de competențe proprii lectorului activ.

Modalitatea concretă prin care lectura de plăcere este activată în centrul de documentare și informare este bazată pe *animațiile de lectură*, în care rolul dominant este al elevilor, profesorul documentarist asumându-și doar rolul de promotor al lecturii.

Animațiile de lectură sunt activități care își propun să-i determine pe tineri să citească sau să reconcilieze relația lor cu cartea, activități de mediere culturală, menite să reducă distanța dintre elev și sursa de informație. Aici lectorul are responsabilitatea interpretării sale și a demersului propriu de înțelegere. Interpretarea este rezultatul unei negocieri între conținuturile cărții și tot ce pre- există în mintea cititorului (amintiri, fantezii, lecturi anterioare, întrebări, curiozități, cunoștințe etc.). Se vorbește astfel, de o „co- enunțare” în cazul lecturii, ca și cum cititorul ar crea o parte din sensul operei.

Cum se poate ajunge la o astfel de lectură automotivantă pentru elevi? Poate trebuie avute în vedere câteva principii care să-l ajute pe profesorul documentarist să fie extrem de persuasiv:

- lectura să fie centrată pe sensurile pe care textul le poate genera (a citi pentru a înțelege);
- lectura să fie interactivă (să se producă un dialog între cititor și text și între cititorii aceleiași cărți, bazat pe răspunsuri subiective);
- lectura să fie exersată (să li se creeze elevilor ocazia de a ieși dintr-un șablon rigid, de a aborda fenomenul lecturii în mod diferit, adaptat lor și contextului);
- lectura să aibă un scop bine identificat pentru elevi (plăcere, autocunoaștere, descoperirea unor particularități textuale etc.);
- lectura să fie încurajată (prin atitudinea personală a profesorului documentarist, prin recompense, prin discuții valorizatoare etc.)

În ciuda unei prejudecăți sociale despre plăcere, R. Barthes spunea, spre exemplu, în *Le plaisir du texte* că : „futilitate și/ sau vinovăție, plăcerea este fie leneșă, fie deșartă, o noțiune de clasă sau o iluzie. O tradiție foarte, foarte veche: hedonismul a fost reprimat de aproape toate filosofile”- lectura de plăcere sau automotivantă , autotelică, este singura care asigură un cititor avizat, un cititor permanent, care va continua această practică dincolo de băncile școlii și pe care am dorit să o consolidăm prin intermediul proiectului „Cercurile de lectură”.

Pentru a se ajunge la un cititor competent cred că trebuie mizat mai întâi pe o latură afectivă , pe o exersare a ceea ce Eco numea „lectură naivă”. Acest lucru l-am probat prin analize ale nivelului fonetic al textelor, pe baza cărora au trebuit să explice reacțiile empatice, prin întâlnire cu paratextul operei (analiza titlului, a ilustrațiilor de pe copertă, sau a fragmentelor ecranizate), prin sinectică (asumarea personală a unui rol în text, punerea în locul autorului, al unor personaje sau obiecte, modificarea unor fapte și consecințe din romane...) prin analiza contextelor producerii și receptării etc. Fără ca totul să pară o lecție rigidă de literatură, se ajungea la „lectura analitică” sau „interpretativă” (Scholes).

Comprehensiunea operei literare este o problemă pe care am încercat să o abordez în mod inovativ: o dată se pornea de la incipit, alteori de la un fragment relevant sau chiar de la final, alte ori de la leitmotive sau de la simple amănunte, de la o replică a personajelor sau de la o opinie critică, prin rezumarea faptelor sau anticiparea lor. Aspectul ludic, de multe ori pe care l-a îmbrăcat acest pas, a făcut posibilă cu ușurință ajungerea la lectura metodică, „hermeneutică”, „circulară” sau „critică”. S-a mizat și aici atât pe fidelitatea față de operă cât și pe viziunea subiectivă a cititorului.

Nu contează atât „formula” prin care se ajunge la cărți, dacă le recomandă sau interzic colegilor, dacă există păreri convergente despre lecturi. E esențial aici să se trimită la ele în urma unor experiențe autentice de lectură, să se justifice opiniile și să se incite la lectură.

Înțeleg, așadar, existența cercurilor absolut necesară și văd în activitatea lor, nu atât o achiziție de cunoștințe sau competențe cât o construire de sine. Nu interesează primordial, a produce, prin multiple activități, niște *decodori buni*, care, așa cum spunea Simona Popescu în Exuvii, să „analizeze stilistic diverse poezile clasice cu detașarea celui care studiază anatomia corpului uman pe mulaje de plastic”, ci a fi capabili de reflecție, de a avea un orizont pe baza căruia să producă legături creative, originale, neașteptate și neprogramate și de a împărtăși celorlalți bucuria lecturii.

Bibliografie

Matei Călinescu, *A citi, a reciti*, Editura Polirom, 2003.

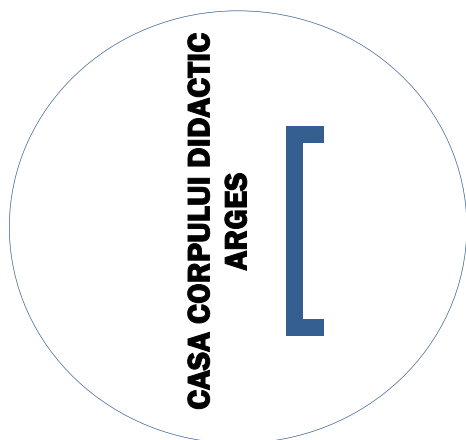
Umberto Eco, *Limitele interpretării*, Constanța, Editura Pontica, 1996.

W. Iser, *Actul lecturii*, Editura Paralela 45, 2006.

Alina Pamfil, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, „producere de text din text*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003.

Nicolae Manolescu, *Cititul și scrisul*, Editura Polirom, Iași, 2002.

Biblioteca Mutu Cristiana, Liceul Teoretic ”Ion Barbu” Pitești

BALANȚA

Romanul de după al Doilea Război Mondial va fi profund marcat de contextul social politic al epocii, astfel că evoluția sa ar trebui privită dintr-o dubla perspectivă: cronologică și estetică. Scrierile anilor '60 -'70 aduc în prim-plan o tematică diversă, de la romanele „obsedantului deceniu” până la romanele cu sugestii mitice sau simbolice ori de reflecție morală sau filozofică, continuând astfel, în condiții mai puțin fericite, linia epicii interbelice.

Ultimele două decenii ale secolului trecut vor însemna din punct de vedere literar o diversificare a formulelor, atât ca reacție la cenzura comunistă, dar, mai ales, ca o formă de eliberare spirituală prin asumarea de către unii autori a unor experimente literare ce au dus, între altele, la apariția unei proze parodice și autoreferențiale. În acest context, esențială va rămâne preocuparea romancierului postbelic pentru tabloul social, dar, mai ales, pentru condiția umană, ilustrând relația individului cu destinul sau cu istoria, surprinzând personaje-cazuri dar și psihologii abisale.

Publicat în 1985, romanul *Balanța* va surprinde publicul, nu doar prin apariția sa neașteptată – autorul fiind mai degrabă cunoscut drept creator de schițe umoristice („părinte” al savuroaselor personaje Tanța și Costel) – cât, mai ales, prin formula sa specială care ascunde prin verva comică, tragicul din existență. Așadar *Balanța* este un **roman realist, roman politic, dar și de observație morală** care oferă imaginea unei lumi contemporane ce nu-și ascunde fața tragică.

Romanul *Balanța* aduce în prim-plan istoria a două destine - Nela, specialistă în psihologie și medicul Mitică Bostan- iar în jurul ei se adună un număr mare de întâmplări neobișnuite ce vor deveni concretizarea unor **teme** consacrate precum: destinul, condiția intelectualului, dar și a omului de rând în epoca socialistă, romanul căpătând adesea o evidentă notă de senzational pe fundalul reconstituirii monografice a unei lumi ce confirmă simțul pentru monstruos al scriitorului, dar și apartenența sa la familia spiritelor caragialiene.

Titlul sugerează ironic ideea unei lumi în dezechilibru în care personajele își găsesc, cu greu adevăratul drum, destinul lor fiind, de fapt, destinul absurd, tragi-comic al unei generații ce pare fără viitor. Și totuși, soarta,

imprevizibilă, va reechilibra balanta aducându-i aproape pe Nela, un fel de "străină" camusiană, imună la ticăloșie și pe Mitică e un incoruptibil, un justițiar, un donquijote, un "nebun" al rigorii morale.

Romanul, a cărui acțiune este plasată în anii epocii comuniste, fapt pus în evidență de elementele de conținut ce surprind realitățile acelor vremuri (militia, anchetele la Securitate, repartitiile din învățământ, manifestațiile omagiale cu „steaguri, lozinci și portrete”), fără a exista un indice temporal exact, aduce în prim-plan un timp istoric vitreg omului, timpul inundatiilor, al sinistratilor ce-si cauta neputiciosi un loc in acest potop ce inunda o lume mică, saraca si urâtă.

Spatiul este si el fixat tot prin detalii realiste care reflectă imaginea Bucureștiului „epocii de aur”: Institutul de Igienă, Bulevardul 6 Martie, Universitatea, Piața Filantropia, pentru ca, la un moment-dat locul acțiunii sa se schimbe, imprevizibila Nela , proaspăt absolventă, fiind repartizată undeva în provincie, într-un orașel „foarte eterogen din punct de vedere social [...]” unde “*peste șaptezeci la sută dintre locuitori provin din mediul rural [...], Multi sunt veniti din Moldova[...]. Treisprezece la sută din populație este alcătuită din țigani[...]*”, adică în orice oraș industrializat forțat, în care oamenii devin pionieri angrenați în marele mecanism al unei societăți „multilateral dezvoltate”

Romanul debutează brusc, sub semnul mottoului lui Blaise Pascal, conform căruia „*cine vrea să devină inger, devine animal*” și începe cu scena în care Nela visa că este ciugulită de foarte multe vrăbii despre care și-a adus aminte că prevestesc moartea, așa cum o prietenă din liceu îi spusese odată, că păsărelele mici din vise aduc doar nenorociri.

Nota senzațională și ușor tenebroasă continuă: Nela descoperă că peste noapte tatăl ei murise alături de ea, după o suferință atroce. Nu se sperie, nu se lamentează, poartă o discuție dură la telefon cu un medic impostor, refuză să deschidă ușa fratelui său, Marcel, și merge, în cele din urmă, la profesorul care-i operase tatăl (vechi prieten al acestuia) pentru a-i oferi cadavrul clinicii universitare. Oferta nu este primită și, când se întoarce acasă, Nela constată că trupul tatălui său a fost furat.

Romanul debutează, asadar cu scena evocată în incipit pentru ca, după această deschidere comic-macabră, să își schimbe locul acțiunii. Acum Nela apare ca proaspătă absolventă, în trenul ce-o duce undeva în provincie, departe, spre locul unde a fost repartizată. Este vremea marilor inundații și trenul este plin de sinistrați, veniți de peste tot. Acesta este un spațiu ideal pentru povestire – calatoria se dovedește o aventură tragi-comic, grotesca. Personajele din tren sunt bizare: discută despre dezarmare și fac politică, cineva lansează ideea accidentului atomic și altcineva îl combate. Un preot care bea votcă și fumează își povestește viața plângându-se de preoteasa geloasă care-l persecută în chip demonic. O femeie amărâtă își caută bărbatul fugit de acasă și e de părere că de vină sunt întotdeauna femeile: „*bărbatul încearcă, e dator să-l găsească, dar femeia trebuie să știe care e rostul ei și să-l oprească de la păcat*”. Nela se apără prin mijloace contondente de un tânăr agresor, mai înainte își pierduse geamantanul în timpul transbordării și un ceferist zdravăn o purtase prin apă. Momentul culminant al acestei secvențe este apariția muncitorilor navetiști (personaj colectiv, rudimentar, violent, brutal). Ca o hoardă, ei asaltează trenul calcă totul în picioare și se instalează în compartimente. Un acordeonist cântă, la cerere. Când psiholoaga protestează, aducând argument că în tren sunt sinistrați, i se răspunde prompt: „*Dacă sunteți sinistrați, ce căutați în trenul clasei muncitoare ? La ADAS, fi-v-ar rasa a dracului...*”.

Nela descinde, ca un personaj balzacian, într-un oraș necunoscut și, înainte de a afla ceva despre el, eroina trece printr-o altă experiență dură: vazând-o palidă, nefardată, prost îmbrăcată, inspectoarea șefă își face o impresie proastă și-i schimbă pe loc repartitia - de la liceul central, o trimite la periferie. La întoarcere psiholoaga este atacată de un grup de huligani, dusă cu forța într-o baracă părăsită. Urmează în roman un spațiu alb, un prim suspans. Lângă intratabila Nela apare un alt personaj ciudat, medicul urolog Mitică Bostan care o salvează pe imprudenta profesoară din mâinile huliganilor care vroiau s-o violeze. Nela ajunge la Militie, după care este trimisă la spital. Aici doctorul îi povestește ce se întâmplase și, pe neașteptate, o invită într-o excursie (tanara accepta doar dacă îi va cumpăra o pereche de bascheti). În timpul excursiei are loc un exercițiu militar și unul dintre ofiteri o recunoaște pe Nela- fusesera colegi la gradinita și locuiau pe aceeași stradă (un flash-back – episod din copilăria ei).

Personajele pătrund apoi în lumea spitalului și, de aici, la pușcărie. Sunt prezentate alte povestiri tragice, și apar numeroase personaje secundare. Directorul-adjunct al spitalului local, Butușină, este analfabet și potlogar și îi poartă pică doctorului Bostan pentru că acesta nu a vrut să se însoare cu fiica lui. Un pacient, Titi, este utopist, vrea să schimbe lumea și notează într-un caiet reformele pe care le propune. Pacientul moare în urma unei operații grele și doctorul Bostan este scos vinovat de numitul Butușină. Doctorul este amenințat, șantajat de rudele celui decedat și își face dreptate singur, lovește cu pumnul, se încaieră cu procurorul Oprina și este condamnat pentru agresiune. Nela protestează și i se aplica o corecție dură, încearcă apoi să-l santajeze pe procuror, dar nu reusește, în final se adresează organelor de partid. Acum îl cunoaște și pe Nedelcu, un revizor-contabil ce-i va deveni prieten.

Ea trece prin alte întâmplări stranii și crude: intenționând să facă la școala o grupă de elevi supradotați îl descoperă pe Dudu, fiul unui țigan și al unei prințese adevărate (urmașa unei mari familii boierești). Merge în casa elevului și află de la Dudușe, tatăl, o istorie politică și sentimentală uluitoare: salvarea, în anii 50, a unei fete din înalta aristocrație românească, de către un tânăr activist provenit dintr-o familie de rudari - povestea pare ușor neverosimilă.

Nedelcu, economistul sosit în orașul de provincie pentru a descoperi firele unei ample delapidări cu semnificații politice îi marturisează Nelei adevăratul motiv al venirii sale. Dar și povestea lui se termină precipitat și dubios: justițiarul Nedelcu este împins sub roțile trenului de tânăra lui soție, la câteva zile după căsătorie - femeia este schizofrenică și face pe muta, în realitate fiind implicată în acțiunea de delapidare.

Ritmul întâmplărilor devine precipitat, cu intervenții miraculoase: Mitică este scos din puscărie pentru a o opera pe soția primului-secretar, după care, el și Nela vor merge în satul natal al lui Titi pentru a-l înmormânta, paznicul transformându-se într-un chef de pomină.

Scena este relevantă mai ales pentru viziunea asupra lumii reprezentate căci oamenii au o "filosofie" specială a supraviețuirii în această lume în care tonul ironic-umoristic maschează tragismul. Majoritatea personajelor s-au resemnat cu ideea că lumea în care trăiesc e un mic infern în care se poate oarecum supraviețui: „*Vorba lui tata, Dumnezeu sa-l ierte: de bine, de rău, o ducem bine*”.

În acest timp, alții, mai puțini, mai privilegiați, apreciază chiar un oarecare confort imediat ce le alimentează speranța în "viitorul de aur" „...*fiți calmi, c-o să fie bine. Nu se știe când, dar o să fie bine. Drept pentru care vă propun să ne îmbătăm imediat și temeinic, așa cum stă bine unor bărbați care iubesc viața și beneficiile ei trecătoare*. Finalul închide în el întreaga filosofie a cărții, realizând, pe de-o parte, un fel de legătură simbolică dintre început și sfârșit prin evocarea, din perspectiva Nelei, a imaginii celor dispăruți: "M-am gândit la tata și la Nedelcu. Am stat toată noaptea și i-am privegheat, m-am rugat pentru ei[...]" , dar surprinde, în aceeași manieră frustă, logica simplă a vieții care trebuie să fie o „balanță” a morții, și declarația, acum deloc surprinzătoare a Nelei: "Vreau să fac un copil cu tine!". Ultima frază a romanului îi aparține aceluiași narator detașat care, cu simplitatea unui lucru normal într-o lume anormală, constată: „*Nela se clătină de uimire: îl iubea.*”

Astfel cele două personaje raman singurele normale, în ciuda aparentei lor neadaptari la aceasta lume pe dos, deoarece refuza să-și piardă demnitatea și omenia.

Asadar, romanul lui Ion Baiesu ramane o marturie a unei epoci nu de mult apuse, în care omenirea pare, mai degrabă, un mic infern în care se putea oarecum supraviețui. O lume pestriță și pitorească, în care avalanșa de întâmplări nu face decât să arate că nimic fundamental nu se întâmplă de fapt – și aceasta este sursa fundamentală a tragicului: lipsa de speranță, revelarea mecanismului stricat al unei societăți care se învîrtește bezmetic în cerc, care nu se mai poate referi la un sistem de valori, căci nu are nici o șansă de scăpare. O lume în care rîsu-plînsu stau într-o balanță perfectă, dar inutilă.

prof. Laura-Elena NEGUS, Colegiul Național "Dinicu Golescu" Câmpulung

CARTEA, SPRIJINUL MEU

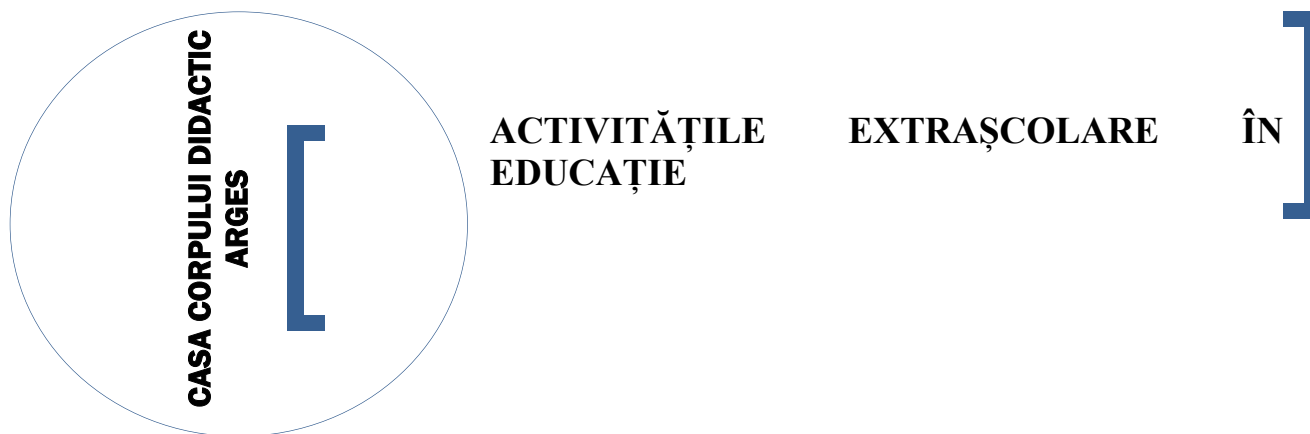
Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem "adăposti" de gurile rele. Toți cei care au acces și merg la o bibliotecă, sunt mai puternici din punct de vedere psihic și pot înfrunta mai ușor multe probleme ale vieții folosind un vocabular adecvat.

De când am descoperit-o, cartea s-a dovedit a fi o prietenă credincioasă, răbdătoare, care are întotdeauna timp pentru mine. Asemenea unui profesor, cartea a avut grijă să mă învețe, să mă povățuiască, să se ocupe de educația mea. Unii sunt de părere că cea mai mare invenție a omenirii este roata, alții că ar fi curentul electric, alții că ar fi telefonul sau altă „născocire” a inteligenței umane. Dar pentru mine, scrisul este cel puțin la fel de important ca ele. Nu-mi pot închipui o lume fără scris, o lume fără posibilitatea de a-ți fixa pe ceva vorbele, ideile sau simple date tehnice. Nimic nu s-ar păstra și s-ar transmite mai departe atât de bine cum se face prin scris. Oricât de importantă ar fi roata, fără scris am fi condamnați să o reinventăm mereu și mereu. Astfel au luat naștere cărțile, care sunt adevărate „portaturi” către alte lumi. Doar 31 de litere, câte are alfabetul român, ordonate pentru a forma cuvinte, te pot duce în mii și mii de lumi.

Învățământul public obligatoriu și gratuit a oferit tuturor șansa de a învăța să scrie și să citească. Astfel că, pentru cei mai mulți dintre noi, descifrarea grupurilor de litere de pe foi, ecrane sau alte suporturi, nu mai reprezintă un mister. Cu toate acestea, unii se fereșc de cărți. Bibliotecile sunt pline de „lumi” care așteaptă să fie descoperite, chiar și în case există rafturi pline de cărți, dar noile generații nu sunt deloc curioase să afle ce se ascunde sub praful care le acoperă. Nu generalizez, am întâlnit personal copii care iubesc cărțile, dar experiența mea de viața mi-a arătat că lectura a cam pierdut „bătălia” cu distracțiile tehnologiei moderne. Da, a cam pierdut bătălia cu televizorul, cu internetul, cu jocurile video. Chiar și atunci când sunt obligați să citească, unii preferă „metode alternative”, așa cum sunt ecranizarea, fără să știe că nici o ecranizare nu poate fi mai frumoasă decât aceea pe care ți-o face propria imaginație când citești. Ne „hrănim” din cărți bune, ne formăm caracterul citind sfaturi de viață directe sau indirecte. De multe ori nici nu realizăm impactul pe care-l au asupra noastră niște cuvinte scrise. Nu-l realizăm, dar el există. Cititul ne va dezvolta imaginația, iar imaginația este mai importantă decât cunoștințele. Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei decăderi nervoase. Cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi. Cartea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții. Cărțile ne oferă modele de conduită, ne dezvoltă simțul critic, ne informează, ne îmbogățesc cultura. Din cărți vom citi legende, povestiri istorice, poezii, vom afla lucruri minunate despre personalități marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, tradiții, obiceiuri, grădinarit, gătit, etc. Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind “o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți”, cum bine a spus Mihail Sadoveanu. Un cititor interesat să pătrundă în sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii, cititorul gândește fără întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Carte reprezintă cel mai complex depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilități, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii.

Prof. Nița-Dobrin Iulia, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

**CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGES**

**ACTIVITĂȚILE
EDUCAȚIE**

EXTRAȘCOLARE

ÎN

Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Acesta lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, sa-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori – „Descoperirea copilului”)

Societatea modernă prin dinamismul său, prin flexibilitatea sa, deschiderea spre inovații, solicită un model al personalității umane care ar fi capabilă să facă față cerințelor secolului XXI care s-a anunțat ca un mileniu al schimbărilor continue.

Educația devine simbolul progresului social, exigențele timpului an de an suscită noi abordări și valorificări ale științelor pedagogice, psihologice, politice, sociale, economice, în scopul formării unei generații tinere capabilă să asigure un nivel de interacțiune socială sporită, condiții optime pentru dezvoltarea umană.

Ca profesor, ești responsabil pentru a asigura elevilor un mediu potrivit pentru instruire și educație, care reprezintă piatra de temelie pe care se vor susține personalitatea și viața elevului.

Relația dintre educația formală și non formală este de complementaritate sub raportul conținutului, formelor de organizare și de realizare.

Educația, prin activități extra curriculare, urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, dar și a unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Participând și cooperând, demonstrând interes pentru studiu, autodezvoltare, pentru viața comunitară, tânărul trăiește o continuă schimbare de comportament, acumulează experiențe prin care își racordează existența la dinamismul vieții sociale.

Copiii acumulează, din aproape în aproape, diverse cunoștințe, prin contactul direct cu obiecte și fenomene încât, în timp, învață să înțeleagă tot ce înseamnă viață.

Astfel, prin activități turistice, desfășurate și online, elevii își pot forma afecțiunea față de natură, față de ființele din jur.

În urma excursiilor în natură, ei pot reda cu multă creativitate și sensibilitate imaginea realității, se pot implica în schimbarea în bine a acestei realități.

Călătoriile contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre frumusețile naturii, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Atunci, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă.

Vizitele, acum online, la muzee, expoziții, locuri istorice, case memoriale, constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale țării.

Vizionarea unor filme, spectacole de teatru specifice vârstei lor, poate constitui o sursă de informații, dar în același timp și un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante, astfel se face cunoștință cu lumea artei.

Pe lângă ele, urmărirea unor evenimente muzicale, sportive, stimulează și orientează elevii spre domenii de activitate diverse: muzica, poezie, pictură, sport.

Frumoasele activități artistice organizate de către elevi, împreună cu ei, adevăresc arta unui mare șlefuitor de cuvinte, lăsând să se vadă amprenta și atmosfera sfântă a diferitelor sărbători.

Prin aceste activități se pune în evidență talentul grupului și fiecărui elev în parte. Punerea lor „în scenă”, aduce satisfacții deopotrivă artiștilor și spectatorilor, deoarece astfel de activități dezvoltă sentimente și emoții estetice de neînlocuit, cultivând capacitatea de comunicare, înclinații artistice, atenția, memoria, gustul pentru frumos.

Realizarea acestor obiective implică trei parteneri: elevi, părinți, școală și de cele mai multe ori, comunitatea.

Se adaugă concursurile pe teme atât de diferite, momente de implicare care le oferă elevilor posibilitatea de a demonstra practic ce au învățat, să se evalueze, să-și dezvolte spiritul de competiție.

Deși condițiile de organizare și desfășurare s-au modificat, inițial chiar astfel de activități au lipsit, grija față de timpul liber, atitudinea de cunoaștere a dorințelor și de respectare a acestora trebuie să fie dominante acestui tip de activități, cele extra curriculare.

Acestea le conferă copiilor destindere, încredere, recreere, voie bună, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoașteri a aptitudinilor, căci asigură cadrul de exersare și cultivare a înclinațiilor și capacitățile lor.

Alături de activitatea școlară, cea extrașcolară completează cunoștințele din anumite domenii, stimulează în același timp implicarea în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, asigurând o simbioză între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Activitățile extrașcolare sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, asigură acumularea de cunoștințe, chiar dacă cer mult efort suplimentar. Dar elevii se auto disciplinează prin faptul că în asemenea activități se supun de buna voie regulilor, asumându-și responsabilități.

În același timp, profesorul are posibilitatea deosebită de a-și cunoaște elevii, să le influențeze dezvoltarea, să se realizeze mai frumos obiectivul principal – pregătirea pentru viitor.

Fă-ți timp să vorbești, fă-ți timp să iubești, să împărtășești gândurile prețioase pe care le ai...

*prof. Olteanu Maria, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung, Argeș
secretar șef Gava Claudia Alina, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung, Argeș*

CARTEA-LEAC PENTRU SUFLET

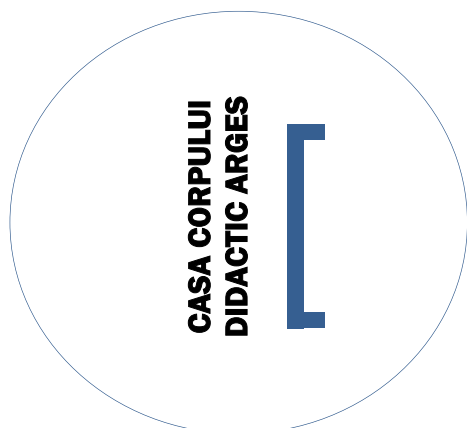
Cărțile sunt mai mult decât simple cuvinte înșirate pe o filă de hârtie, ele sunt viața, emoție și, mai ales, suflet. Cărțile, deși nu conștientizăm de cele mai multe ori, au puterea de a ne alina sufletul, asemenea unui prieten drag. Prin întâmplările relatate într-una, ne putem regăsi în acțiune, fiind conștienți de faptul că nu suntem singurii care trec printr-o anumită situație. Cartea ne oferă puterea exemplului și, în acest fel, reușim să gestionăm mai bine sentimentele și trăirile cu care ne confruntăm, având în față dovada vie că se poate. Acestea înfățișează cei mai loiali prieteni. Ne îndeplinesc cerințele, iar paginile încărcate de talent devin cei mai buni sfătuitori, conducându-ne la răspunsurile pe care sufletul le caută. Împotriva timpului, cartea constituie un mediu de comunicare, reprezentând un limbaj comun care ajută la dezvoltarea relațiilor dintre oameni. Aceasta trebuie să fie prezentă în minte și în suflet, iar în momentul în care vom înțelege tainele ei, lumea nu va mai părea atât de necunoscută, iar sufletul atât de complicat.

Prin lectură avem șansa de a trăi o mie de vieți, fiind astfel supuși să experimentăm trăiri, sentimente și gânduri noi. Învățăm, prin ochii altora, să prețuim ceea ce ne înconjoară și, mai ales, să ne acordăm timp pentru a ne înțelege, acesta fiind cel mai mare aliat al nostru când vine vorba de dezvoltare.

Din experiența personală, pot afirma că lectura înfățișează metoda prin care putem înțelege tainele ascunse ale lumii, reprezentând o călătorie interioară care ne ajută să ne descoperim. Ne cunoaștem mai bine și conștientizăm lucrurile care ne plac, care ne fac plăcere și, mai ales, suntem ajutați să ne fixăm scopurile și dorințele în viață.

Așadar, cărțile ascund întotdeauna în spatele cuvintelor un mesaj puternic, care ne ajută să înțelegem și să conștientizăm anumite aspecte ale vieții, dezvoltându-ne pe plan emoțional și nu numai.

prof. Oncescu Manuela, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung, Argeș

ROLUL CĂRȚILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ

”Ai carte – ai parte”. Chiar dacă la origine acest proverb avea un înțeles diferit de cel de astăzi, acum se înțelege că recunoașterea personalității unui individ se bazează pe gradul lui de educație, de cultură.

Există foarte mulți tineri care iubesc cititul iar prietenul lor cel mai bun este probabil o carte, de multe ori chiar o carte de dezvoltare personală. Cartea are un rol deosebit în educația unui individ, pornind de la copilul căruia îi insuflă dragostea pentru citit, continuând cu adolescentul curios, avid de cunoaștere și culminând cu adultul responsabil de educația sa.

Majoritatea oamenilor sunt convingși de importanța cărților în dezvoltarea copiilor, tinerilor, astfel încât aceștia să devină adulți cu o educație aleasă. Problema este cum îi determinăm pe aceștia să citească, acum când tehnica digitală este folosită foarte mult, când școala este online, lecțiile sunt interactive și evaluarea este făcută cu un quiz. Fiecare cadru didactic și părinte a experimentat diferite soluții la această problemă. Acum mulți ani, cărțile erau singura sursă de cunoaștere, dar acum tot ce se descoperă în materie de știință se află la un click distanță.

Tinerii cititori sunt puțini diferiți de cititorii adulți, deoarece acum preferă să cumpere cărți dintr-o [librărie online](#) pentru că uneori nu mai ies din casă, dar și pentru că de cele mai multe ori prețurile sunt mai bune decât cele din librăria din colț. Sunt diferiți pentru că mai lasă uneori cartea în bibliotecă și citesc pe un dispozitiv inteligent precum telefoanele sau eBook Readerele, iar uneori citec cărțile pe care unii le publică pe bloguri. Asta nu înseamnă însă că tinerii nu citesc. Nu, tinerii cititori există și poate că citesc mai mult decât se citea înainte, asta doar pentru că tehnologia le permite acest lucru, iar uneori bibliotecile și librăriile sunt goale doar pentru că găsesc prețuri mai bune pe internet.

Sunt tineri a căror viața s-a schimbat de când au început să citească. Și-au deschis blog-uri, iar aceasta a fost un alt pas spre descoperirea altor tineri cititori. Au început să scrie pe blog-uri recenzii ale cărților pe care le citeau, iar unii cititori cereau sugestii de cărți. Au gândit blog-urile doar ca pe un loc unde să scrie recenzii, dar cu ajutorul mai multor cititori au realizat recomandări de cărți pentru adolescenți. Au avut succes și pe blogul cu recomandări de cărți ajungeau zilnic sute de tineri cititori care cautau cărți pentru adolescenți. Există așadar sute de tineri cititori care caută zilnic cărți pe care să le savureze lângă o cafea sau un ceai

Fiecare etapă de vârstă se bazează pe cadrele didactice care se ocupă de educarea copiilor respectivi, iar aceste cadre didactice speră că sunt susținute și completate de implicarea părinților, în demersul de a introduce cărțile în activitățile preferate ale elevilor.

În cazul gimnaziului, un rol important îl au profesorii de limba și literatura română. Lista cu cărțile pe care elevul trebuie să le citească în vacanță sau în cursul anului școlar este un mod de a le insufla pasiunea pentru lectură. Această metodă a funcționat și în perioada în care am fost noi elevi și este folosită cu succes și acum.

Lăudabil este faptul că și alte instituții, în afară de școli, se implică acum în aplecarea elevilor către cărți, către lectură. Astfel, Biblioteca Județeană a organizat diferite activități și concursuri cu premii, în care elevii trebuie să citească anumite cărți și să descrie în câteva rânduri ceea ce au lecturat. Competiția și premiile au făcut ca numărul participanților la aceste activități să crească an de an.

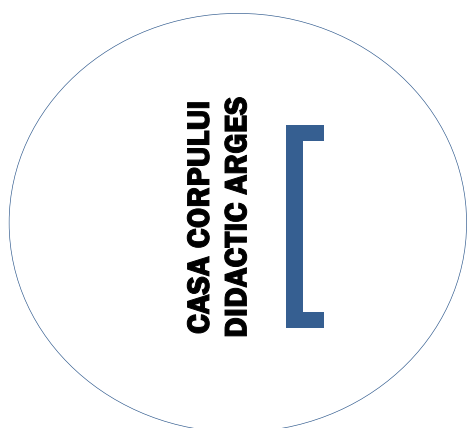
O altă formă de implicare în promovarea cărții este activitatea de donare de cărți, de la școlile cu un număr mai mare de volume, către școlile care nu sunt foarte bine dotate, acțiune desfășurată și de școala noastră.

Există diferite organizații care își desfășoară activitatea tot în această direcție, a captării interesului elevilor către cărți. De exemplu organizarea unor concursuri în care elevii au de citit un anumit număr de cărți în limba engleză, corespunzătoare nivelului lor de evoluție la această limbă străină. Participanții au primit diplome și cadouri cărți în limba engleză.

Fiecare cadru didactic, la disciplina pe care o predă, poate recomanda elevilor să se documenteze din anumite cărți științifice, să folosească culegerile sau revistele științifice, gazete.

Succesul demersurilor de a implementa aceste activități depinde de implicarea fiecăruia dintre noi!

prof. Pahonțu Alina, Școala Gimnazială "Alexandru Davila" Pitești

NEVOIA DE..." A CITI "

Mircea Eliade spunea: "Cetim ca să trecem examenele (lectura de studiu), ca să omorâm timpul (lectura de loisir) sau cetim din profesiune (lectura informativă). Lectura ar putea fi un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un instrument de informație sau de contemplație."

Cartea este element component al culturii unei națiuni, ea face parte din acele bunuri a căror valoare sporește în timp datorită informațiilor și calității acestora, transmise de-a lungul generațiilor, cititorilor .

Biblioteca poate fi considerată un templu al lecturii, al discursului celor importante spirite ale culturii universale, din vremuri străvechi, de la primele scrieri, și până astăzi. Biblioteca ne susține în procesul de studiu și de cercetare, contribuie la dezvoltarea socială și culturală, satisface nevoia de informare, este un mijloc de comunicare eficient între cititori și cei care creează sau pun în circulație cartea, implicit, informația.

În perioada comunismului, bibliotecile erau adevărate refugii intelectuale, unde puteai scăpa de îndochinarea socială, iar lectura, în lipsa altor mijloace de desfătare a spiritului, era un atu apropiat aristocratic. În vreme de tranziție, însă, natura lecturii se modifică profund. Se modifică, în primul rând, cerințele de lectură ale cititorilor, ca efect al nevoilor lor sociale, economice, spirituale, în continuă și rapidă schimbare, ca și vremurile pe care le trăim.

Astfel, se impune revitalizarea rolului bibliotecii, ca instrument important al dezvoltării spirituale și culturale. În condițiile economiei de piață, a cerințelor crescute de reconversie a forței de muncă care solicită formare profesională continuă, lectura apare ca o necesitate în orice moment al vieții active a indivizilor.

Ca urmare, se modifică și natura serviciilor oferite de bibliotecă și bibliotecar menite să satisfacă cerințele diferențiate și individuale de lectură ale cititorilor, care presupun răspunsuri individualizate.

Afluxul de cititori în biblioteci a crescut simțitor în ultima vreme, determinat, în primul rând, de creșterea prețului la cărțile noi, dar și de orientarea învățământului către studiul individual/on line.

Un pas important în modernizarea bibliotecilor îl constituie informatizarea bazei de date , crescând astfel, accesul la informație, o utilizare mai bună a surselor de informare sau crearea mai multor oportunități de colaborare.

Astfel, bibliotecarul renunță la rolul lui tradițional și devine un participant activ al comunității educaționale, venind în întâmpinarea elevilor și a dascălilor prin parteneriate și activități de colaborare.

Bibliotecarii și dascălii au o misiune comună: a pune cartea în mâinile și sufletelor tinerilor. Pentru a face acest lucru trebuie să ai calități deosebite: să fie un pasionat cititor, să aibă tact, să fie discret, să aibă disponibilitate și calm, să fie un manager al cunoașterii.

Primul contact cu biblioteca este foarte important, iar dascălii și bibliotecarii au rolul de ghizi în acest univers nemărginit de cunoaștere. Prima impresie contribuie la fixarea unei imagini în spiritul noului cititor, o primire proastă, rece și anostă având efecte lungi și dezastruoase.

În acest proces de culturalizare a tinerilor elevii, bibliotecarii au un rol mai complex, nu mai sunt doar intermediari, ci devin parteneri ai cadrelor didactice în scopul educării cititorilor.

Generațiile tinere de elevi manifestă un interes scăzut față de lectură, preferând surse de informare media (TV, internet), adeseori dăunătoare intelectului unui minor, din cauza lipsei de selectivitate.

În acest context, școala are o obligație morală să educe gustul pentru cultură al elevului, prezentându-i CARTEA, astfel încât aceasta să devină un mijloc de învățare pentru tânărul cititor.

Sunt elevi care din diverse motive nu au acasă o bibliotecă proprie și atunci școala prin dascăli și bibliotecari este cea care trebuie să trezească elevilor interesul și dragostea pentru citit.

Educația realizată în școli pe baza ariilor curriculare trebuie completată și individualizată cu o paletă variată și adecvată de cărți, completare ce se poate realiza cu succes prin lectură suplimentară în bibliotecă sau acasă, ajutați de personalul specializat.

Dascălul trebuie să-l îndrume pe elev să perceapă cartea ca pe un "minunat și statornic prieten" și să-l familiarizeze cu manifestările cultural-artistice, cum ar fi: șezatoarea literară, concursuri pe teme literare, expoziții de carte, de desen, etc.

Astfel de proiecte cultural-educative au ca finalitate consolidarea încrederii în resursele proprii, socializarea, cunoașterea reciprocă a elevilor prin participarea la diferite acțiuni și evenimente, deasemenea își propun să readucă în sufletele copiilor dorința de a citi și, sperăm, că deprinderea de a citi să devină o obișnuință, iar cartea "de bună calitate" să fie un prieten nedespărțit al acestora.

Lectura facilitează înlăturarea unor bariere de comunicare, clarifică unele probleme frecvent întâlnite în practica didactică și se înscrie în direcția de dezvoltare a învățământului în cadrul reformei.

Să nu uităm că, literatura nu e doar o formă de cunoaștere, ci și una de destindere, iar biblioteca poate fi implicată activ în educația copiilor prin oferta de carte și prin diverse acțiuni culturale și de aceea ar trebui să stea în atenția dascălilor, dar și a părinților.

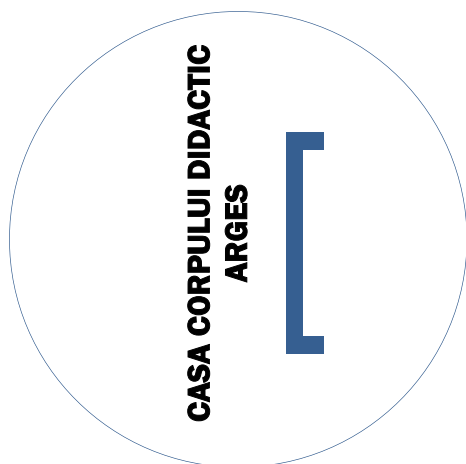
Organizarea unor activități literare, aplicate, cu diverse tematici din cât mai multe domenii (științele naturii, pictură, ecologie, istorie, tradiții, meșteșuguri populare, etc.) va stimula creativitatea elevilor și va crea o legătură mai strânsă a acestora cu școala.

Privită din această perspectivă, lectura va putea fi o alternativă plăcută de petrecere a timpului liber.

BIBLIOGRAFIE

1. Bîrsan Lucia - Formarea utilizatorilor bibliotecii, Biblioteca Centrală Universitară, București
2. Tăutu Ioana – Biblioteca publică-instituție de protecție socială în domeniul culturii
2. Parteneriat educațional, încheiat între CSEI "SF. FILOFTEIA" Valea Mare-Ștefănești și Biblioteca Județeană "Dinicu Golescu"

Petre Monica, Centrul Școlar de Educație Incluzivă "Sfânta Filofteia" Ștefănești, Argeș

IN LUMEA LUI EMINESCU

Lumina plăpândă și timidă a dimineții dezmiardă natura adormită, îmbrăcată într-un voal de rouă ce strălucește asemenea unor diamante sub pulberea de aur a răsăritului. Soarele, precum o minge de foc se ivește pe infinitul azuriu, vestind începutul unei înșorite zile de vară.

Dis-de-dimineață, am pornit spre orizont, cu gândul de a atinge marginea lumii, de a ajunge acolo unde munții devin fantasme și totul pare feeric. În inima pădurii, razele jucăușe ale soarelui pătrund printre ramurile de smarald ale stejărilor. În stânga și în dreapta, oriîncotro îți îndrepti privirea, vezi copaci înalți și falnici încărcăți de lumină și culoare care își întind cu grație crengile în înaltul cerului.

Falnicii stejari cu trunchiuri de argint și nesfârșita boltă de verdeață mă atrag în universul tainic al naturii ocrotitoare. Îmi amintesc cu emoție de vremurile în care un tânăr visător cutreiera codrii sălbatici, simțind chemarea veșnică a pădurii. Parcă văd băiatul de odinioară care, dornic să descopere cele mai vechi taine ale universului străbătea meleaguri pustii, fiind fermecat de ciripitul voios al păsărilor și de susurul dulce și somnoros al apei. Glasul pădurii îl îndemna să-și destăinuie dorurile și să-și deschidă sufletul.

La orizont, munții maiestuoși care se înalță semeți asemenea unor coloane infinite purtând salbe de stâncă, mă trezesc din visare prin măreția lor. Îmi continui urcușul anevoios în arșița amiezii spre zarea poleită de aur.

Timpul trece pe nesimțite, iar soarele începe să apună, natura scaldându-se în valurile roșiatice ale amurgului. Păsările și găzele stropite în culori multicolore se ascund somnoroase prin frunzișul des, iar umbrele nopții inunda padurea, furând sclipirile rubinii de pe cer.

Deodată, parcă totul se cufundă într-un somn profund. Doar baladele greierilor răsună în liniștea adâncă. Poposesc pe mușchiul de catifea și gândul îmi zboară la băiatul care se culca adesea lângă izvor, blând îngânat de-al valurilor glas. Luna îl veghea și îl ocrotea grijulie, iar sclipirile de pe cer și văpaia de peste ape îi dădeau o stare de visare.

Încet, încet mă pătrund într-o lume de basm, teiul se deschide și din trunchiul lui iese crăiasa cu ochii plini de vise care privește înlăcrimată spre cartea cu poezii de Mihai Eminescu, de lângă mine. Regina albă a nopții răsare în universul meu, iar miile de stele împânzesc bolta cerească. O ploaie de lumină argintie se revarsă asupra volumului meu de poezii.

Sub clar de lună mă aflu eu... Doar eu și paginile cărții... Totul din jur dispare. Citesc despre visul meu și al copilului de odinioară, visul de a ajunge la orizont, de a afla tainele naturii. Pășesc încet ... cu grijă ... ca să nu-i tulbur eternitatea.

prof. Podaru Daiana Elena, Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

PLEDOARIE PENTRU INTRODUCEREA BUNEI-CUVIINȚE ÎN VIAȚA ELEVILOR DE ASTĂZI CITIND ÎN CADRUL UNEI BIBLOTECI SCOLARE

Trăim într-un ritm trepidant, într-un mediu încărcat de informații pentru elevii nostri care își petrec cea mai mare parte a timpului lor pe rețelele de socializare și ne străduim să îi transformăm în cei mai buni elevi la materia pe care o predăm. Dar oare nu am uitat ceva? Oare nu mai este și un alt lucru esențial pe care să îl transitem elevilor nostri și anume buna-cuviința, cea mai greu de predat elevilor de astăzi.

Într-una din lucrările sale, filosoful moralist Seneca a scris: "Ceea ce nu oprește legea oprește buna-cuviință". Această afirmație se referă la legile imperiului roman, dar ea a rămas valabilă și pentru legile statelor până în zilele noastre, căci niciun legiuitor nu a făcut, până acum, o lege care să cuprindă toate raporturile dintre oameni, în orice împrejurare, spre a nu mai fi nevoie de regulile bune-cuviințe.

Legea statului este obligatorie, buna-cuviință este voluntară. Legea statului nu ne obligă să ajutăm un bătrân, o doamna cu un carucior să se urce în autobuz, să carăm sacosa vârstnicei care locuiește în apropiere, să fim recunoscători dar nici nu ne oprește să invidiem, să urâm, să fim bătărași sau să folosim un limbaj obraznic. Faptele și atitudinile care vădesc o aleasă purtare le datorăm bune-cuviințe, ale cărei reguli le urmărim de bunăvoie, convinși fiind că așa e bine, așa e uman, așa trebuie să se poarte oamenii între ei, spre a trăi în pace și bună înțelegere.

Aplicarea legilor unui stat este supravegheată de organele sale executive. Respectarea regulilor bune-cuviințe este observată și controlată de părinți, profesori, colegi, de oricine și-n tot locul. Oricine are dreptul de a atrage atenția unui necuviincios, că fapta sau vorbele lui sunt contrare regulilor bune-cuviințe, iar dacă nu totdeauna i se spune în față, cei ce au văzut sau au auzit necuviința lui pot să-i formeze o atmosferă defavorabilă între cei din jur, mai ales în mediul școlar. Și cui îi place să fie apreciat ca lipsit de bună-cuviință?

Cel ce calcă legea și pedepsit dar elevul care calcă regulile bune-cuviințe e certat de profesor și probabil iertat. Într-un mediu școlar ideal, elevii ar trebui să respecte regulile bune-cuviințe din convingere ori cel puțin de rusine față de cei care îl văd sau îl aud.

Este o legătură între sensibilitatea unor oameni și buna-cuviință, dar nimeni nu poate spune că e cunoscător al bune-cuviințe fără să o fi învățat de la cineva, fără educație. Buna-cuviința este rezultatul educației, este efectul educației, este chiar scopul educației. Până către mijlocul secolului al XIX-lea, buna-cuviința era printre materiile de învățământ ce se predau obligatoriu în școli sub diferite denumiri. La români se numea hristoitie. Primul autor de manual de hristoitie în limba română a fost Anton Pann care în 1834 a publicat lucrarea în versuri „Hristoitie au școala moralului, care te învață toate obiceiurile și năravurile cele bune”.

Buna-cuviința, făcând parte din morală, din etică putem să o numim o „știință a purtării” și ca toate științele e în continuă evoluție, în continuu progres, e în pas cu civilizația și noile invenții. Regulile fundamentale ale bune-cuviințe nu cad, nu se demodează, și nu se desființează. În zilele noastre când deosebirile și distanțele dintre țări și continente se micșorează datorită mijloacelor rapide de informare, internetului și rețelelor de socializare dând posibilitatea elevilor de toate națiunile să facă schimburi culturale și de idei, este necesar să se cunoască cât mai multe reguli universale de purtare, pe care toată lumea civilizată le practică, în vorbire, în gesturi și mai ales în fapte. Deci profesorul ar trebui să îi învețe pe elevi în primul rând să fie oameni buni și bine educați indiferent de timpul în care se face educația.

profesor Pop Ana-Maria, Scoala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

UNIVERSUL DIN CĂRȚI

Cărțile reprezintă o sursă inepuizabilă de informații care au potențialul de a lărgi orizonturile celui ce are curiozitatea să le cerceteze. De la Gutenberg incoace, cartea a trecut prin mai multe epoci și a ajuns în secolul al douăzecilea să fie un instrument prin care masele au avut acces la cunoștințele acumulate de-a lungul veacurilor de către minți luminate sau au putut să se delecteze cu creații de excepție din literatura popoarelor lumii. În secolul nostru, însăși noțiunea de carte s-a schimbat: acum mii de pagini încap într-un dispozitiv electronic de mici dimensiuni pe care îl putem purta cu noi oriunde.

Știm că școala are menirea de a forma un lector competent, dar și un cititor care să-și formeze gustul propriu pentru lectură, astfel încât acesta să devină un cititor activ pe tot parcursul vieții. Din păcate, realitatea din ultimii ani ne-a demonstrat că elevii nu citesc nici măcar lecturile obligatorii și preferă să apeleze la rezumate gata făcute pe care le caută pe internet. Timpul pe care l-ar petrece citind îl irosesc navigând pe internet, schimbând impresii pe rețele de socializare, uitându-se la televizor sau vorbind la telefon și trimițând mesaje prietenilor. Iar cărțile rămân mereu în afara sferei lor de interes. Elevii care nu citesc sunt prinși într-un cerc vicios: citesc cu greutate, nu le place să citească, nu citesc mult, nu înțeleg ceea ce citesc.

Cauzele acestui fapt îl constituie fie lipsa deprinderii de a citi, fie lipsa interesului pentru lectură care le este transmisă în familie. Misiunea școlii de a-i stimula pe elevi să citească este cu atât mai grea cu cât în unele familii nu există modele care să promoveze lectura. Dacă un copil a văzut că părinții și frații mai mari nu citesc, nu va avea încrederea de a citi el însuși. De aceea intervenția învățătorului în clasele ciclului primar este absolut necesară în vederea formării gustului pentru lectură.

În ultimii ani se acordă o importanță sporită orelor de lectură în ciclul primar și gimnazial, iar unul din obiectivele pentru anul școlar a fost „Îmbunătățirea competențelor de lectură” la elevi, pentru a-i ajuta să deprindă plăcerea lecturii și a-și lărgi orizontul prin reflexia personală asupra informațiilor cuprinse în cărți.

Beneficiile lecturii sunt numeroase și merită pe deplin efortul de creare a acestei deprinderi începând cu vârste fragede. Se știe că lectura duce la dezvoltarea proceselor intelectuale superioare de tip reproductiv, în mod deosebit a proceselor memorial-logice, a imaginației și a gândirii creatoare. Astfel, un elev obișnuit să citească va putea îndeplini cu succes o sarcină în care trebuie să-și folosească imaginația, să fie original. De asemenea, lectura dezvoltă vocabularul elevilor, mobilizează procesele intelectuale și duce la creșterea capacității de participare emoțională la propria acțiune de creație.

Lectura poate avea loc în clasă, unde, din păcate, limita de timp și necesitatea exploatarea didactică a textelor propuse fac ca aceasta să reprezinte doar un moment al unei lecții, sau în afara școlii. Lectura care deschide noi orizonturi înspre cunoștințe pe care individul nu le-ar putea afla prin experiența personală este cea care are loc în afara orelor și reprezintă în mod obligatoriu un efort individual, conștient, de învățare.

În acest context este important de amintit ce se întâmplă la liceu, când elevii nu mai au acele ore de lectură reintroduse în programă, și când profesorii se lovesc de lipsa interesului elevilor pentru citit.

Aceștia din urmă preferă să caute informații gata prelucrate, nu depun efortul de a parcurge ei înșiși operele literare cerute și dovedesc stângăcie în utilizarea resurselor pe care le-au găsit în rezolvarea cerințelor de la clasă. Astfel,

ei nu se descurcă în rezolvarea sarcinilor de lucru, nu pot reproduce evenimente sau descrie personaje din romane și pierd ocazia de a descoperi ei înșiși lumi demult apuse sau universuri imaginare care ar putea juca un rol important în dezvoltarea lor ulterioară.

Fiecare carte pe care o citim reprezintă o incursiune într-un univers în care realitățile și legile ce-l guvernează se construiesc pe măsură ce parcurgem paginile ce lărgesc orizontul cărții.

Marele avantaj al cărților îl reprezintă faptul că poți citi o carte când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Cartea ne așteaptă să revenim ca să (re)descoperim valențe ascunse sau să ne imaginăm încă o dată un peisaj sau un eveniment. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții care încă mai reprezintă un punct de referință între sursele de documentare.

Este unanim acceptat faptul că noul univers comunicațional a afectat atât destinul cărții tradiționale, cât și al lecturii. Noile tehnologii influențează pozitiv dimensiunile, conținutul și calitatea lecturii, ducând la noi oportunități, cum ar fi posibilitatea accesării conținutului unor documente aflate la distanță și a reproducerii integrale sau parțiale a acestora. În acest sens, cărțile în format electronic, precum și cărțile puse la dispoziție de Google Books facilitează accesul marelui public la diverse lucrări de specialitate și opere literare. Totuși, simplul fapt al accesării facile nu rezolvă problema lipsei de interes pentru conținutul cărților care sunt la un click distanță.

Chiar dacă vom rămâne cu unele întrebări la care răspunsurile se conturează pe măsură ce diverse programe de popularizare a lecturii se desfășoară în țara noastră, avem deja răspunsuri care vin de la cei mai mici dintre elevi. Elevii din școala generală au început să citească la școală în orele de lectură și acasă și au șanse să-și dorească să citească mai mult pe mai departe. Poate că ei ne vor ajuta să influențăm soarta lecturii pentru că universurile din cărți să nu treacă pe lângă mulți dintre noi lăsându-ne ignoranți și mulțumiți cu sine, ci să ne îmbogățească mintea și să ne înalțe spiritul.

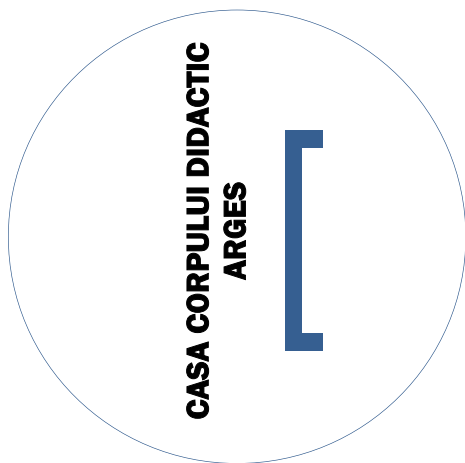
Bibliografie:

1. Cornea, P., (1988), *Introducere în teoria lecturii*, Ed. Minerva, București;
2. Sachelarie, O.M. (2008), *Mass media, comunicare și comunitate*, Sesiune de comunicări științifice, București;
3. Steele J. L., Meredith, K. S., Temple, C. (1998) *Lectura și scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice*, vol. I și II, editat de Centrul Educația 2000+ în cadrul proiectului ”Lectura și scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice”;

Webografie:

1. <http://asociatia-profesorilor.ro/educarea-gustului-pentru-lectura.html>
2. <http://www.avarvarei.ro/eticheta/beneficiile-lecturii/>

prof. înv. primar Poșircă Elena Alina, Școala Gimnazială Nr.6, sector 1, București

COMPOZIȚIA PLASTICĂ

Tabloul nu este doar expresia înțelegerii exacte a componentelor sale materiale, ci fuziunea perfectă a două planuri: cel obiectiv, al pânzei și al instrumentarului și cel interior, imposibil de cuantificat, al memoriei „estetice”, al

proiecțiilor vizionare. În vederea surprinderii dinamicii conștiinței artistice și a conștiinței de sine a ființei umane prin însuși actul artistic ce structurează, dă sens, compune realitatea imediată vom pune în discuție compoziția în spațiul plastic.

Compoziția constă în modalitatea organizării elementelor de limbaj plastic într-un ansamblu omogen, echilibrat, capabil să transmită privitorului emoția și mesajul artistului. **Clasificarea compoziției** specifice artelor plastice se face urmărind mai multe criterii: în funcție de destinația acesteia, de principiile care stau la baza organizării, precum și în funcție de tehnicile și materialele utilizate, compoziția poate fi **plastică sau decorativă**. Raportarea la realitate, caracterul elementelor compoziționale și mesajul mijloacelor de expresie conținute determină departajarea compozițiilor în alte două categorii: **figurative și nonfigurative**.

Compoziția plastică reprezintă un mod de organizare a unei suprafețe, relațiile stabilite cu ajutorul elementelor de limbaj (puncte, linii, forme, culori sau valori) și al mijloacelor de expresie plastică (contrast, ritm, armonie, proporție, echilibru, simetrie-asimetrie, suprapunere, juxtapunere) ce se supun problemelor specifice artelor plastice. Compoziția nu copiază realitatea, ci o transformă, pictorul folosind o nouă ordine, o nouă realitate conținută într-o expresie plastică subordonată unei teme și unui scop.

Principiile compoziționale de care se ține seama la alcătuirea compoziției plastice sunt:

- paginația (dispunerea elementelor în spațiul plastic);
- structura (shema de ansamblu prin care elementele sunt distribuite);
- proporția (armonia stabilită între elemente);
- contrastul (opoziția dintre elemente: mare-mic, cald-rece, închis-deschis);
- ritmul (repetarea voită a unui element).

Modalitățile de organizare a compoziției plastice sunt:

- compoziția în friză: compoziție în registru, compoziție în triunghi, compoziție circulară, compoziție în spirală;
- compoziție radială: compoziție pe verticală, compoziție pe orizontală, compoziție pe diagonală (oblică).

În funcție de schema de organizare se obțin compoziții închise și compoziții deschise, compoziții cu efect static și compoziții dinamice.

Compoziția închisă sugerează că acțiunea se desfășoară în interiorul spațiului plastic având un centru de interes, elementele fiind ordonate pe scheme compoziționale în formă de triunghi, pătrat, cerc, oval.

Exemplu de compoziție închisă. Tablou „Hora”, , Mircea Cojocaru

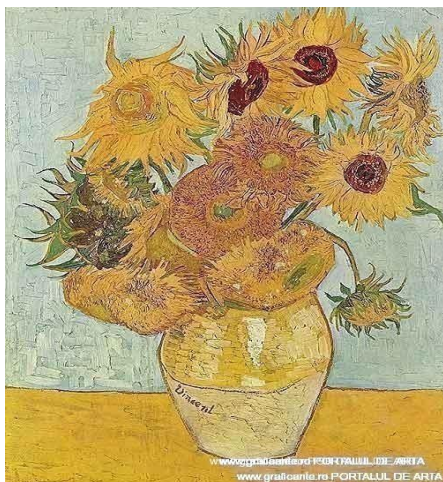
Compoziția deschisă sugerează că acțiunea se continuă și în afara spațiului plastic, având unul sau mai multe centre de interes. Centrul de interes este zona din compoziție către care se îndreaptă prioritar privirea și se obține prin aglomerare de detalii, modulări liniare (subțire - gros), contraste (închis - deschis, cald - rece, mare - mic, aglomerat - curat).

Exemplu de compoziție deschisă. Tablou „The picnic,, , George Goodwin Kilburne

În ordonarea elementelor compoziției plastice închise sau deschise trebuie să se țină seama de **ritm**, întrucat prin el se structurează mișcarea, dinamismul compoziției. Acesta ia naștere prin succesiunea intențională a elementelor de limbaj plastic. Expresivitatea ritmului plastic constă în modalitatea de ordonare a elementelor de limbaj plastic. Cu cât organizarea ritmurilor este mai inedită prin noutatea ei, cu atât compoziția este mai expresivă.

Compoziția statică se realizează prin organizarea semnelor plastice într-un echilibru stabil, elementele constitutive încadrându-se într-o formă geometrică stabilă (triunghi, pătrat, dreptunghi, piramidă).

Exemplu de compoziție statică. Tablou „Florea-soarelui ,, , Vicent Van Gogh

Compoziția dinamică presupune structurarea semnelor plastice într-un echilibru instabil prin folosirea liniilor curbe, spirale, oblice, întretăiate ce dau configurației ansamblului impresia de mișcare, dinamism. Are în general un singur centru de interes, compoziția dinamică poate avea mai multe centre de interes.

Exemplu de compoziție dinamică. Tablou „Nașterea lui Venus,, , Sandro Botticelli

Compoziția decorativă presupune îmbinarea elementelor plastice într-un tot armonios. Aceste elemente pot fi împrumutate din natură, geometrie, din arta popoarelor antice, din arta modernă, arta populară sau din imaginație. Înglobarea unitară și armonioasă a acestor elemente în forme compoziționale nu poate fi făcută decât pe baza cunoașterii principiilor compoziționale decorative (repetiția, alternanța, simetria etc.).

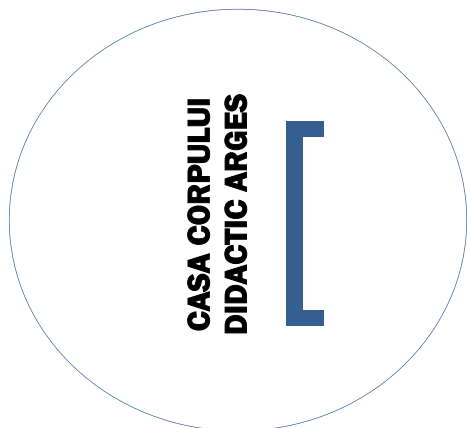

Exemplu de compoziție decorativă. Tablou „Ștergar țărănesc,, , Vicas Delia

Repetiția este un procedeu de ornamentare, de compunere a unor elemente, motive, ținându-se seama de ritm și cadență, presupunând fie repetarea unui element de limbaj plastic (punct, linie, pată, formă), fie repetarea unui motiv decorativ. **Alternanța** este o succesiune de cel puțin doua elemente diferite ca formă, mărime, culoare și poziție.

Simetria exprimă echilibru într-o compoziție plastică; ea presupune existența unei axe ce are de o parte și de alta elemente și motive așezate la distanțe egal depărtate de ea. O formă este simetrică dacă axa de simetrie o împarte în două părți egale, ale căror puncte coincid prin suprapunere.

prof. Prodan Elena, Școala Gimnazială „Alexandru Davila,, Pitești

DESPRE CARTE ȘI IMPORTANȚA LECTURII

MOTTO:

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită
Mâinile mele, care te-au deschis“

Tudor Arghezi

Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit. De aceea, dragă cititorule, te poftim și noi în *lectura cărții de față pentru a ne însoți și afla împreună ce este cartea pentru noi, pentru cei ce o răsfoiesc și caută să se adape din slovele ei.*

De altfel, cartea este comoară fără de preț, în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții că le poată folosi în voie. „Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir de secole ale vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Iubiți cartea, îngrijiți-o și citiți cât mai mult. Cartea ne este prieten credincios, de nădejde“¹.

Iată cât de plastic și convingător a menționat G. F. Morozov în lucrarea sa „Cărți prietene”, arătând importanța cărții pentru cititor. Dar nu a încheiat gândirea sa despre carte aici. Comentând mai departe despre importanța personajelor dintr-o carte, a spus că „în compania lor nu i se urăște niciodată. Personajele - zicea el mai departe — sunt gata să-mi răspundă la orice întrebare. Unii îmi povestesc despre lucruri de demult, alții îmi dezvăluie tainele naturii, mă învață cum să trăiesc, alții, cum să mor... Acești prieteni sunt cărțile mele”.

Dar pentru a încerca a „defini” actul intelectual de care ne ocupăm, încercare făcută de-a lungul a peste cinci secole ele când există cartea în forma ei actuală, cuvintele marelui nostru cronicar Miron Costin ni se par cele mai izbutite din punct de vedere metaforic: „...că nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”. La urma urmelor, nici o definiție propriu-zisă nu poate fi atât de exactă și cuprinzătoare încât să înglobeze în granițele ei această complexă misiune de fiecare zi: cartea și lectura ei.

În cartea sa „Povestiri despre cărți” Smirnov-Sokolski nu numai că preamărește - cartea, dar face un poem de slavă cărții, afirmând că acest obiect fie el cât de mic este cel mai minunat din lume. Cartea merită să devină nu numai „cartea de căpătâi a specialistului, a bibliografului” ci mult mai mult. Cartea să ne fie tovarășă nelipsită în serile petrecute în familie. Lectura ei e nespuse de folositoare tineretului căruia îi aparține întotdeauna viitorul.

Noi trebuie: să avem dragoste pentru carte, pentru că ea răsplătește generos dragostea ce i-o purtăm. Ea te instruește chiar și fără să i-o ceri și poate, când nici n-o dorești. Căci mare e puterea cărții! Această putere crește și mai mult dacă deschizi inima în fața cărților, dacă le întrebi cum trebuie să trăiești, care este rostul vieții, cum să fii cetățean destoinic al patriei tale, demn de poporul tău. De altfel, în carte cauți răspuns la problemele ce-ți stau în față. Spre deosebire de celelalte surse de informație intelectuală ca: radioul, televiziunea, cinematograful, internetul, avem un mare avantaj față de aceasta pentru că tăcerea adâncă a cărții spune mult și complet. Un singur dezavantaj îl are cartea: că nu vorbește, decât atunci când o întrebi; nu este bineînțeles o slăbiciune, ci un specific al acestor prieteni discreți.

Cartea reprezintă mai întâi cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte,

dar ele reprezintă de fapt o stare cataleptică a istoriei omului, pe care fiecare dintre noi o poate risipi, înviind o lume nebănuită.

Nu ignorăm radioul, televizorul sau internetul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Instruirea și cultura nu se fac numai prin presă, prin radio și cinematograf sau internet, prin televiziune sau pe cale orală.

În afara cărții nu poate fi concepută azi o cultură sistematică a individului și implicit a societății. O carte o citești când vrei, cum vrei și de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel. Ia fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. O regăsești oricând la fel de credincioasă și discretă.

Cartea nu te face să roșești de propria-ți ignoranță.

„De peste patru secole și jumătate cartea este o componentă majoră a culturii noastre naționale. Ea e martora zbuciumatei noastre istorii, dovada luptei pentru libertate socială și independență națională, tezaur de cunoștințe și frumuseți spirituale, stindard al emancipării și luminării cugetului, mesager al culturii altor popoare, instrument de răspândire în mase a progresului și civilizației”².

Fiecare literat, gânditor al vremurilor trecute și de azi, definește și arată cu multă prisosință influența pe care o exercită asupra educării omului, cartea.

„Frumoasă și de folos zăbavă” — la Miron Costin, „Urmă sacră în care zace gata să învie sufletul poporului” — la Mihail Sadoveanu, ajunge și în basmul cult să se afle în zestrea lui: „Făt-Frumos, cel cu cartea în mână născut”; la Alexandru Vlahuță devine o chemare dramatică, un fel S.O.S. al sufletului, un „pamflet” la Caragiale, iar în rândurile poporului, care îi înțelege necesitatea practică, socială, devine lapidară axioma: „ai carte, ai parte”. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. De aceea trebuie să vorbim de funcția cărții ca mijloc de educare a omului.

Există numeroase funcții pe care cartea le îndeplinește, între acestea cea mai înaltă menire a cărții e cea instructiv-educativă. Întregul proces de învățământ, de la cel preșcolar la cel post-universitar se bazează pe cartea-manual. Transmiterea sistematică și cât mai completă a cunoștințelor dobândite de omenire de-a lungul timpului prin stăruitoare eforturi nu se poate face decât prin intermediul școlii, al cărților școlare.

Dar nu numai manualul are o funcție instructivă. Drumul învățării și citirii unei cărți n-are sfârșit; toate cărțile bune pot să ne învețe câte ceva pe planul științei, tehnicii, artelor, moralei, comportamentului etc. Cine consideră că după ce a încheiat procesul de învățământ în școală și a obținut o diplomă, a încheiat totodată și contactul cu cartea, acela a renunțat la ambiția progresului.

Efortul și dorința spre lectură continuă, sistematică, vizând o perspectivă, reprezintă condiția oricărui succes personal.

Cartea îți oferă posibilitatea să te oprești mai multă vreme asupra unui pasaj, să te întorci la altul pe lângă care ai trecut în grabă, dar la care simți nevoia să revii, să meditezi îndelung în timpul lecturii și după ce ai terminat-o, să reiei cartea oricând dorești.

Piesa de teatru, filmul, emisiunea radiofonică sau internetul ne impune un anumit ritm de urmărire și înțelegere, ne împiedică să insistăm mai mult asupra unor momente care ne-au interesat sau care ne-au plăcut mai mult, iar reluarea operei în întregime este, de multe ori în afara posibilităților noastre.

Astăzi, filmele, diapozitivele, emisiunile de radio și televiziune, programele educaționale pe internet sunt folosite cu succes în școli ca mijloace moderne de învățământ. Dar trebuie de reținut faptul că ele completează, lămuresc instructiv cunoștințele predate la curs și nu pot înlocui definitiv manualul — cartea ca obiect de studiu și lectură.

Manualul sprijină direct pe elev și student în fixarea cunoștințelor expuse la lecții.

O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice.

Alegerea cărților potrivite este numai primul pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța studiului asupra lecturii

Nu este vorba despre studierea literaturii, ci de un studiu asupra lecturii la clasă și în afara clasei efectuat, de elevii ciclului primar. Importanța studiului lecturii literare în școală și în afara ei, decurge din conținutul și trăsăturile caracteristice ale literaturii ca formă complexă, specifică a conștiinței sociale.

Specificul artei de a reflecta realitatea în imagini artistice conferă actului cunoașterii un puternic coeficient emoțional care dublează influența asupra rațiunii umane cu influența nemijlocită asupra sentimentelor. Așa cum spunea M. Gorki, „literatura ca ramură a artei are calitatea deosebită de a se adresa deopotrivă minții și inimii cititorului, contribuind astfel la instruirea și la educarea lui”³.

„Literatura nu are însă o simplă valoare documentară, ci dezvăluind sentimentele și gândurile oamenilor, reacțiile lor sufletești în cele mai variate situații, ea are o mare importanță social-educativă. Creația artistică, fiind strâns legată de experiența de viață a artistului exprimând atitudinea creatorului ei față de problemele sociale pe care le abordează, determină o cunoaștere activă a realității, contribuie la formarea și orientarea concepțiilor cititorului despre societate. Culoarea puternic emoțională a cunoașterii realității prin intermediul operei de artă îi mărește forța, educativă, cu atât mai mult în școală, unde particularitățile psihice ale vârstei îi fac pe elevi deosebit de sensibili la acest mod de cunoaștere”⁴.

Disciplinele studiate de elevi în școală nu dau decât elementele de bază ale științei respective, urmând ca prin studiul individual sau în cadrul unei specializări, fiecare individ să-și desăvârșească cunoștințele. Spre deosebire de celelalte obiecte de învățământ, literatura nu impune neapărat un domeniu de specializare, ci cunoașterea ei este necesară oricărui om, ce vrea să se cultive, indiferent care va fi domeniul specializării și activității sale ulterioare. Privit din aceste două puncte de vedere imposibilitatea de a cuprinde vastitatea operelor literare în cadrul lecțiilor și importanța literaturii pentru formarea intelectuală a oricărui om, studiul literaturii în afara clasei capătă o importanță deosebită. Și tot mai deosebită va fi valoarea operelor citite, când am terminat studiile medii sau chiar pe cele universitare. Studiul literaturii nu trebuie să se termine odată cu terminarea liceului sau a facultății. Până aici de-abia a început să se concretizeze ceea ce am învățat pe băncile școlilor, iar de-acum în anii următori absolvirii, lectura este necesară ca și „*apa pe care o bem*”. Ea ne conduce spre definitivarea unei soluții căutate la locul de muncă, ne învață cum să muncim mai bine și mai ușor, ne îndrumă pe căi frumoase atunci când am abandonat un drum luminos, ne conduce spre noi idei și teoreme în știință, ne face să ne bucurăm sau să ne întristăm atunci când o citim, pentru că de multe ori ne recunoaștem în personajele unei cărți.

Prin studiul literaturii în afara clasei și a școlii se înțelege în primul rând lectura dirijată sistematic și progresiv în familie, școală și bibliotecă a tuturor preșcolarilor, elevilor și tineretului, cu multă grijă din partea cadrelor chemate să popularizeze și să dirijeze orice carte pentru vârstele potrivite.

NECESITATEA ÎNDRUMĂRII LECTURII PARTICULARE

Necesitatea îndrumării lecturii elevilor este indiscutabilă. Nu se pot contesta incapacitatea copilului și chiar a adolescentului de a se ghida fără greș în noianul de opere literare ce-i stau la îndemână și nevoia călăuzirii lui în anii de formare intelectuală. Important este în ce măsură se poate exercita îndrumarea și până unde trebuie să meargă ea.

Dificultatea cea mai mare apare în momentul în care trebuie să se treacă la trierea cărților în: recomandabile și nerecomandabile copiilor. Sunt cărți dăunătoare prin conținutul lor, dar și contraindicate din cauza inaccesibilității la o anumită vârstă.

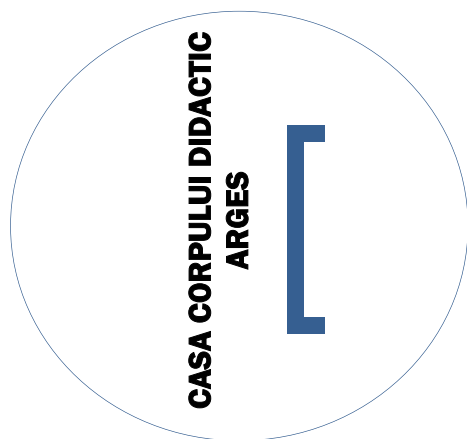
Elevii au nevoie de sprijinul celor maturi nu numai în aceste cazuri, ci și atunci când, fără să-și dea seama, citesc cărți care depășesc puterea lor de înțelegere sau când furăți de un anumit gen de literatură — *romane polițiste, cărți de aventuri*, neglijând lectura unor scrieri recomandate de programa școlară.

BIBLIOGRAFIE

- Ausubel, D. — *Învățarea în școală*, E.D.P., București, 1981.
Bruner, J. — *Pentru o teorie a instruirii*, E.D.P., București 1970.
Bruner, J. — *Procesul educației intelectuale*, E.D.P., București, 1970.
Clara Chiosa Georgeta — *Metodica predării literaturii*, E.D.P., București, 1964.
Maxim Gorki — *Despre literatură și artă*, E.P.L.A., 1953.
Fagvet, E. — *Aria de a citi*, Editura Albatros, București, 1975.
Fischbein, E. — *A învăța și a înțelege*, E.D.P., București, 1969.
Gagne, R. M. — *Condițiile învățării*, E-D.P., București, 1975.
Georgescu Titus, N. — *Cartea și biblioteca*, Editura Științifică, București, 1972.

Radu, N. — *Învățare și gândire, Editura Științifică și enciclopedică, București, 1976.*
Rudniaski, Y. — *Cum să înveți, E.D.P., București, 1972.*
Scorțeanu, V. — *Să învățăm să citim rapid. Editura Științifică și enciclopedică, București, 1979.*
Trancă Dumitra — *Biblioteca copiilor noștri, E.D.P., București, 1969, pag. 4*
Morozov, G. F. — *Cărți prietene, Editura pentru artă și literatură, 1946.*
Smimov-Sokolski — *Povestiri despre cărți, Editura Camerei Unionale a cărții, 1959*

prof. Radu Ana Maria, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung

MENTINEREA MOTIVAȚIEI ELEVILOR ÎN PREDAREA LIMBILOR STRĂINE PRIN FOLOSIREA TEHNOLOGIEI

Motivația este ceea ce te ajută să începi. Obiceiul te determină să continui.” – Jim Ryun

Răspândirea limbilor străine în era globalizării, a condus spre o nevoie crescândă de a deține abilități bune de comunicare. Această necesitate a determinat o cerere pronunțată pentru o metodologie de predare corespunzătoare. Predarea limbilor străine în general și a limbii engleze în mod special, a suferit o serie de modificări, în ceea ce privește metodologiile folosite de-a lungul anilor. În anii recentți, odată cu accesul tot mai ușor la internet, au apărut noi și noi metode și tehnici de includere a tehnologiei în procesul de predare-învățare.

Se poate observa că există o strânsă relație între metodele mai tradiționale de predare și cele mai noi, relație în care cele din urmă tind să dețină un procent din ce în ce mai ridicat. Elevii sunt expuși la limba engleză de la vârste tot mai fragede, întrucât experții în domeniu recunosc beneficiile pe care acest lucru îl poate avea în dezvoltarea abilităților de ascultare, pronunție și folosire a accentului. Pe toată durata copilăriei acestora, sunt expuși la diverse cântecele, jocuri și activități online, menite să le capteze interesul și atenția, ceea ce conduce la dezvoltarea foarte timpurie a unor abilități digitale cumva intuitive, ce vin cu beneficii mai târziu în viața de școlar, dar și cu riscul unei suprasolicitări și implicite a micșorării plajei de atenție într-un context școlar formal.

Elevii experimentează lumea din jurul lor prin tehnologie, într-un mod pe care generațiile trecute nu îl pot percepe deplin, iar dorința de a crea conexiuni cu oameni de peste tot din lume și deținerea uneltelor și competențelor digitale necesare, desființează granițele geografice. Domeniul predării și învățării limbilor străine este din ce în ce mai definit de tehnologie, ceea ce necesită stăpânirea unei serii de abilități cheie din partea profesorilor, care au nevoie să se îndepărteze de metodele tradiționale de predare și să își îndrepte atenția spre folosirea unor metode centrate pe tehnologie, care să le capteze atenția elevilor și să le mențină atenția.

Modalitatea în care educatorul decide să includă și să integreze această tehnologie în predare este complet condiționată de o observație foarte atentă a elevului din clasă. Este foarte important ca metodele alese să reflecte interesele actuale ale elevilor, cât și experiențele anterioare ale acestora, ceea ce îi cere profesorului o cunoaștere detaliată a parcursului școlar, a preferințelor și aspirațiilor. Profesorul este pus în fața unei provocări fără precedent și care continuă să determine schimbări în abordarea întregului proces de predare-învățare. Adoptarea și posibila integrare a tehnologiei pentru a servi scopurilor finale învățării este condiționată de înțelegerea globală a contextului educațional și a aplicabilității acesteia dincolo de sala de clasă. Elevul are nevoie să fie capabil de comunicare într-o lume în continuă schimbare și atunci activitățile folosite în clasă trebuie să vizeze aceste contexte reale în care va fi expus mai târziu în viață.

Tehnologia poate fi aplicată cu succes în învățământ, atunci când profesorul îi înțelege posibilele beneficii în diverse situații contextuale. Este cunoscut faptul că elevul vine cu propria motivație și propriile așteptări în ceea ce

privește desfășurarea unui curs și atunci când va face de plăcere o activitate, va fi mult mai implicat și rezultatele finale vor fi mult peste așteptări. Folosirea cu succes a tehnologiei în vederea motivării elevilor este strâns legată de modalitatea de implementare a acesteia. Profesorul trebuie să poată folosi această unealtă în corelație cu o serie de alte metode și tehnici, ajutând elevul să înțeleagă în ce măsură poate fi abordată și situațiile în care este indicat să fie folosită.

Scopul folosirii tehnologiei trebuie să rămână folosirea acesteia pentru transferul de abilități și competențe în diverse contexte, încurajând folosirea ei spre susținerea învățării. Pentru că elevii sunt expuși tot mai mult la tehnologie în toate aspectele vieții lor, integrarea ei și în procesul de învățare le provoacă interesul și face activitățile mai atractive, însă aceștia trebuie îndrumați să o folosească în beneficiul lor. Simpla cerință a profesorului de a folosi calculatorul pentru a scrie un exercițiu de gramatică, în loc să fie scris pe caiet, nu va determina o schimbare majoră în atitudinea elevului față de lecția respectivă. Dacă, pe de altă parte, profesorul cere folosirea unui dispozitiv pentru accesul la internet ca elevul să învețe cum să caute și să selecteze informațiile referitoare la subiecte variate, de preferat unele care să îl intereseze, îi va capta cu siguranță atenția și îl va ajuta să înțeleagă cum să folosească aceste competențe digitale și mai târziu în viață.

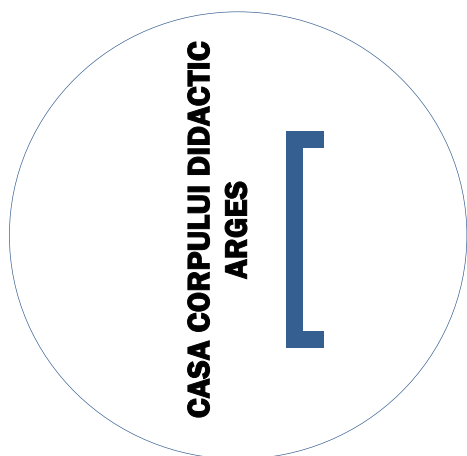
Limba engleză în mod special, este cumva avantajată de includerea tehnologiei în învățare, întrucât elevul trebuie să se folosească de aceasta pentru accesarea a nenumărate subiecte de interes, studii, site-uri și cărți în formă fizică sau digitală, ce pot fi folosite în diverse domenii. Atunci când elevul este nevoit să se folosească de o limbă străină pentru a accesa toate aceste resurse, comunicarea lui are de câștigat, întrucât atenția este mutată asupra transmiterii mesajului și nu asupra aspectelor de gramatică sau vocabular. Tehnologia poate crea oportunități de comunicare reală pentru elev și poate ajuta profesorul să sprijine învățarea în moduri noi și durabile, având astfel un impact de durată asupra motivației.

Tehnologia joacă un rol important în predarea limbilor străine și este clar că acest rol urmează a fi sporit în anii ce urmează, odată cu folosirea tot mai frecventă a acesteia în viața de zi cu zi. Rolul profesorului rămâne acela de a integra această tehnologie astfel încât să susțină învățarea și dincolo de sala de clasă, pe toată durata vieții.

Bibliografie:

- Bradea, Livia-Otilia, 2000, *Integrarea limbilor străine în educație și instrucție*, Cluj-Napoca: Editura NAPOCA STAR
- Cave, P., Evans, N., Dewey, D., Hartshorn, J. *Motivational partnerships; Increasing ESL student self-efficacy. ELT Journal*, 2017
- Dudeney, Gaven; Hockly, Nicky, ed. Jeremy Harmer, *How to Teach English with Technology*, Pearson Longman, Pearson Education Limited, 2007
- Wikipedia, the free encyclopedia https://en.wikipedia.org/wiki/Digital_literacy

prof. Radu Nicoleta Simona, Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

MISTER ȘI CUNOAȘTERE

”Cartea e mângâiere. Și ea te face să te strămuți într-o lume de mulțumire și bucurie. Cartea ți-a dat o lumină care pe zi ce merge-ți gonește întunericul din suflet și te ajută a te face mi tare în toate privințele.” N. Iorga

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost preocupați să își exprime sentimentele și să transmită urmașilor cunoștințele lor prin diferite metode, în funcție de perioada pe care o traversau.

Cartea reprezintă o ordonare a cuvintelor la formele lor cele mai expresive, pentru ca astfel cititorul să descopere noi informații, să înțeleagă conținutul respectiv și să caute să descopere și alte lucruri noi în alte cărți. Să știi să scri o carte este o artă. Nu toți pot crea opere de calitate. Trebuie să știi cum să îți exprimi sentimentele astfel încât cititorul să se transpună în lumea pe care tu vrei să o crezi.

Pentru a putea pătrunde în tainele universului, ale lumii, ale cunoașterii, nu trebuie decât să luăm cartea respectivă și să o citim. În filele ei ne „odihnim”, ne lăsăm purtați de avalanșa informațiilor și lăsăm creierul să se „hrănească” sănătos.

Citind o carte care este pe gustul nostru, este un îndemn să citim și alte cărți asemănătoare despre alt subiect. Lumea cărților este perfectă, nimic rău nu ți se poate întâmpla. Trebuie doar să te lași purtat de vraja ei.

Cei mici sunt atrași de povești și de basme deoarece cărțile respective, frumos colorate, le stimulează imaginația, le dezvoltă capacitatea de rezolvare a conflictelor și vocabularul. Poveștile și basmele copilăriei contribuie la formarea unor trăsături etice și morale, copiii alegându-și modele de urmat și distingând binele de rău.

Cartea nu este doar un izvor de informații, ci este și un prieten apropiat sufletului nostru, care și formează, nu doar informează. Citind, totul se transformă într-un film pe care nu vrei să îl mai termini.

Deși trăim într-o lume puternic informatizată, cărțile încă nu și-au pierdut popularitatea, lectura mutându-se în spațiul virtual și continuând să dezvolte și să stimuleze imaginația multor tineri.

În cărți se află bucuria, tristețea și înțelepciunea lumii, viața perfectă, sfaturi, istoria omenirii, lumi necunoscute, experiențe de viață, emoții folositoare multora dintre noi.

De îndată ce ai intrat în mirajul lecturii, nu mai e cale de scăpare. Dansul nesfârșit al cuvintelor înțelepte, ne îndeamnă să trecem într-o altă lume, diferită de cea reală, unde tristețea și suferința nu se găsesc.

Viața fără cărți este ca o pajiște fără flori. Nimic nu se compară cu fumusețea naturii, indiferent de anotimp, la fel cum nimic nu se compară cu experiența unică atunci când citim o carte. Totul capătă alt sens, altă direcție, altă deschidere...

profesor documentarist Rădulescu Elena, Școala Gimnazială “Liviu Rebreanu” Mioveni

CARTEA - LEAC PENTRU SUFLET

Cartea un medic priceput, o călătorie prin suflet, o bucurie, un lucru plin de gânduri și frumos, un infinit nemărginit de imaginație și cunoaștere.

Cuvantul a fost primul, iar mai apoi scrierea; cărțile cuprind multe cuvinte scrise, care ne conduc într-un univers plin de bucurie. Oamenii, scriitorii au adunat multe cuvinte și s-au gândit să le pună în cărți. Cărțile exprimă trăirile și sentimente noastre așa cum le-a văzut autorul. Uneori, când, citesc o carte, am impresia că acele cuvinte scrise acolo sunt de fapt gândurile mele; cuvintele, împletite și aranjate în așa fel încât să-mi transmită mesajul care să-mi bucure sufletul.

Rândurile de cuvinte care se plimbă în fața ochilor mei, sunt un leac pentru suflet, o alinare a sufletului. Unele cărți scot la lumină cele mai adânci sentimente ale noastre. Acestea pot fi exprimate prin cuvinte, cuvinte scrise din inimă.

Lectura poate deveni un stil de viață, o terapie pentru suflet; cartea poate fi prietenul acela de la care primești și te acceptă așa cum ești; poate fi instrument de cunoaștere, de motivație. De multe ori când citesc o carte, am impresia că sunt doar eu și acele pagini care au adunat în ele, prin ajutorul cuvintelor, bucuria, fericirea și mulțumirea că am putut ajunge acolo, în lumea aceea, cu imaginația. Cartea, cititul înalță sufletul și ne teleportează într-o lume, frumoasă, a imaginației, a cunoașterii din care, nu mai putem ieși curând, pentru că nu vrem. Ea ne încântă cu descoperirile ei și ne dă ajutor dacă vrem, mă învață să gândesc, să trăiesc și să descopăr nenumăratele taine care se află în prețioasele ei pagini.

Cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni, ne șlefuiesc mintea cu vorbe înțelepte, ne modelează sufletul cu sentimente moralizatoare.

„Ai carte, ai parte !” este un proverb pe care mi l-au spus, când, eram micuță profesorii și bunica mea și s-a dovedit a fi adevărat; „Cartea ne face să trăim în afara minciunii, nedreptății și prejudecății”, spunea marele scriitor Mihail Sadoveanu.

Cartea reprezintă un mediu de comunicare între oameni, o cale puternică de transmitere de la un timp la altul, de la o societate la alta, de la un popor la altul, a valorilor culturale și artistice zămislite în fiecare colț de lume. Cartea a fost, este și va fi o punte, care menține și dezvoltă relațiile dintre oameni.

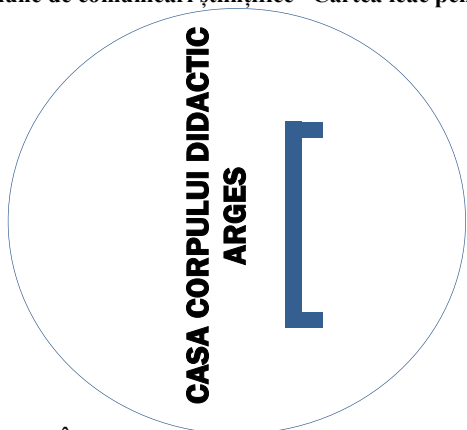
Cartea, are un loc important în exprimarea gândirii și în păstrarea oricărei cunoștințe scrise, de la o generație la alta. Oamenii au manifestat o mare dorință de a învăța, de a cunoaște și a pătrunde în tainele științei, de la începuturile civilizației. Ei au reușit să facă acest lucru prin cărțile scrise lăsate de înaintașii lor; și-au perfecționat permanent formele de instruire, folosind consecvent cartea. Cea mai veche și cunoscută carte este Biblia; tradusă aproape în toate limbile și citită de cei mai mulți oameni.

Sunt profesor și mamă, a doi copilași isteți și am grijă să îi îndrum să citească povești, poezii, să iubească cărțile; le explic că o carte nu trebuie să stea în bibliotecă nedeschisă, ci trebuie să fie deschisă în mintea și sufletul lor și atunci își vor da seama cât este de folositoare cartea. Cartea este o comoară de înțelepciune și o mare bogăție, după ce ne vom împrieteni cu cartea ne vom da seama că lumea nu mai este așa de necunoscută; vom cunoaște multe despre stele, despre soare, despre plante, despre oameni și animale. Este bine să înveți, să citești de micuț, atunci când ești copil, de tânăr ca la bătrânețe să ai învățătură și cultură, educație, căci cartea e o comoară, iar cheia ei este înțelepciunea.

Bibliotecile sunt locurile minunate unde cărțile, sunt așezate în rafturi, așteaptă cititorii ;este o lume plină de informație, de cunoaștere, un tezaur predat copiilor noștri. Lucrările științifice îmbină informații și cunoștințe utile elevilor, studenților, profesorilor și tuturor celor curioși să cunosacă; sunt scrise de unul sau mai mulți autori și au o bogată bibliografie.

În concluzie, cărțile sunt bucuria sufletului, izvor nesecat de imaginație și cunoaștere, lumina sufletului.

prof. Șerban Mariana-Mădălina, Școala Gimnazială ”Marin Preda” Pitești

CARTEA- LEAC PENTRU SUFLET!

În meseria mea de profesor am grijă să îndrum copii să iubească acest obiect minunat și să îi învețe că o carte nu trebuie să stea în bibliotecă nedeschisă și prăfuită, ci trebuie să fie deschisă în mintea și sufletul lor și atunci își vor da seama cât este de folositoare cartea. Le spun că orice carte este o comoară de înțelepciune și o mare avuție și că după ce se vor împrieteni cu cartea își vor da seama că lumea nu le mai este așa de necunoscută. Își vor da seama ce multe știu despre stele, despre soare, despre plante, despre oameni și animale. Și le mai spun că e bine să înveți la tinerețe ca să ai la bătrânețe învățătură și cultură, căci cartea e o comoară, iar cheia ei este înțelepciunea. În urmă cu trei sute de ani cronicarul moldovean Miron Costin spunea "cetitoriului": "...pe lângă alte trebi, să aibă vreme și cu cetitul cărților a face iscusită zăbavă, că nu ieste alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților". Cartea "departe lucruri de ochii noștri ne învață, cu acele trecute vremi să pricepem cele viitoare". Astăzi, cuvintele cronicarului sunt de mare actualitate.

Indiferent de vârstă sau preocupare profesională, lectura este nu numai o utilă și plăcută petrecere a timpului liber, întocmai ca vizionarea unui spectacol sau a unui film, audierea unui concert.

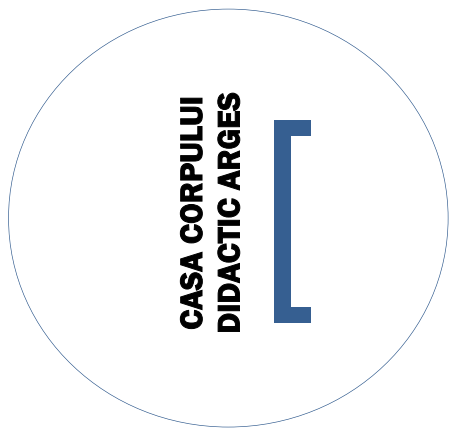
Literatura (cu poezia, proza, teatrul) evocă aspecte din viață, înfățișează tipuri umane cu sentimentele și patimile lor. Trăim și reținem odată cu personajele experiențe similare sau cu totul speciale. Ne vom recunoaște mereu cu bune și rele, cu defecte și calități, vom îndrăgi anumite personaje prin atitudinea și comportamentul lor, luându-le drept model de viață sau din contră putem să le condamnăm.

Prin lectură coborâm în lăuntru nostru. Datorită lecturii suntem mai buni, mai înțelegători față de ceilalți, mai sensibili, simțim și gândim mai nuanțat.

Lectura de calitate ne încălzește sufletul. "Literatura e o navă fantastică, pe bordul căreia străbatem mări și oceane. Scriitorii sunt niște ghizi care ne poartă de mână prin ținuturi îndepărtate".

Cartea a constituit, de la apariția ei, un mediu de comunicare între oameni, o cale puternică de transmitere de la un timp la altul, de la o societate la alta, de la un popor la altul, a valorilor culturale și artistice zămislite în fiecare colț de lume. Cartea a fost, este și va fi un liant care menține și dezvoltă relațiile dintre oameni.

prof. Badea Roxana-Iolanda, Scoala Gimnaziala „Marin Preda” Pitesti

LECTURA COPIILOR ȘI DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE

Motto: "Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții". (Mihai Eminescu)

Lectura constituie piatra de hotar dintre cele două lumi - copilărie și adolescență. Poveștile, povestirile, poeziile ajută la formarea și dezvoltarea unui vocabular elevat, modelează caractere și conturează trăsături morale ce pot fi urmate.

Părinții ar trebui să se întrebe cât mai des „*Ce cărți a mai citit copilul meu?* „

Niciodată nu este prea devreme ca părinții să înceapă să citească propriului copil. Cartea va deveni pentru el un prieten drag. Chiar dacă părinții sunt ocupați, trebuie să-și găsească timp, cel puțin treizeci de minute pentru povestea de fiecare seară.

Cititul în fața copilului și în special cititul cu voce tare dau rezultate deosebite. Este un moment special pentru ei, când se simt aproape de părinți și iubiți de aceștia. Părinții pot înregistra poveștile preferate ale copilului lor și să le dea acestuia pentru a le asculta atunci când dorește.

Studiile făcute în domeniu arată că de la vârsta de șese luni se poate citi bebelușului povești. Iată câteva avantaje ale cititului:

- copilul începe să comunice mai ușor;
- sunt stimulate aptitudinile de ascultare, memorie și pe termen mai lung capacitatea de exprimare și un vocabular bogat;
- ascultându-ți vocea, copilul se simte în siguranță;
- cu cât îi citești mai multe povești, cu atât copilul va fi mai expus comunicării orale și începe să vorbească mai repede, articulând corect cuvintele.

Cel mai important aspect este faptul că citindu-i copilului se creează o legătură unică între ceea ce-i place copilului –vocea ta – și cărți.

Părintele poate face din lectură un ritual zilnic de preferat înainte de somnul de după-amiază și seara la culcare. Copiii adoră să asculte aceeași poveste de mai multe ori.

Cărțile pentru copii au texte simple și imagini relevante.

Dacă un copil va crește într-o casă în care nu există nicio carte, iar părinții nu-și petrec timpul decât uitându-se la televizor sau jucându-se pe computer, copilului îi va fi greu să înțeleagă importanța cititului, iar lecturile recomandate de învățător sau profesor i se vor părea chinuitoare și chiar inutile.

Motivarea este esențială în munca de transformare a un copil într-un cititor înfocat.

Părinții împreună cu copiii trebuie să amenajeze un „colț al cărții,, special pentru el, unde să se regăsească și să citească (să i se citească) în liniște.

Împreună cu copiii, părinții pot merge în librării sa-i ajută să aleagă singuri cărțile. Îi vor îndruma să urmărească ecranizări și spectacole, adaptări după cărțile pentru copii.

Copilul nu trebuie forțat să citească prea multe poezii sau lecturi care-i depășesc vârsta, iar dacă vor descoperi o poveste care îi place foarte mult trebuie lăsat s-o citească de mai multe ori.

La bucătărie copilul poate fi pus să citească din cartea de bucate sau să scrie lista de cumpărături, iar în magazin să citească și să bifeze ceea ce s-a cumpărat.

Citirea alternativă –o pagină părinții, o pagină copilul sau un capitol părintele, un capitol copilul, oferă acestuia atractivitate și plăcerea de a citi. Plăcut pentru copii este și cititul pe mai multe voci, cu dialog preponderent, la care participă întreaga familie. Jocurile literare „*Termină propoziția*”, „*Continuă acțiunea*” sunt iubite de copii și le stimulează imaginația.

Din experiența noastră și a părinților s-a observat că orice copil se bucură cel mai tare când sunt în centrul atenției, când toată lumea vorbește și se joacă cu ei. Au apărut astfel cărțile personalizate, unde personajul principal este copilul respectiv, iar prietenii acestuia sunt celelalte personaje din poveste.

Cărțile personalizate pentru copii sunt o adevărată unealtă de educație având un impact pozitiv asupra dezvoltării ulterioare a copilului, inducându-i un sentiment de siguranță și încredere în forțele proprii.

În grădiniță și în familie, copilul se formează ca ascultător de lectură. De aceea, în primii ani de școală, trebuie să stimulam interesul pentru citit, să-l îndrumăm în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul, elevul să conștientizeze că lectura este o activitate individuală cu caracter permanent.

Cititul reprezintă o treaptă a succesului școlar. Spre deosebire de alte atracții, cititul necesită participare activă. Televiziunea, radioul, calculatorul necesită o participare pasivă. Stăm foarte liniștiți și ne uităm cu atenție la ecranul unui calculator sau televizor, în timp ce la lecturarea unei cărți este necesară, mai presus de toate, imaginație pentru a

umple locurile libere din poveste. Aceasta înseamnă o lectură bine îndrumată, înseamnă criterii clare în legătură cu alegerea textelor, cu accesibilitatea acestora:

- mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului;
- numărul corespunzător de personaje;
- numărul mic de acțiuni pentru a fi reținute;
- pondre mică acordată descrierilor;
- alegerea genurilor și speciilor literare adecvate (acțiuni din lumea fantasticului, răsturnări de situații);
- limbajul folosit de autor.

Scriitorul român I. L. Caragiale afirma acum aproape un secol : *"O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbra multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic"*.

Într-adevăr o carte bună e o călătorie prin care descoperi și te descoperi, te raportezi la ceilalți, la un ideal; îți ridică întrebări care te ajută să te cunoști mai bine, să analizezi, să compari și să-i înțelegi și pe alții.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu decât interesul pentru cartea științifică. De aceea în învățământul preșcolar și primar informațiile sumare legate de mediul înconjurător sau istorie se transmit prin intermediul povestioarelor. Acestea fac trecerea de la lumea fabuloasă a poveștilor din grădiniță la cea reală lămurită și explicată tot prin epos. Cu cât povestirea este mai atractivă și afectiv realizată captând în proporție mare atenția copiilor, cu atât ei se identifică cu eroii povestirilor, vor revenirea sau continuarea povestirii, ba chiar lectura proprie pentru a o comenta cu alți colegi sau prieteni. Cadrul didactic trebuie să răspundă prompt, la momentul adecvat, dorințelor copiilor de cunoaștere și înțelegere. Să-i conducă la biblioteca pentru copii, să-i impresioneze prin mulțimea și varietatea cărților și să le stârnească interesul prin povestirea doar a unui moment de mare tensiune din carte pentru a-i incita pe copii la continuarea lecturii în timpul liber.

Lectura este, probabil, cea care ne ajută cel mai mult în viața. Facută să lumineze mintea omului și să-i încălzească sufletul, cartea este purtătoarea peste milenii a înțelepciunii și a cunoașterii umane, un obiect de cultură, deopotrivă de important în toate domeniile: literatură, artă, știință, tehnică.

Dupa cum spunea Mircea Eliade în *„Incerarea labirintului”*, *„Suntem condamnați să învățăm și să ne trezim la viața spirituală prin cărți.”*

Cartea este un univers magic în care marii visători ai umanității au transmis generațiilor următoare zestrea lor de gânduri și de sentimente. Cartea este o lume în așteptare. Când o deschide, cititorul dă viață spiritelor ei vrăjite și cartea începe să trăiască.

Bibliografie:

- M. Peneș, *„Literatura pentru copii”*, Ed. Ana, București, 2006.
- Georgeta Pânișoară, *„Psihologia copilului modern”*, Ed. Polirom, 2011.
prof. inv. primar Roșca Gheorghiza, Școala Gimnazială "Alexandru Davila" Pitești

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGES

SINGURUL DRUM SPRE ETERNITATE...
CARTEA

„... cartea e o fângăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți.” Tudor Arghezi

Nu aş putea spune cu exactitate când am citit prima mea carte, dar îmi amintesc și acum de fascinația cu care priveam cărțile din bibliotecă, copertile lor colorate și sugestive și, chiar dacă, atunci când le deschideam, vedeam doar semne fără sens, cât de nerăbdătoare eram să aflu comorile din interior. Îmi aduc aminte cu drag de poveștile mamei pe care le ascultam cu sufletul la gură, captivată de târâmurile în care mă purtau personajele lor uimitoare. Mai târziu, când am învățat să citesc, am fost curioasă să văd dacă ele erau așa cum mi le spunea mama și dacă, poate, mai existau și altele pe care ea uitase să mi le spună.

Privind în urmă, gustul pentru lectură se dobândește din fragedă copilărie, cu îndrumarea părinților și mai târziu a dascălilor, pornind de la cele mai simple întâmplări, basme și, pe măsură ce creștem, ajungând la intrigi mai complicate, personaje formate, însă din ce în ce mai captivante și mai pline de sens. Și așa, încetul cu încetul, învățăm despre lumea care ne înconjoară, despre viață, despre oameni și noi înșine, căci „*nu există cunoaștere innăscută, pentru motivul că nu există copac care să iasă din pământ cu frunze și fructe.*” (Voltaire)

Lectura ne dezvoltă imaginația și creativitatea, trezește în noi sentimente diverse și profunde, ne arată experiențe variate, personaje cu care uneori ne identificăm și de care ne legăm sufletește, crâmpie din vieți trecute, dar care ne fac să înțelegem cine suntem, de unde ne tragem. Mai mult decât atât, prin lectură, învățăm să gândim, dobândim curajul de a hotărî ce și cum vrem să fim, să evoluăm. „*Omul nu poate descoperi noi oceane, câtă vreme nu are curajul de a pierde din vedere țărmlul.*” (Andre Gide). Însă toate acestea se întâmplă gradual, pe măsură ce mintea noastră fragedă se dezvoltă. Dacă la început suntem capabili doar să memorăm sau să reproducem conținutul, mai târziu, învățăm cum să îl înțelegem, cum să-l interpretăm și cum să extragem din el adevăratele învățăminte, cum să ne formăm convingeri și concepții.

Datoria noastră de dascăli, este de a dezvolta gândirea elevilor, de a ghida și canaliza eforturile lor, de a le trezi curiozitatea, astfel încât să-i facem să experimenteze și singuri lumea cărților și să fie capabili să-și selecteze propriile zone de interes. Profesorul este cel care le lărgeste orizontul cultural, cel care le poate dezvolta sau spori atracția spre lumea cărților, cel care îi învață să gândească singuri, așa cum spune și John Amos Comenius: „*A instrui pe tineri cum se cuvine nu constă în a le vârî în cap mulțime de cuvinte, fraze, expresii și opinii din diferiți autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile.*”

Baltasar Gracian spunea: „*Frecventarea prietenilor să-ți fie ca o școală și convorbirea cu ei învățatură. Fă-ți din prietenul tău un învățător și unește prin el foloasele instrucției cu plăcerea conversației.*” Și, când mă gândesc la copilărie și adolescență, îmi aduc aminte de lungile conversații pe care le aveam cu colegii sau prietenii mei pe marginea unei cărți, cum ne întreceam în evocarea altor opere cu tipologii sau teme asemănătoare și cum ne străduiam să găsim o modalitate nouă prin care am fi putut noi, la rândul nostru, să ilustrăm aceași idee.

Este adevărat, este vorba de cu totul o alta generație, ce nu se mulează pe tendințele generației secolului XXI. Însă, dacă ne gândim mai bine, acest secol ne oferă și mai multe posibilități de a-i face pe elevi să-și lărgescă orizontul cultural. Prin intermediul *audiobook-urilor*, tinerii din zilele de azi pot asculta cărțile copilăriei noastre, oriunde, oricând, fără constrângeri de spațiu și timp. Filmele pe care le putem urmări la televizor sau cinema sunt, de cele mai multe ori, ecranizări ale romanelor clasice sau contemporane, ce pot trezi interesul și curiozitatea spre opera originală, mult mai completă și complexă, ilustrată doar parțial în aproximativ două ore de peliculă. Astfel, datoria noastră, ca părinți și ca dascăli, rămâne, astăzi, de a învăța la rândul nostru cum să facem uz de progresul tehnologic și cum să-l folosim în beneficiul unei educații cuprinzătoare.

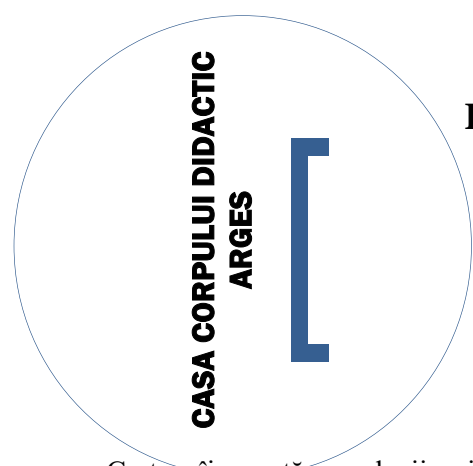
O alta lecție valoroasă primită de la viață este aceea că și cartea are vârstele ei. Pentru fiecare vârstă există cartea potrivită; sunt cărți al căror farmec îl trăim doar la anumite vârste, sunt cărți a căror valoare crește cu timpul, pe măsură ce ne maturizăm. De fiecare dată când citim o carte sensurile ei capătă profunzimi, căci „*o carte este mai mult decât o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul, este tonul pe care îl impune cititorului și este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale.*” (Jorge Luis Borges)

Dascălul are astfel, dificila misiune de a-l întoarce pe cititor la carte folosind diverse metode, cât mai active, mai antrenante și mai atractive. Datoria noastră rămâne promovarea unor soluții directe de stimulare a lecturii și, prin care să ne optimizăm demersul educativ prin realizarea unui schimb de idei, de metode, de activități, de materiale didactice în sprijinul dezvoltării sferei motivaționale a elevului.

Bibliografie:

- **BOUCHOT, Henri.** Le livre. L'illustration - la reliure. Étude historique sommaire. Paris : Edition Maison Quantin, [1886]. 320 p. : fig., il. II 5.617
- **GAGEA, Adriana ; POPESCU, Virgil.** Contribuții la Istoria Culturii Românești. Cartea și biblioteca: Bibliografie Dan Simionescu. București : s.n., 1990. 48 p. III 29.779
- **SELEJAN, Ana.** Carte rară și prețioasă : Catalog. Vol 2 : Sec. XVIII. Sibiu : Biblioteca "Astra", 1992. 242 p. II 65.339(2)

*Bibliotecar Șerban Natalia Ionela, Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu” Ștefănești
Secretar Șef Husariu Liliana, Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu” Ștefănești*

ROLUL CĂRȚILOR ÎN EDUCAREA ELEVILOR

Cartea îi poartă pe elevii prin lumea minunată a cunoașterii și este foarte important ca ei să învețe să conștientizeze valoarea lecturii încă de când sunt micuți, pentru ca motivația pentru citit să nu se diminueze nici când vor crește. Stimularea interesului pentru lectură reprezintă o cerință fundamentală a ciclului primar, și trebuie să se realizeze treptat, fără ca elevii să se simtă supraîncărcăți de teme suplimentare care nu vor avea decât o influență negativă asupra lor și îi vor determina să refuze cititul mai târziu. Câteva modalități de stimulare a interesului pentru lectură pe care le-am aplicat la clasă pe parcursul anilor școlari anteriori, dar și în acest an școlar sunt:

1. Organizarea unei mini-biblioteci a clasei, unde copiii au putut avea acces la cărți dintre cele mai diverse, cu povești ilustrate, basme, poezii. Elevii au folosit aceste cărți pentru a face cunoștință cu lumea poveștilor, dar și pentru a recunoaște litere;

2. Am acordat o atenție deosebită lecturii în clasă, citindu-le elevilor mici povestiri, după care am realizat apoi dramatizări. Elevii au fost foarte încântați de jocurile propuse;

3. Le-am cerut elevilor să alcătuiască albume pentru fiecare scriitor studiat, cuprinzând expresii artistice, informații despre viața scriitorului respectiv, alte opere scrise de acesta, toate sub formă de imagini sau citate, stârnind în acest fel curiozitatea, interesul și dragostea pentru lectură a elevilor noștri;

4. Am invitat părinții să participe alături de copiii lor la șezători literare, demonstrându-le cât de important este pentru elevi să citească din plăcere. În cadrul unor astfel de activități, am prezentat elevilor (și părinților) ghicitori literare, expoziții de carte etc. Elevii au fost stimulați să demonstreze că pot mai mult, fiind îndemnați să recite, să povestească sau să interpreteze roluri;

5. Le-am cerut elevilor să realizeze desene inspirate din poveștile citite, stimulând imaginația și creativitatea, dar și îndemnarea artistică. Aceste desene au completat albumele realizate de ei.

6. Am făcut recomandări cu privire la lectura suplimentară a elevilor. Competențele de comunicare ale elevilor noștri nu pot fi dezvoltate decât printr-o abordare adecvată a orelor de lectură, prin implicarea activă a tuturor elevilor în procesul de învățare. Înainte de a-i învăța să citească însă este necesar să îi învățăm să iubească cititul, pentru ca atunci când cunoștințele lor se îmbogățesc să se adapteze cu ușurință cerințelor și să înțeleagă conținutul citit. Prin lectură,

vocabularul elevilor devine mai viu, mai colorat, imaginația lor își extinde granițele, devin capabili să poarte o conversație, își îmbogățesc cunoștințele despre lume și despre viață.

Trăim într-o societate în care interesul pentru lectură al tinerilor pe care îi formăm este din ce în ce mai scăzut, în principal din cauza avalanșei de informații provenită din mass media, a dezvoltării fără precedent a tehnologiei care atrage tot mai mult atenția tinerilor și nu oferă întotdeauna cele mai bune soluții pentru problemele lor. Lectura ocupă un loc important în devenirea umană și în formarea personalității. Ea trebuie să fie o necesitate, și nu o obligație, așa cum este percepută de unii tineri astăzi.

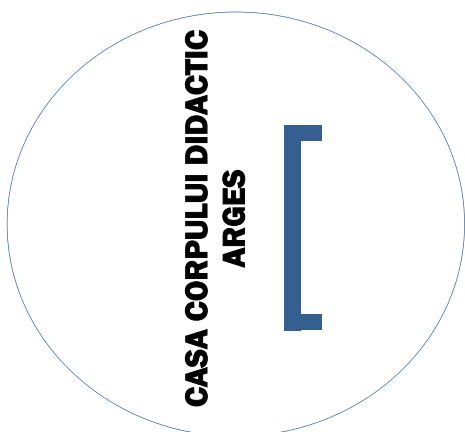
Experiența didactică pe care am acumulat-o până în prezent ne dă voie să afirmăm cu tărie faptul că interesul pentru lectură se formează în primii ani de școală, atunci când copilul interacționează pentru prima dată cu cărțile, când plăcerea de a citi nu este încă umbrată de acțiunea nefastă a jocurilor la calculator și a internetului. Școlarii mici pot fi motivați prin povești în care realul se împletește cu fantasticul, lăsându-le imaginația să creeze tot felul de scene interesante, prin povestiri concrete despre fapte reale în care trăsături pozitive ale personajelor îi ajută să înțeleagă bunătatea, cinstea, corectitudinea și respectul sau prin texte științifice care le oferă informații valoroase despre lucruri interesante și plăcute, despre viața unor plante și animale etc.

La clasele mici, textele din manual trebuie analizate și comentate, apoi se recomandă lecturi scurte, pe baza cărora se vor purta discuții. Elevii trebuie încurajați să formuleze întrebări și să găsească răspunsuri, să folosească cuvintele noi și expresiile artistice în contexte variate, să redea prin cuvinte proprii conținutul textelor citite, să recunoască personajele dintr-un text citit sau scene din textul respectiv în imagini, să așeze în ordinea succesiunii evenimentelor ilustrații. Lectura nu trebuie impusă. Dimpotrivă, trebuie găsite mijloacele prin care elevii să ajungă să o considere ca fiind o necesitate și ca act de libertate a gândirii. De o mare importanță pentru dezvoltarea gustului pentru citit al elevilor este și implicarea părinților, prin implicare înțelegând însă nu doar ca părintele să îi ceară elevului să citească, ci să citească împreună, explicând ceea ce copilul nu înțelege, comentând faptele împreună, purtând discuții despre ceea ce l-a impresionat mai mult pe copil. O implicare activă a părinților este benefică pentru elevi prin faptul că părintele este primul sfătuitor, este cel care îl îndrumă spre cunoaștere, care petrece cel mai mult timp împreună cu copilul. Prin lectură se dezvoltă gândirea critică a elevilor. Ei vor învăța să aprecieze personajele pozitive și faptele lor, să critice personajele negative și comportamentul acestora, să facă analogii, să compare personaje sau fapte, să emită ipoteze, să reflecteze asupra evenimentelor descrise, să intre în pielea personajelor pentru a putea interpreta un rol.

Gândirea critică este avantajată atunci când elevii sunt puși să poarte conversații pe baza subiectului unui text citit, să aducă argumente care să le susțină punctul de vedere, să își motiveze opiniile, să descopere singuri fapte, consecințe, întâmplări care au legătură cu textul citit. A-i face pe elevi să iubească lectura este o mare artă, iar învățătorul trebuie să dirijeze treptat, dar cu pași siguri drumul elevilor spre reușită. Acest lucru presupune o muncă asiduă, dar merită să vedem cum micuții noștri merg spre bine, cum reușesc să asimileze plăcerea de a citi, cum devin capabili să comunice mai bine, folosind cuvinte noi și expresive.

Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Corint, 2009
3. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română și literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007
prof. inv. primar Șerbănică Arina, Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” Pitești

CARTE ROMÂNEASCĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ – DE LA PRIMA CARTE TIPĂRITĂ LA CARTEA DIGITALĂ

De-a lungul civilizației umane, omul a căutat și a dezvoltat suporturi de scriere pentru transmiterea informațiilor. Cartea, ca suport de scriere, are o istorie veche de 5.000 de ani. De-a lungul ultimelor cinci milenii, omul a căutat și a dezvoltat diverse forme pentru transmiterea informațiilor pe suport de scriere, ajungând la e-reader-urile și tabletele performante, disponibile astăzi în toate țările civilizate. Istoria cărții se împletește de milenii cu istoria civilizației umane.

Dacă dovezile scrise sau tipărite reflectă existența și supraviețuirea civilizației unei epoci, prin intermediul cărților sau scrierilor moștenindu-se, peste generații, informații, idei, ori documente, putem afirma că introducerea tiparului a permis nu numai transmiterea din generație în generație a datelor evoluției omenirii dar și răspândirea rapidă a unor informații, multiplicarea lor, mai ales în sensul cunoașterii și învățării.

În țara noastră, tiparul a fost introdus în secolul al XVI-lea, primele texte reproduse fiind cele religioase, în limba slavonă – limba oficială la acea vreme în Țara Românească și Moldova.

Coresi a avut contribuția sa inestimabilă la dezvoltarea limbii române, nu a fost un simplu tipograf, ci și un traducător. De asemenea, Coresi contribuie și la îndreptarea ortografiei limbii române, prin faptul că stabilește reguli de despărțire a cuvintelor, făcând scrisul mai ușor de înțeles și răspândit, influențând în acest fel și ortografia actelor și documentelor din cancelariile domnești.

După acest început, relativ timid, cultura românească a parcurs nenumărate etape prin care a încercat să recupereze, și în acest domeniu, ecartul semnificativ față de Occident, merite deosebite având, în secolul al XVIII-lea, reprezentanții Școlii Ardelene, apoi generația pașoptistă, precum și excepționalii reprezentanți ai epocii interbelice, rămasă ca punct de reper în cultura și civilizația de aici.

În secolul al XX-lea bibliotecile au făcut față unei rate de publicări din ce în ce mai mari, acest efect făcând parte din explozia informațională. Principiile fundamentale ale procesului de tipărire a cărților, introduse de Gutenberg, au rămas neschimbate până în secolul al XX-lea, doar că viteza de tipărire a fost mult îmbunătățită, apariția computerului și introducerea tipăririi asistate de calculator realizând progrese enorme în domeniu.

În era internetului, lângă cartea de hârtie și-a făcut loc cartea în format electronic. Inventarea Internetului și a publicării electronice a făcut ca multe din informațiile noi să nu mai fie tipărite în cărți, ci puse la dispoziție de exemplu online, printr-o bibliotecă digitală virtuală, pe CD-ROM sau în formă de cărți electronice, virtuale (în limba engleză: *e-books*).

Cartea electronică pare viitorul literaturii. Însă acest viitor necesită sprijinul a două elemente ajutătoare majore: dezvoltarea mai rapidă a tehnologiilor care să permită citirea acestora într-un mod la fel de natural cum ai citi o carte normală și stabilirea unui canal de distribuție care să elimine intermediarii (agenți, edituri etc.) dintre un autor și publicul său.

Când vine vorba de educație, ambele variante aduc avantaje, în sensul în care e-book-urile permit explorarea utilă a mediului virtual și integrarea acestuia în educație, în timp ce cărțile oferă o interacțiune senzorială naturală cu obiectul, un aspect din ce în ce mai rar.

Manualele digitale sunt o resursă educațională modernă ca rezultat al imaginației, inițiativelor, experimentelor și promovărilor, cercetării și dezvoltării noilor tehnologii în educație, în procesele sistemului de învățământ. De altfel, considerate din categoria instrumentelor de lucru suport pentru învățare, acestea sunt reflexia unei concepții a unui grup

de lucru, situată necesar în prelungirea concepției curriculare în actualitate, exprimată prin documente de politici educaționale și prin documente curriculare.

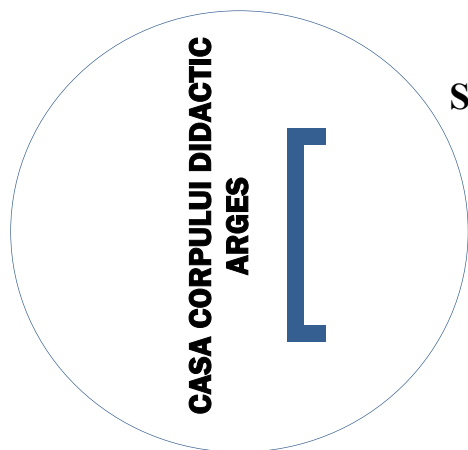
Din punct de vedere tehnic/informatic, manualul digital este independent de platformele e-Learning și reprezintă un produs software (aplicație) ce poate fi folosit online, dar și offline, pe orice tip de tehnologie (desktop, laptop, tabletă, telefon), pe orice sistem de operare și pe orice browser, iar din punct de vedere fizic există stocat pe un CD ce însoțește manualul tipărit. Din punctul de vedere al conținutului, manualul digital cuprinde integral conținutul manualului tipărit (ce are reprezentări statice), având complementar (în locul ilustrațiilor, tabelelor, exercițiilor, etc. de pe hârtie) elemente specifice precum: exerciții interactive, jocuri educaționale, animații, filme și simulări care, prin utilizare, aduc un plus de profit cognitiv.

România, încă de la începutul anului școlar 2014/2015, a reușit să elaboreze manuale digitale (acestea sunt asociate manualelor clasice, tipărite) în urma unui proces –uneori anevoios și complicat, la care și-au adus contribuția, pe lângă persoanele de specialitate cu o bogată experiență în realizarea de manuale, și specialiști în proiectarea învățării, programatori, graficieni, specialiști în psihopedagogie, redactori.

Digitalizarea unui manual este pornită de la manualul pregătit pentru print de către edituri. Acestor manuale li se adaugă materiale digitale specifice (filme, animații, jocuri, etc.). Ulterior, pornind de la versiuni complete de manuale digitale publicate, se realizează manuale școlare digitale adaptate particularităților de la fiecare clasă, prin implicarea directă a cadrelor didactice în procesul creator.

Este incontestabilă necesitatea digitalizării manualelor. Copiii de astăzi au o receptivitate uluitoare în ceea ce privește tehnologia digitală. Structurile mentale și psihice ale copilului de mâine vor fi și mai receptive. Se impune să îl racordăm pe copil la realizările unei perioade de timp a tehnologizării la cote înalte. Pe de altă parte, o alternativă care îmbunătățește semnificativ procesul de învățare este oricând demnă de aplicat.

prof. Stan Ștefania, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

SĂ MOTIVĂM ADOLESCENȚII SĂ CITEASCĂ!

Cititul reprezintă o problemă de decizie pentru adolescenți. Când ar trebui să citească? Pentru că au un program intens, nu vor rata momentele de relaxare pentru o carte. Sa fie cu prietenii este o nevoie mai mare decât cea de a citi.

Ei bine, nu există tânăr care să nu vrea să citească. Din contră! Citesc mult, cu mult mai mult decât citeam noi, generațiile fără internet. Și citesc din mult mai multe domenii de interes. Citesc enorm de mult pe internet, iar dacă îi vei inspira cu un subiect, cu certitudine vor dori să afle tot. Pentru că cititul este despre a afla lucruri. Să citești înseamnă să ai curiozitate. Iar curiozitatea este o emoție. Ea nu lipsește niciunui adolescent. Oamenii se nasc curioși și așa rămân toată viața lor. Vor să afle povești interesante. Vor să împărtășească ideile între ei.

De fapt, toți tinerii citesc...

Din perspectiva asta, putem spune că nu am întâlnit niciun tânăr adolescent care să nu citească. Toți citesc și vorbesc cu eferescență despre subiectele incitante.

Astfel ne-am dat seama că problema copiilor nu este ”ne-cititul”, ci interesul lor pentru un subiect anume și menținerea în timp a motivației. Și, din păcate, aici suferă toți. Dacă un film îi poate crește masiv interesul, cartea le va satisface complet nevoia de cunoaștere. Exemplele sunt nenumărate. Și mă întreb dacă noi, părinții, mai știm cum să-i atragem pe tineri în subiecte captivante. Dacă mai știm să comunicăm pe limba lor și pe baza nevoilor lor? Dacă nu cumva le cerem ceva ce noi nu mai facem demult?

Cum faci un tânăr adolescent să citească?

1. Il duci la film sau îi "vinzi" tu subiectul. Să-i spui că are de citit cartea X nu este "vânzare". Vânzare înseamnă să prezinți atractiv subiectul, să îi povestești pe scurt intriga, să-i prezinți un personaj "cool" și să-i dezvălui o informație inedită. Doar așa îl vei face curios!
2. Generarea de subiecte casnice pe teme din cărți, cu sau fără implicarea directă a tânărului adolescent. Povestirea unei situații și problematizarea unor acțiuni viitoare vor crește curiozitatea. O carte "aruncată" pe comodă și un mesaj simplu către partenerul de viață s-ar putea să-l determine pe copilul tău să o deschidă.
3. Cititul acasă trebuie să fie o practică. Adolescentul se mândrește cu un părinte care citește. Nu poate fi, însă, mândru de tatăl care se uită la un reality show.
4. Când prietenii lui îl vizitează, dă startul unor discuții "inteligente". Expune o problemă și sugerează-le unde găsesc soluția. Poți începe chiar un joc cu ei care să conțină premii. Vei naște curiozitate în grup și îi vei face să citească. Astfel, ajungi să controlezi, încet-încet, mediul de prieteni ai copilului tău și îi crești stima pe Să ajuți un adolescent să-și definească interesele și să-și mențină motivația pentru interesele lui este cheia dezvoltării lui ulterioare. Cititul nu este scop în sine. Este un mijloc prin care putem cunoaște cât mai multe lucruri. Și cred că aici avem un rol cu toții, ca părinți, și în mod specific, noi, profesorii : SĂ-I INSPIRAM!

Reguli utile pentru a determina adolescenții să citească:

1. Subiectul trebuie să fie "cool"! Cum facem "Moara cu Noroc" să fie cool?
2. Subiectul trebuie să fie actual! Ce e actual la "Alexandru Lăpușneanu"?
3. Subiectul trebuie să adreseze o zonă de interes, o nevoie. "Enigma Otiliei" poate adresa vreo nevoie a tinerilor?

Specialiștii sunt convingeți că „dacă o carte nu e trendy, elevul nu o citește“. Potrivit unor statistici ce vizează rolul lecturii în viața elevilor, 20,25% dintre ei o consideră o pasiune, 12,65%- o obligație, 43,03% - un mod de a te instrui, 16,45% - un mod de a-ți petrece timpul liber și 7,59- un mod de a uita de problemele zilnice. Lectura de plăcere – este situația ideală și perfectă, fără recompensă materială, o poveste despre puterea cuvintelor de a crea lumi, o călătorie pe care o faci cu bucurie și pe care o împărtășești cu mare drag apropiaților. Lectura obligatorie – reprezintă modalitatea prin care, constrâns fiind, reușești să cunoști anumite texte, fără a-ți asuma vădit rolul de cititor. Termenul obligatoriu este perceput ca având o conotație negativă, restrictivă, instalând un mod de gândire dirijat și mai puțin asumat, aflat într-o oarecare antiteză cu ideea de lectură. Tocmai de aceea lecturile au devenit recomandate pentru a ști mai mult, pentru îmbogățirea orizontului cultural, pentru dezvoltare personală, dar și pentru a face față provocărilor societății actuale.

Profesorii sunt în permanență preocupați să găsească noi modalități prin care lectura să redevină o preocupare constantă a elevilor, pentru ca și lectura recomandată să se bucure de plăcerea unui cititor în curs de a deveni pasionat. Prin urmare, stimularea creativității și a talentului elevilor prin promovarea creațiilor proprii, propunerea unor proiecte tematice sau studii de caz, întâlniri cu scriitorii, dezbateri pe teme literare, vizionarea unor filme și discutarea lor în paralel cu textul literar, dramatizările unor texte, activitățile interactive de genul cercurilor de lectură, dar și concursurile pe teme literare sunt doar câteva dintre activitățile ce se pot desfășura în școală și în afara ei, care au drept scop sensibilizarea elevilor în vederea transformării lecturii obligatorii în lectură de plăcere.

BIBLIOGRAFIE

1. Balotă, Nicolae, Arta lecturii, Editura Cartea Românească, București, 1978
2. Vlad Ion, În labirintul lecturii, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999
3. Zusak Markus, Hoțul de cărți, Editura Rao, București, 2014

pr. prof. dr. STANCU SABIN, S.T.O. Neagoe Voda Basarab, Curtea de Argeș

SE POATE FACE CARTE ONLINE?

În doctrina economică, se apreciază că franciza face parte din categoria operațiunilor comerciale. Desfășurând orele online cu elevii mei, am observat că procesul de învățământ online asupra elevilor a avut efecte pozitive sau negative, benefice sau deficitare, în funcție de personalitatea fiecărui elev, de mediul său familial, de sprijinul și aportul părinților, dar și de implicarea, capacitățile, tactul, dăruirea și competențele profesorilor fiecărui elev.

Efectele negative socio – psiho-pedagogice au apărut din cauza lipsei întâlnirilor față în față, a lipsei jocurilor desfășurate fizic la școală, în parcuri sau în cadrul activităților extrașcolare, din cauza lipsei atingerii între copii, a îmbrățișărilor. Astfel, unii copii au devenit depresivi. Ei au avut nevoie de o mai mare susținere de acasă, de o mai mare afectivitate din partea părinților. Efectele pedagogice ale învățământului online pozitive sau negative au apărut din cauza necesității folosirii ad-hoc a tehnologiei, fără a fi desfășurate în prealabil ore de învățare a folosirii acesteia. Influențându-le dezvoltarea, viața socială și academică, accesul la dispozitive digitale și internet a devenit o necesitate a noii generații, creându-li-se atât oportunități, cât și riscuri. Beneficiile utilizării, evidențiate prin accentuarea potențialului de învățare, respectiv: dezvoltarea cognitivă, creativă, îmbunătățirea relațiilor sociale – atribuite ale noilor tehnologii – sunt însoțite, inevitabil, de pericole, ce pot apărea sub diverse forme: dependența de tehnologie, hărțuirea online (cyberbullying), expunerea la site-uri cu caracter sexual sau violent, „prietenii” online cu persoane nu doar necunoscute, ci chiar periculoase. Totuși, pentru fiecare situație de risc există strategii de prevenire, iar cu puțin sprijin din partea adulților din jurul lor, majoritatea copiilor și tinerilor ar fi capabili să adopte mecanisme eficiente de gestionare a situațiilor neplăcute sau dificile pe care le întâlnesc în mediul online.

Tehnologia vizează procesul de aplicare a cunoștințelor prin intermediul unor instrumente, metode, mijloace, norme, etc. utilizate în domeniul cunoașterii. Structura tehnologiei acoperă trei dimensiuni funcționale:

- a) materială, tehnică reprezentată prin instrumente, instalații;
- b) normativă reprezentată prin norme și strategii de proiectare, organizare și valorificare a tehnicilor;
- c) socială reprezentată prin abilități, deprinderi, capacități generate de folosirea tehnicilor promovate la nivel material și normativ.

În urma orelor online pe care le-am desfășurat cu elevii mei, am observat câteva avantaje incontestabile, dar și unele dezavantaje ale educației online, pe care vreau să le relievez:

Avantaje:

- Stimularea capacității de învățare inovatoare;
- Creșterea randamentului însușirii coerente a cunoștințelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor;
- Întărirea motivației elevilor în procesul de învățare;
- Instalarea climatului de autodepășire, competitivitate;
- Dezvoltarea culturii vizuale;
- Conștientizarea faptului că noțiunile învățate își vor găsi ulterior utilitatea;
- Facilități de prelucrare rapidă a datelor, de efectuare a calculelor, de afișare a rezultatelor, de realizare de grafice, de tabele;
- Introducerea unui stil cognitiv, eficient, a unui stil de muncă independentă;
- Asigură alegerea și folosirea strategiilor adecvate pentru rezolvarea diverselor aplicații;

- Asigurarea unui feed-back permanent, profesorul având posibilitatea de a reprojeta activitatea în funcție de secvența anterioară;
- Dezvoltă gândirea astfel încât, pornind de la o modalitate generală de rezolvare a unei probleme, elevul își găsește singur răspunsul pentru o problemă concretă;
- Stimularea gândirii logice și a imaginației;
- Metode pedagogice diverse;
- Perspectiva relațională este îmbunătățită prin stabilirea unei relații umane și sociale între educat și educator.

Dezavantaje:

1. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice, de calcul și de investigare a realității;
2. Elevii din anumite categorii de vârstă nu pot avea acces egal la resurse educaționale digitale;
3. Individualizarea excesivă a învățării duce la negarea dialogului profesor – elev;
4. Controlul scăzut al profesorului în ceea ce privește procesul de evaluare e elevului;
5. Utilizarea la întâmplare a calculatorului, fără un scop precis în timpul orelor poate provoca plictiseala, monotonie;
6. Implică o interacțiune socială limitată, cu tendințe impersonale;
7. Costurile ridicate ale tehnologiei de ultimă oră ceea ce constituie un impediment pentru o bună parte a populației României și este accesibilă persoanelor cu o situație financiară bună.
8. Tendința de subestimare a modelului de formare online;
9. Gradul ridicat de automotivare și autodisciplină poate fi mai dificil în anumite cazuri.

Aș vrea să fac câteva recomandări pentru acest tip de învățare la distanță, învățarea online:

- Asigurarea unei comunicări clare, nuanțate, explicite și, în același timp, ferme în cazul în care elevii adresează întrebări și omiterea unui așa-zis ”dialog suprapus” astfel încât, într-un timp limitat elevii să poată oferi clarificări specifice obiectivelor de învățare, cerințe-sarcină;
- Monitorizarea continuă și activă a e-mail-ului de către fiecare cadru didactic, a platformei utilizate, chiar a telefonului mobil în vederea asigurării unei comunicări eficiente, și optime, de suport, cu toți părinții elevilor implicați în acest proces de învățare;
- Evitarea, cu excepția cazului în care sunt programate cu atenție și limitate, conversațiilor on-line îndelungi, fără eficiență didactică sau afectivă;
- Evitarea solicitării imprimării (listării) tuturor fișelor de lucru individual recomandate;
- Asigurarea și respectarea sistematică a activităților de pregătire teoretică și metodică individuală (sau de grup) a cadrelor didactice pe tot parcursul perioadei în care unitățile școlare sunt închise.

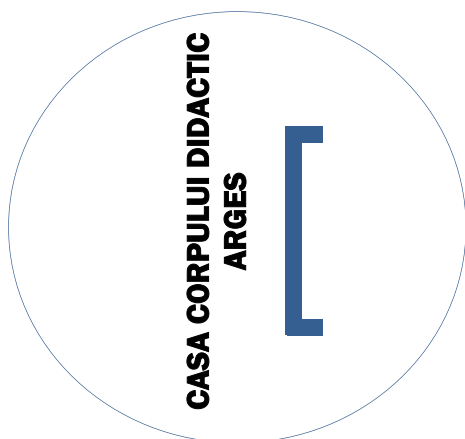
Doresc să mai atrag atenția că o învățare eficientă se realizează atunci când elevii sunt și se implică total, emanând bucurie în învățare. Activitățile în care elevii se bucură să se implice sunt cele care:

- le permit să fie creativi;
- le trezesc curiozitatea;
- promovează relațiile pozitive cu alți copii.

Bibliografie și Webografie :

1. Cucuș, C.- „Informatizarea în educație”, Ed. Polirom, Iași, 2006
2. Adăscăliței, A. - „Instruire asistată de calculator: didactică informatică”, Ed. Polirom, Iași, 2007
3. <https://digital.educared.ro/>
4. <https://www.elearning.ro/utilizarea-resurselor-web-pentru-educatie>
5. <https://ro.eferrit.com/gramatica-scoala-online-dezavantaje-si-avantaje/>

prof. învă. primar Stănescu Monica Liana, Școala Gimnazială „Nicolae Iorga”, Pitești

CITITUL – LEAC PENTRU SUFLET

"N-ar trebui să citești niciodată doar de plăcere. Citește ca să devii mai deștept! Mai puțin critic. Mai capabil să înțelegi comportamentul deviant al prietenilor tăi sau chiar pe al tău. Alege cărți grele. Din cele la care trebuie să te concentrezi atunci când citești." John Walters

Cititul este o artă iar cine ajunge să o practice se vindecă de singurătate. Pentru a deprinde arta cititului e nevoie de exercițiu și de răbdare, de pauză și reflecție, de seriozitate și profunzime. Iar bucuria cititului te recompensează pentru tot felul de inconveniente și frustrări ale vieții cotidiene. Uneori, decoperim o lume nouă care pentru moment este foarte diferită de a noastră și care ne induce într-un spațiu al viselor sau al magiei, cu personaje atât de familiare, susceptibile de a le întâlni în viața reală sau în propria noastră experiență.

Puterea lecturii unei cărți este aceea că începem să gândim precum personajele, referințele lor devin ale noastre și le purtăm pe acestea cu noi mult timp după ce am citit cartea respectivă. În singurătatea camerei noastre îl vom desluși pe Shakespeare cel adevărat, pe Chaucer sau Fielding, pe Browning, pe Shaw; vom vorbi cu aceștia nemijlocit, nu-i vom cruța cu întrebările și vom căuta, cu răbdare, să înțelegem răspunsuri la întrebări pe care nu ni le-am pus vreodată. Fie că empatizăm cu Catherine din *La răscruce de vânturi*, reprezentând femeia îndărătnică, plină de viață care îl subjugă pe Heathcliff chiar și după moartea ei, sau poate *Mândrie și prejudecată* ne îndeamnă să ne asumăm rolul lui Elizabeth Bennett, femeia stăpână pe mintea ei, care, în ciuda presiunii sociale de a-și alege un partener și de a duce viața prestabilită pentru toate femeile, aceasta luptă pentru propria fericire. Probabil că totul depinde de dispoziția pe care o avem atunci când alegem să citim o carte anume, stările sufletești pe care le traversăm sau dramele pe care le trăim la un moment dat, în ceea ce privește modul în care reușim să ne identificăm cu paleta diversă de personaje: uneori rezonăm cu eroinele lui Camil Petrescu- Ela, din *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*, Ioana, din piesa de teatru *Suflete tari*, care sub mantia sensibilității și a feminității ascund o tărie de caracter superioară, sau Miss Marple – eroină a scriitoarei de povestiri polițiste Agatha Christie, plină de energie, înțelepciune, intuiție și umor întreprinzător, urmând ca Orwell să ne determine să simțim alături de Winston Smith teroarea, frigul, foamea, senzația de gol absolut și amenințarea produsă de propria minte, care refuză să cedeze în fața absurdității regimului "Fratelui cel Mare".

De multe ori, o carte poate să ofere aceleași informații într-o manieră mai călduroasă, prietenoasă și mai consistentă. Cărțile ne dau profunzimea de care sufletele noastre au nevoie, ne sensibilizează, ne fac să râdem sau să plângem și sunt cele care ne îmbrățișează când avem nevoie de un prieten sau de un adăpost într-un univers care se rotește amețitor cu grijile sale zilnice. Cititul deschide minți, poate fi un mijloc de comunicare cu oameni valoroși din trecut, ne poate colora imaginația, este expresia vieții în cuvinte de adevăr și frumusețe, precum și înregistrarea scrisă a spiritului unui om, privind gândurile, sentimentele și aspirațiile sale. În literatură există o mare varietate de personaje, cu personalități diferite și care au de a face cu diverse probleme.

O carte ne trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice. Literatura nu are însă numai o simplă valoare documentară, ci dezvăluind sentimentele și gândurile oamenilor, reacțiile lor sufletești în cele mai variate situații, are o mare importanță social-educativă. Creația artistică, fiind strâns legată de experiența de viață a artistului, exprimând atitudinea creatorului ei față de problemele sociale pe care le abordează, determină o cunoaștere activă a realității, contribuie la formarea și

orientarea concepțiilor noastre despre societate, iar culoarea puternic emoțională a cunoașterii realității prin intermediul operei de artă îi sporește forța vindecătoare pentru suflet.

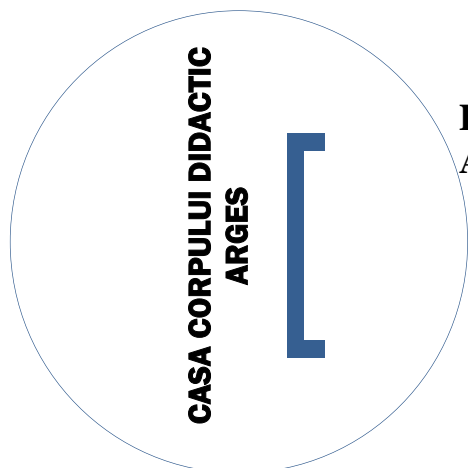
Bibliografie:

Călinescu George, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Ed. Minerva, 1986

Levițchi Leon, *O istorie a literaturii engleze și americane*, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 1985

Rachieru Adrian Dinu, *Orizontul Lecturii*, Ed. Facla, Timișoara, 1983

prof. Stoica Ioana Adriana, Colegiul Național "Dinicu Golescu" Câmpulung

LECTURA ÎN DEZVOLTAREA CULTURALĂ A ELEVULUI

Opera literară dezvăluie aspecte ale realității. Ca și știința și ea contribuie la cunoașterea adevărului. Dar metodele ei sunt altele. Ea pleacă de la cazuri singulare, de la personaje și acțiuni individuale prezentându-le în ceea ce e tipic în caracterul lor. Prin arta evocării lor, prin complexitatea stărilor sufletești trăite de personajele povestirii, prin amploarea acțiunii, prin puterea conflictului, prin bogăția de idei ce determină întreaga logică a întâmplării, scriitorul ne dezvăluie în mod veridic un colț de realitate. El se adresează în primul rând emoției cititorului, îl câștigă prin frumusețea imaginilor, prin căldura sentimentelor, prin justetea ideilor ce animă, și lupta eroilor povestirii.

Cartea literară nu poate și nu trebuie să înlocuiască un manual de școală, dar împreună cu manualul, îndeplinește un rol deosebit în educarea copiilor. Cu cât opera literară este mai valoroasă cu atât rolul ei educativ este mai puternic. Dar rolul educativ al operei literare nu este specific numai literaturii pentru copii. Orice carte bine scrisă care evocă cu putere realitatea are o influență educativă asupra cititorului, copil sau matur. Acesta e și rolul operei literare de a contribui la educarea și transformarea omului.

Conținutul educativ al unei opere literare pentru copii constă deci în valoarea ei artistică, puterea de evocare a realității, în procesul de continuă evocare și transformare a acesteia. Opera literară nu poate avea valoare artistică decât în măsura în care dezvăluie veridic realitatea, în măsura în care reușește să emoționeze și să convingă pe cititori de adevărul ideilor pe care le apără. În aceasta constă și rolul ei educativ. Dezvăluindu-ne un crâmpel de viață, făcându-ne să îl trăim, pune la contribuție cele mai înalte sentimente, lărgeste orizontul nostru de viață. Ea dă cititorului posibilitatea de a se înțelege pe sine însuși, și de a-i înțelege pe ceilalți. Îi descoperă că există bucurie și nu numai a lui, că există tristețe pe care o resimt alții, că există frământare și vise, năzuințe ale tuturor.

Apoi, opera literară răspunde imaginației celei mai bogate. Citind cartea, cititorul parcurge cu mintea spații imense, el depășește încorsetările timpului, ajungând în trecut și viitor.

Oamenii care au o lectură bogată se deosebesc de ceilalți: experiența de viață este mai temeinică, gama sentimentelor pe care le trăiesc este mai variată, posibilitatea de a înțelege bucuriile și suferințele altora este mai mare. Nu odată, fermecați de citirea unei cărți ei au simțit că trăiesc aceleași emoții cu eroii povestirii, au plâns și s-au bucurat odată cu ei.

Când stai de vorbă cu un om care a citit mult, bogăția lui de idei și de imagini te farmecă. Studiile vor forma oameni cultivați și specializați într-un anumit domeniu. Cultura însă înseamnă mult mai mult decât specialitatea limitată și ea se formează numai prin activitatea de cititor neîntreruptă.

bibliotecar Tatu Ana-Maria, Școala Gimnazială „ION MINULESCU” Pitești

ARTA LECTURII

Când spunem bibliotecar, spunem așa de multe pe care nu le știu alți oameni ci numai munca lui cu cititorul, interesul pentru lectură ce nu vine de la sine, munca ce se caracterizează prin voință, răbdare, perseverență, dragostea pentru copii. Bibliotecarul trebuie să-și facă simțită prezența, să știe să-și dezvăluie tainele, să cunoască bine pe cei ce doresc să devină cititori, să-i ofere fiecăruia cărțile și instrumentele muncii cu cartea, necesare pentru școală și pentru viață, de felul în care sunt îndrumați cititorii-elevi depinzând în mare măsură nu numai pasiunea lor pentru citit, ci mai ales formarea lor ca intelectuali deprinși cu o activitate temeinică și susținută, deci deprinderea elevilor cu tehnica muncii intelectuale și obișnuirea lor cu folosirea tuturor mijloacelor de informare.

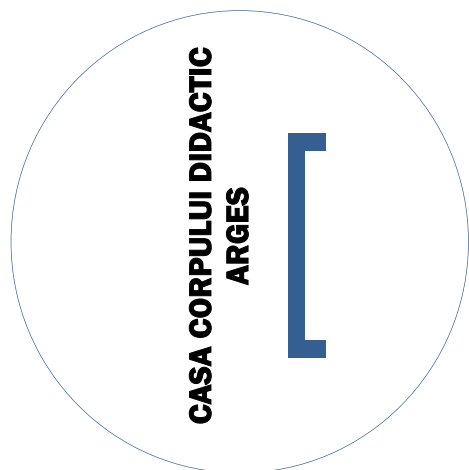
Cine iubește cartea, o iubește nu numai pentru conținutul său cât și pentru calitatea înfățișării sale grafice, unde suprapertele își au rolul principal.

Orice operă literară valoroasă contribuie la cunoașterea mai adâncă a vieții. Dar această îmbogățire nu e dată numai de cunoștințele noi care parvin individului ci și de felul în care scriitorul reușește să le prezinte, să îl emoționeze pe cititor.

Opera literară acționează în primul rând asupra inimii cititorului. Acesta, gândind asupra cărții sub înrâurirea puternicelor emoții trăite, ajunge la concluzii privind propria lui viață, propriile acțiuni. De la emoție la gândire, de la gândire la acțiuni voluntare, iată procesul sufletească pe care îl determină opera literară. Impresiile emotive puternice rămân adânc întipărite în memorie. Ele generează pentru multă vreme gânduri și fapte care contribuie la formarea caracterului cititorului.

Acționând nemijlocit asupra cititorilor, literatura influențează viața sufletească a acestora și contribuie la instruirea lor. Odată cu lărgirea orizontului cultural, literatura contribuie și la însușirea unei limbi mai bogate cu mai multe posibilități de a concretiza gândurile în forme cât mai expresive.

Prof. Teodorescu Simona, Colegiul National „Al. Odobescu” Pitești

IMPORTANȚA LECTURII SUPPLEMENTARE ÎN FORMAREA INTERESELOR PENTRU LITERATURĂ

Motto: “ Carte frumoasă, cinste cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită,
Ești ca o floare, anume înflorită

În mâinile mele care te-au deschis.” (T. Arghezi)

Despre carte și importanța lecturii

Cartea este comoară fără preț, în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. “Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir de secole al vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Cartea ne este prieten credincios de nădejde.”

Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. Ea îți oferă posibilitatea să te oprești mai multă vreme asupra unui pasaj, să te întorci la altul pe lângă care ai trecut în grabă, dar la care simți nevoia să revii, să meditezi îndelung în timpul lecturii și după ce ai terminat-o, să reiei cartea oricând dorești.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj.

Există factori care determină lectura elevilor : particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă.

Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-IV. Elevului mic trebuie să i se trezească curiozitatea și spre alte lecturi, să i se cultive interesul spre cunoaștere.

Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și în fiecare lecție. Lecturile parcurse de elevi date ca teme (de exemplu, lectura literară a operelor studiate în fragmente), prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului : exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă.

Studiul lecturii în ciclul primar este grupat în trei forme de realizare :

- 1) texte de citire studiate prin manualele de citire ale fiecărei clase ;
- 2) texte de lectură (intercalate între textele de citire) ;
- 3) lecturi suplimentare extrașcolare prevăzute în lista programei școlare, grupate pentru fiecare clasă de studiu a ciclului primar, pentru a fi citite și cunoscute de elevi.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice. Lectura în afara clasei constituie un important mijloc al întregului proces instructiv-educativ.

În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt : expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzie, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile « Cine știe, răspunde ! » pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc.

Necesitatea îndrumării lecturii suplimentare

Grija deosebită în vederea îndrumării lecturii cade în sarcina învățătorului și a familiei. Părinții trebuie să cunoască lista lecturii suplimentare din programa școlară pentru clasa respectivă, urmărind după graficul și planificarea făcută de învățător cărțile citite pe parcursul unui semestru.

Controlul lecturii unor texte literare recomandate zilnic de părinți și săptămânal de către învățător trebuie să nu fie superficial și neglijat. La clasele I și a II-a, controlul se face oral prin lecții dezbateră la ora de lectură.

Procedeele de efectuare a controlului sunt variate și depind de scopul urmărit imediat.

Sondajele făcute în timp dau posibilitatea învățătorului să obțină informații utile. Dacă dorim să constatăm ce citesc elevii noștri la un moment dat, în ce măsură și-au format o anumită concepție despre o carte sau despre un scriitor, formulăm o întrebare la care se poate obține un răspuns precis. De exemplu :

1. Ce cărți ai citit săptămâna sau luna aceasta ?

- 2.Ce cărți ai citit în ultimul timp ?
- 3.Care dintre ele ți-a plăcut mai mult?
- 4.Ce fel de cărți ai dori să citești ?
- 5.La ce bibliotecă ești înscris ?
- 6.Câte cărți ai în biblioteca personală ?

Sondajul se poate efectua la începutul anului școlar, stârnind interes și în rândul părinților. Concluziile sondajului trebuie aduse la cunoștință în ședința cu aceștia, dat fiind faptul că mulți dintre părinți tratează problema lecturii copiilor cu mare indiferență.

Controlul fișelor de cititor de la biblioteca școlii ne ajută să vedem cât de preocupați sunt elevii pentru lectura recomandată în programa școlară, cât timp păstrează o carte împrumutată precum și încotro se îndreaptă preferințele acestora.

Convorbirile cu elevii sunt recomandabile și pentru bibliotecari, cerându-se o singură condiție în cazul acesta : bibliotecarul să aibă tact pedagogic și să fie bine informat asupra cărții pe care o pune în discuție.

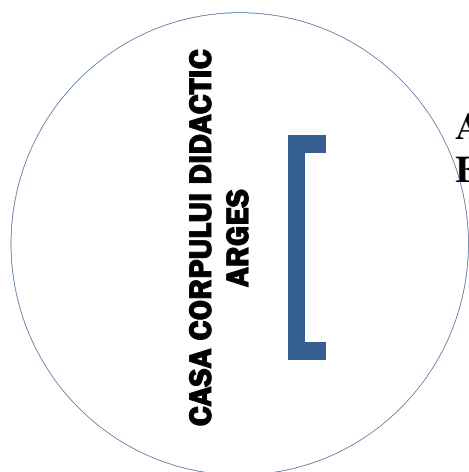
Prin *verificarea orală* a lecturilor se dezvoltă vorbirea elevilor și se îmbogățește vocabularul.

Aspectele prezentate sunt doar sugestii în manifestarea muncii cu cartea, învățătorul având libertatea totală de a găsi el însuși și altele pentru a dirija elevii în folosirea cărții în mod independent.

Bibliografie:

1. Alexandru Gheorghe, *Lecturi literare pentru ciclul primar – îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi*, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1995
2. *Învățământ primar, volumul I/1991, Culegere metodică destinată cadrelor didactice care predau la clasele I-IV*, București, 1991

prof. înv. primar Vlăsceanu Monica, Școala Gimnazială ”Al. Davila” Pitești

ARTA DE A MANAGERIA COLECTIVUL DE ELEVI

Meseria de profesor nu este una ușoară, însă în mod sigur satisfacția pe care o ai ca dascăl în momentul în care vezi evoluția învățăceilor nu se compară cu nimic altceva. De-a lungul anilor de studiu, atât copiii cât învățătorii trec prin momente dintre cele mai diverse. Cu toate că regula de aur este aceea de a comunica eficient, când vine vorba de copii și educația lor, există situații de criză educațională.

Colectivul de elevi a fost definit ca un grup de muncă specific, compus dintr-un număr de membri egali între ei elevi și un profesor, ale căror raporturi sunt reglementate oficial, de tipul sarcinii și de normele de funcționare. Clasa de elevi are nevoie de o anumită stabilitate pentru a se menține și a evolua dar și de o anumită mobilitate care să permită transformarea, înnoirea, învigorarea. În caz contrar pot apărea situații de criză educațională.

Criza poate fi definită ca un eveniment sau un complex de evenimente inopinante, neașteptate dar și neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea ori siguranța clasei respective și a membrilor acesteia.

Managementul problemelor disciplinare se referă la tehnicile și strategiile adoptate de cadrul didactic pentru rezolvarea problemelor de disciplină a clasei.

Aprecierea simțului de răspundere

Profesorii pot monitoriza comportamentul elevilor, pot vedea dacă acesta corespunde așteptărilor și dacă elevii dovedesc simț de răspundere. Profesorul trebuie să păstreze contactul vizual cu clasa, să se miște prin clasă în timpul lucrului independent, apreciind efortul susținut al elevilor sau comportamentul deosebit al acestora. Comportamentul adecvat se poate aprecia prin zâmbet, înclinarea aprobativă a capului, laude, remarci compatibile cu vârsta elevilor. Comportamentul responsabil al acestora poate fi consemnat în scris, prin notificări adresate direct elevului sau părinților. De asemenea, profesorul poate să arate aprecierea dând elevului sarcini suplimentare și laudându-l pentru eforturile lui zilnice.

Corectarea comportamentului iresponsabil sau neadecvat:

Profesorul aduce la cunoștința elevilor un număr de acte comportamentale neadecvate (observabile de către aceștia) care pot interveni pe parcursul unei zile. Elevii trebuie înștiințați de la început care sunt măsurile cărora vor fi supuși în cazul comportamentului neadecvat (ignorarea, controlul proxemic, admonestarea verbală blândă, aluzii și avertismente, exemplele pozitive, tehnica „timpului datorat”, eliminarea).

Ignorarea:

Învățătoarele trebuie să ignore un elev care poate reacționa negativ la admonestarea verbală blândă sau al cărui comportament neadecvat nu lezează desfășurarea orei. E de preferat să găsească ocazii pentru a da exemple de comportamente responsabile și iresponsabile, să interacționeze pozitiv cu elevul și să ignore constant limbajul verbal sau corporal neadecvat.

Controlul proxemic:

Cadrul didactic se deplasează în spațiul elevului pentru a-i supraveghea comportamentul. Admonestarea verbală blândă: Această metodă se aplică atunci când elevul nu realizează că are un comportament neadecvat. Profesorul se va adresa individual elevului în cauză, însoțind admonestarea blândă cu exemple de comportament pozitiv alternativ. Ex.: „Andreea, trebuie să vizionezi acest film. Amintește-ți care e regula noastră –Fii gata să înveți!”.

Amânarea:

Intervine când un elev încearcă în mod insistent să atragă atenția asupra propriei persoane. Exemplu: „..., dacă ai o plângere, o discutăm la momentul potrivit”. Notează-ți ce ai de spus și așteaptă până vei primi răspunsul la timpul convenit”. Așezarea diferențiată a elevilor în clasă: Mai aproape de tablă e bine să fie așezați cei care au probleme de acuitate vizuală/ auditivă sau cei care necesită mai multă asistență.

Tehnica „timpului datorat”:

Se aplică în cazul în care timpul irosit în clasă din cauza comportamentului neadecvat al elevului trebuie recuperat de acesta din timpul lui liber. Se fixează intervale mici de timp pentru fiecare abatere. Profesorul trebuie să decidă care va fi activitatea elevului în intervalul de „timp datorat”. Dacă elevul continuă să vorbească, profesorul îi comunică: „Datorezi două minute”.

Înștiințarea părinților / supraveghetorilor

Părinții / supraveghetorii vor fi înștiințați cu privire la comportamentul elevului și li se va sugera să inducă acestuia un comportament responsabil. În orice caz, metoda nu poate fi aplicată în **cazurile de comportament neadecvat „cronic”**.

Angajamentul scris

Reprezintă o soluție cooperantă pentru rezolvarea problemelor disciplinare în cazul în care măsurile de mai sus nu sunt eficiente; angajamentul include așteptările profesorului (clar formulate), consecințele negative ce decurg din comportamentul elevului, precum și intervalul de timp în care se așteaptă remediarea. Profesorul trebuie să-i învețe pe elevi cum se alcătuiesc aceste angajamente și să-i ajute să aleagă și să administreze singuri posibilele consecințe și măsuri.

Stabilirea regulilor de comportament în afara clasei:

Dacă elevii sunt puși să supravegheze activitățile din pauză, se vor mândri că sunt tratați ca niște adulți. Cei care încălcă regulile trebuie să suporte consecințele. Profesorul stabilește o listă de tipuri de comportament în spațiul respectiv (acceptabil și neacceptabil) și o listă de măsuri în cazul nerespectării regulilor. Profesorul trebuie să identifice modalități de permanentizare a supravegherii pe holuri și să ofere un feedback pozitiv elevilor când comportamentul s-a îmbunătățit.

Măsurile coercitive:

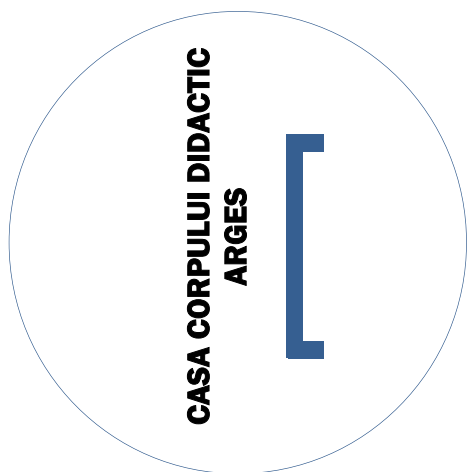
Acestea trebuie utilizate cu grijă, deoarece sunt considerate intervenții radicale. Trebuie aplicate pe termen scurt, planificate tipului de comportament rezistent la alte soluții mai simple. În plan strategic al abordării manageriale a crizei, cadrele didactice trebuie să-și centreze atenția și eforturile, pe lângă situațiile didactice de predare și pe diversitatea situațiilor educaționale, atitudinal-relaționale. Altfel se creează un teren propice apariției fenomenelor de criză educațională.

Bibliografie

Iucu Romiță, 2009, Gestionarea situațiilor de criză educațională, suport de curs, Facultatea de psihologie și Științe ale educației, Universitatea din București

Crețu, Carmen, Psihopedagogia succesului, Polirom, Iasi, 1997.

prof. Vochin Veronica, Scoala Gimnaziala Alexandru Davila Pitesti

IMPORTANȚA LECTURII

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Școala joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și implicit, de lectură.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia.

Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu. Ca gen de lectură putem alege orice, începând de la poezie și încheind cu romanul. Fie în biblioteci sau în alte locuri lectura este totuși o experiență unică, interesantă și captivantă.

Lecturarea cărților, a manualelor, a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Ea dă consistență și sens existenței însăși. Ea este o modalitate de a educa, instrui și a contribui la formarea valorilor morale a cititorului.

Lectura oferă cititorului frumusețile neimaginabile ale poveștilor, povestirilor și a altor texte, unde imaginația și fantezia zboară, trăind împreună cu eroii și personajele bucurii, dezamăgiri sau speranțe.

Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, descoperiri despre călătoriile oamenilor, biografiile oamenilor celebri, a științei și tehnicii. Lectura nu cere prea mult de la cititor, decât atenție și dăruire. În acest mod ea are rolul de a forma și educa tânăra generație. Ea este un mijloc de obținere a informației, păstrarea capacității de a gândi, judeca, de a căuta soluții în rezolvarea unei probleme. Ea este și o motivație umană, o necesitate zilnică de a cunoaște, de informare.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu, poate din primele luni de viață, iar consecvența cu care aceasta se face, duce, mai târziu la aprecierea lecturilor, poveștilor, basmelor, la dezvoltarea psihică a copilului, a vocabularului și nu în ultimul rând la formarea sentimentelor morale ale individului. Lectura are ca scop să dezvolte gustul copiilor pentru citit, să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața animalelor, a oamenilor și faptele lor.

Lectura este importantă încă din primii ani din viață, atuncicând părintele își face timp pentru a citi o poveste înainte de culcare, astfel nu numai că petrece câteva clipe plăcute cu copilul său, dar și faptul că, pentru câteva momente intră și el în lumea fascinantă a basmelor retrăindu-și copilăria, iar emoția transmisă este cu atât mai mare cu cât și el, la rândul său a audiat povești mai demult.

Copiii sunt tentați de cărțile viu colorate, mai ales cele cu animale pe care le răsfoiesc, bucurându-se de ele. Mai târziu, atunci când pentru ei noțiunea de carte este bine definită, încep să „citească” imaginile, verbalizând, iar dacă acest lucru le este stimulat, vor ajunge ca ei să prețuiască ceea ce au în mână. Vizitele la bibliotecă sunt necesare atunci când copilul poate asimila cunoștințe pe măsură, făcându-l să-și dea seama de preferințele lui pentru cărți.

Pentru formarea și informarea preșcolarilor am apelat deseori la povești și basme din literatura națională și universală. Mijlocul de insuflare la preșcolari a dragostei pentru literatură, dar și pentru informarea copiilor despre aspecte din mediul înconjurător și formarea de priceperi și deprinderi este povestirea.

Basmele și poveștile reprezintă suportul principal al formării caracterelor. Nu este lipsită de importanță nici informația despre lumea de altădată pe care o transmit basmele și poveștile. Acestea constituie de multe ori un mijloc plăcut de însușire a cunoștințelor despre natură și om și un procedeu eficient de îmbogățire a limbajului preșcolarilor. Poveștile reprezintă un instrument important în educarea estetică, frumosul din literatură contribuind la dezvoltarea gustului estetic al copiilor.

Pentru formarea și informarea preșcolarilor am apelat deseori la povești și basme din literatura națională și universală. Mijlocul de insuflare la preșcolari a dragostei pentru literatură, dar și pentru informarea copiilor despre aspecte din mediul înconjurător și formarea de priceperi și deprinderi este povestirea.

Împreună cu frumosul din artă, frumosul din literatură contribuie la formarea gustului estetic. Prin valorificarea capodoperelor literaturii, educatoarele pot forma la copii sentimente și convingeri estetice. Frumusețea descrierilor din „Dumbrava minunată” de M. Sadoveanu sau „Frunza” de E. Gârleanu, expresivitatea dialogurilor din operele lui Creangă Creangă trezesc dragostea și interesul pentru lectură.

Lumea copilăriei este o lume de poveste lungă și frumoasă. Ioan Slavici, subliniind importanța poveștilor, preciza: „povestea a fost fondul plăcerilor mele din copilărie-poveștile erau darurile ce mi se prezentau pentru purtarea cea bună”.

Bibliografie:

- Silvia Nuță, 2000, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Editura Aramis, București.
- Ioan Șerdean, 1998, *Didactica limbii române în școala primară*, Editura Teora, București.

*Prof. Voicu Georgica, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești
Prof. Badea Mihaela Alina, Palatul Copiilor Pitești*

ROLUL CREATIVITĂȚII ÎN PREDAREA BIOLOGIEI

Învățarea creativă a **biologiei** se bazează pe capacitatea elevului de a elabora ceva nou, original, valoros, important și util pentru sine și pentru mediul în care activează. Procesul dat stimulează imaginația și curiozitatea, inițiativa și încrederea în forțele proprii, independența în găsirea variatelor soluții-atitudini atât de solicitate în societatea contemporană.

Termenul de creativitate provine de la latinescul „creare”, ceea ce înseamnă a „zămisli”, „a făuri”, „a naște”. În limbajul psihologic termenul a fost adaptat inițial pentru a defini capacitatea de creație artistică. În procesul studierii biologiei, cunoștințele elevilor în diverse discipline școlare se integrează numai sub anumite aspecte, astfel ținându-se cont de principiul interdisciplinarității. Chiar dacă profesorii de la diferite discipline școlare abordează unele și aceleași probleme de studiu, se pare că vorbesc “in limbi diferite”.

Elevilor le este greu să integreze în mod individual cunoștințele obținute la câteva discipline de studiu, pentru a-și forma o viziune globală referitoare la obiectele, fenomenele și procesele examinate. Utilizarea legăturilor interdisciplinare face posibilă înțelegerea esenței concepției științifice despre lume, perceperea ei integrală și stabilirea cauzelor diferitelor conexiuni existente în natură, studierea noului material pe baza celui deja cunoscut, îmbogățirea și consolidarea lui.

De asemenea, aceasta face posibilă activizarea interesului sau sporirea acestuia pentru asimilarea noului. În așa mod, este formată o personalitate armonios dezvoltată, care se orientează în toate domeniile științifice, susține ideile evoluționiste, are o gândire ecologică, posedă diverse metode de lucru, aplică cunoștințele sale teoretice în practică. Creativitatea este deseori privită ca un proces misterios, ce caracterizează un număr restrâns de artiști și inventatori geniali în marile momente de inspirație. În fapt noi toți suntem prezumtivi creativi. Ori de câte ori rezolvăm o problemă într-o manieră inedită sau descoperim o nouă utilitate a unui obiect banal este solicitată într-un grad mai mare sau mai mic capacitatea noastră creativă. Fiind o rezultată a funcționării optime a întregii personalități, creativitatea sintetizează factori multipli de natură: intelectuală, motivațională, emoțională și atitudinală.

Creativitatea reprezintă capacitatea individului de-a concepe și realiza produse cât mai diferite de cele existente. Prezentăm în cele ce urmează câțiva din indicatorii care sugerează abilitatea creativă a elevilor, indicatorii creativității la elevi: curiozitatea, puterea de concentrare, adaptabilitatea, puterea de muncă, independența, nonconformismul, capacitatea de a risca, atractivitatea față de complex și misterios. Elementul de bază al creativității îl reprezintă gândirea divergentă.

Gândirea divergentă presupune abilitatea de a produce o diversitate de soluții neuzuale și neconvenționale în scopul rezolvării unei anumite probleme.

Elementele definitorii ale creativității sunt: **fluența, flexibilitatea, originalitatea** (Guilford, 1967).

Fluența ideilor are de-a face cu abilitatea de a genera cât mai multe răspunsuri la o problemă dată, într-un timp limitat/nelimitat. Producția de idei se poate realiza prin:

- construirea de propoziții cu sens, formate din două sau mai multe cuvinte, pentru care se pot oferi silabele inițiale ale cuvintelor.
- jocul de cuvinte presupune găsirea cât mai multor perechi de cuvinte ce rimează, cuvinte care au un final sau un început dat (enumerarea a 30 de nume de flori etc.);

- o succesiune de expresii sau propoziții scurte, ce pot fi generate pornind de la o anumită temă. Putem, de exemplu, solicita elevilor să listeze toate lucrurile care le vin în minte și care au anumite proprietăți: sunt solide, flexibile.

Pentru aceasta este important ca elevul să identifice relațiile dintre concepte, să găsească cuvinte cu sens similar/opus, să extindă sensul unor cuvinte, să selecteze cuvintele irelevante, să inventeze noi cuvinte.

Flexibilitatea vizează capacitatea subiectului de a-și modifica rapid fluxul ideativ în scopul găsirii unor utilizări noi ale unor produse uzuale. Distingem două tipuri de flexibilitate:

- flexibilitatea spontană bazată pe inițiativa persoanei
- flexibilitatea adaptativă, care este dirijată din afară. Flexibilitatea adaptativă solicită abandonarea metodelor convenționale de rezolvare ale unor probleme în favoarea găsirii de soluții originale.

Câteva sarcini care pot fi utilizate în scopul dezvoltării flexibilității:

- identificarea de către elevi a cât mai multor soluții la o problemă dată
- solicitarea de finaluri cât mai variate la fabule, relatari neterminate
- oferirea de episoade contorsionate din istoria omenirii, solicitând elevilor să descrie consecințele posibile pe care le-ar fi produs. De exemplu: ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi dispărut dinozaurii?

Originalitatea reprezintă aptitudinea subiectului de a oferi răspunsuri neuzuale la problemele ridicate.

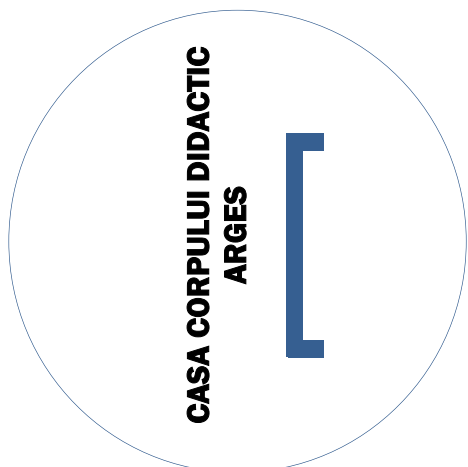
- îmbunătățirea unui produs (de exemplu, îmbunătățirea unei metode de predare);
- utilizările neobișnuite ale unor lucruri (de exemplu, utilizari neobișnuite pentru un 'burete');
- exercițiul consecințelor sau exercițiul "Ce-ar fi dacă" (de exemplu, ce s-ar întâmpla, dacă am trăi într-un univers bidimensional, dacă ne-am cunoaște ceasul biologic);
- alcătuirea de povestiri (se pot oferi diferite cuvinte și se solicită elevilor să alcătuiască unele povestiri la care interesează tematica, finalurile și numărul scenariilor compuse).

Creativitatea nu trebuie asimilată unei caracteristici specifice unor indivizi izolați, ci drept rezultat a interacțiunii optime dintre sistemul cognitiv al unei persoane și contextul sociocultural în care se dezvoltă. Ca atare, un mediu armonios, care stimulează exprimarea liberă poate contribui la dezvoltarea potențialului creativ al elevului. Un astfel de mediu se caracterizează prin următoarele componente: alocarea de către profesor a unor resurse substanțiale de timp în vederea dezvoltării gândirii creative a elevilor, recompensarea ideilor și produselor creative, încurajarea riscului de-a oferi răspunsuri inedite, tolerarea unor răspunsuri greșite sau neașteptate, explorarea mediului, centrarea mai degrabă pe idei mai generale decât pe fapte specifice, gândirea asupra procesului gândirii.

Bibliografie :

- Baban, A. (2001). Consiliere scolara. Ed. Psinet, Cluj-Napoca.
 Cosmovici, (1998). Psihologie scolara. Ed. Polirom. Iasi
 Radu, I. (1977). Psihologie scolara. Ed. Stiintifica, Bucuresti.
 Radu, I. si colab. (1992). Introducere in psihologia contemporana. Cluj- Napoca.
 Radu, I. (2000). Strategii metacognitive in procesul invatarii la elevi, in “ Studii de didactica aplicata”, (coord. I. Radu, M.Ionescu, D. Salade) Cluj-Napoca, Ed. Presa Universitara Clujeana.

prof. Zainea Daniela, Școala Gimnazială “Alexandru Davila” Pitești

LECTURĂ ȘI EDUCAȚIE

Lectura (cititul) este noțiunea pe care o întâlnim foarte devreme, încă din copilărie. Astăzi, elevii din clasa pregătitoare învață să citească, deși la această vârstă, cu ani în urmă, erau la grădiniță.

Lectura dezvoltă vocabularul și este folosită pentru comunicare, în schimbul de [informații](#) și idei. Interacțiunea dintre text și cititor este modelată de cunoștințe, experiențe, atitudini și limba comunității de unde provine cititorul, de poziționarea lui din punct de vedere cultural și social. Procesul de lectură necesită o preocupare continuă care se dezvoltă și rafinează în timp, pe parcursul întregii vieți.

În același timp, cititul necesită creativitate, dar și analiză critică. Lectura este un proces complex și nu are reguli concrete. Prin lectură, cititorii își realizează propriile interpretări. Fără lectură putem spune că suntem mai săraci în interpretare, imaginație, creație. Lectura este un mod de viață. Lectura ne educă.

Educația este o acțiune umană, cu particularitățile ei de la individ la individ.

[Platon](#) definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispun de ele.” [Aristotel](#), în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

[Johann Amos Comenius](#), în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semintele științei, ale moralității și religiozității”. În concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „seminte” și, implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pedagogul englez din [secolul al XVII-lea](#), [John Locke](#), prezenta educația sub forma unei relații interpersonale de supraveghere și intervenție ce se stabilește între educator și copil.

Filosoful german [Immanuel Kant](#) aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății: „este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a i se da o formă care să-i convie cu deosebire”.

[Jean-Jacques Rousseau](#) numește educația, în același timp, intervenție și neintervenție : „Educația negativă presupune înlăturarea oricărui obstacol din calea dezvoltării firești, totul trebuind lăsat să se producă de la sine fără nici o intervenție”.

Pedagogul german [Johann Frederich Herbart](#) opina că educația este împărțită în trei subdiviziuni: guvernarea, învățământul (realizarea unor obiective specifice) și educația morală.

Sociologul francez [Émile Durkheim](#) considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială” și afirma că „educația constă într-o socializare metodică a tinerei educații”.

Pedagogul român [Constantin Narly](#) consideră că educația este „un fapt social și individual în același timp”.

[Florin Georgescu](#) considera că „educația este prima activitate creatoare neproducătoare de bunuri de consum, cunoscută de istorie”.

Potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, educația reprezintă ansamblul de măsuri [aplicate](#) în mod [sistematic](#) în vederea formării și [dezvoltării însușirilor](#) intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale [tineretului](#).

Educația pune accent pe oameni, urmărind dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor. Educația ne pregătește pentru viață, având în vedere întrebări asupra existenței.

Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”. Finalitatea în educație îmbină viziunea pe termen scurt cu cea pe termen lung.

Școala este locul în care se face educație de la cele mai fragede vârste. Biblioteca, în calitate de principal auxiliar al procesului de învățământ, este în permanență în slujba educației. Instrumentul de bază al bibliotecii în procesul educației este lectura.

Prin lectură cititorul intră într-un spațiu al fabricării literaturii. Lectura pozitivă, creatoare și utilă este terapie gratuită. Elevii care citesc încă din clasele primare au un start foarte bun pentru viitorul lor. Am pornit de la noțiunea de lectură ca mod de viață, cea care ne educă și am ajuns la concluzia că omul educat este omul care învață, care citește. Deci, lectura și educația sunt complementare.

Biblioteca școlară are un rol determinant în educația elevilor. Lectura stă la baza studiului atât de necesar asimilării de cunoștințe și informații. Liberă sau organizată, de bază sau suplimentară, lectura este benefică formării educației elevilor. Modalitățile prin care biblioteca atrage elevii către lectură sunt diverse: cercuri de lectură, activități cultural-educative, proiecte educaționale, concursuri de creație, chestionare pe teme de lectură, ore de lectură.

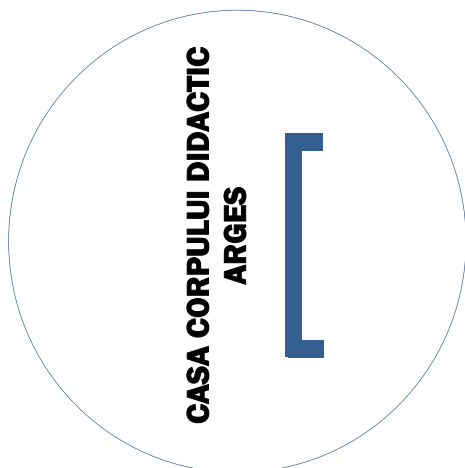
Elevii care participă la activitățile desfășurate în biblioteca școlară și care citesc constant sunt viitorii adulți care frecventează biblioteca publică sau privată, căutând permanent informații pe tot parcursul vieții.

Într-o *România educată* lectura este esențială, iar educația timpurie adecvată vârstei este absolut necesară.

Bibliografie:

1. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Citire>
2. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educație>

Bibliotecar Nuță Gabriela, Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Pitești

E-BOOKS VERSUS CĂRȚI TIPĂRITE

Într-o lume în care mijloacele tehnologice au înlocuit aproape în întregime scrisul de mână sau în care zierele electronice, online, presează pe umerii presei imprimată pe hârtie, se ridică și întrebarea, tot mai des formulată în cadrul dezbaterilor actuale, dacă industria cărții tipărite va supraviețui în fața paginilor stocate pe dispozitive electronice de genul iPad sau Kindle.

Atât așa-numitele „e-book-uri”, cărțile în format electronic, cât și volumele tipărite pe hârtie pot fi răsfoite cu buricele degetelor. Ambele sunt redactate într-un procesor de text instalat pe computer, iar la prima vedere, singura diferență dintre ele o constituie suportul de stocare. Lucrurile nu sunt însă atât de simple, dovada fiind studiile din ce în ce mai numeroase ce încearcă să traseze avantaje și dezavantaje între cele două formate de carte, dincolo de impersonalitatea imaculată a paginilor stocate virtual și de stimulii tactili și afectivi asociați paginilor „în carne și oase”, scorjite cu timpul.

Câteva pro-uri și contra-uri din ambele.

Astfel, în ceea ce privește tradiționalele cărți tipărite, acestea sunt ușor de obținut (librăriile fiind amplasate peste tot), sunt portabile, nu deranjează atât de mult ochii și sunt și ieftine. În plus, nu necesită energie electrică pentru a funcționa. Pe de altă parte, însă, pot deveni greoaie când cari cu tine doua sau trei bucăți, au nevoie de o sursă de lumină pentru a fi citite, iar dacă îți scrii notițe pe ele poți fi sigur că acestea nu vor dispărea niciodată (chiar și urmele de creion rămân vizibile).

Cât privește e-book-urile, sunt ușor de citit – majoritatea *e-reader-elor* oferă funcții de zoom sau de redimensionare a literelor, sunt portabile și poți căra cu tine mai multe deodată, se spune că sunt mai *eco-friendly* pentru că nu e nevoie să omori copaci în procesul de producție, le poți împânzi cu notițe care nu sunt permanente, iar condițiile de lumină sunt irelevante. Problema e că necesită un dispozitiv de stocare de câteva sute de dolari și energie electrică, obosesc mai mult ochii și sunt mai voluminoase decât cărțile „tradiționale”, plus că se pot confrunta și cu defecțiuni de software.

inf. Valentina Androne, Casa Corpului Didactic Argeș

Supliment Revista Catedra - editie online

Redacția suplimentului revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș
prof. doc. Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Machetare:

Mirela ȘUFARIU

Coperta și design:

Valentina Androne

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!